SILVY SANDERS

Copila apelor

ALCRIS

Capitolul 1

Ultima zi a lunii martie, lună deosebit de capricioasă, era bântuită de un vânt ostil si rece care silea ploaia să biciuiască neiertător tot ce întâlnea în cale. Oraşul Bucureşti arăta ca o mică Veneţie. Dacă prin centru mai treceau maşini şi câţiva pietoni grăbiţi, în cartierele mărginaşe străzile erau pustii. întunericul se lăsase de mult, cu toate că ceasul nu arăta nici măcar ora nouă. Copacii golaşi, groteşti, uriaşi, dansau conduşi de stihiile naturii, în răpăitul cadenţat al ploii.

Pe o străduţă slab luminată, sub o pelerină mult prea mare pentru ea, o tânără mergea agale, sfidând parcă, prin pasul ei domol, ploaia şi vântul şi asta pentru că necazurile şi grijile ei erau atât de apăsătoare încât nici nu simţea furia naturii. Mergea aşa, prin ploaia rece, de mai multe ore. Dacă ar fi trebuit să spună pe ce stradă se afla, cu siguranţă n-ar fi ştiut să spună. Lacrimile îi secaseră de mult, dar ploaia se înverşuna să-i spele chipul frumos. Trăind într-o lume a suferinţei şi disperării, nu observă băţul rotund şi strâmb care căzuse de-a curmezişul trotuarului şi călcă pe el. Băţul făcu o rotaţie de câteva grade sub talpa ei, suficient s-o

dezechilibreze. întinse brațele într-o încercare disperată de a-şi recăpăta echilibrul, însă în zadar. Se trezi într-o baltă, într-o poziție deloc elegantă, cu picioarele depărtate, sprijinită într-o mână. Pentru că nu ajunsese încă la fundul sacului cu necazurile, în clipa următoare cineva se împiedică de picioarele ei întinse pe caldarâmul ud si un bărbat ateriză peste ea, cu forța unui meteorit. Impactul cu dalele trotuarului fusese nimic pe lângă socul simțit de trupul ei firav la impactul cu trupul bărbatului, care se prăvăli cât era de lung peste ea. Năucită, tânăra rămase încremenită, privind disperată la cel care căzuse peste ea. O clipă, se auzi numai răpăitul ploii, apoi un şir interminabil de injurii în spaniolă îi atacară auzul, în timp ce bărbatul încerca să se ridice. Reuşise să se sprijine în palme si în vârful pantofilor, degrevând-o de greutatea lui când, alunecând pe trotuarul noroios pe care îsi sprijinea picioarele si palmele, căzu la loc cu un zgomot înfundat. Tânăra gemu uşor la această nouă izbitură, iar înjurăturile curseră mai abitir. Bărbatul reuşi în cele din urmă să se ridice în capul oaselor, între picioarele ei depărtate.

- La culpa es de usted! răcni el, în timp ce o împungea cu degetul arătător în umăr, iar ploaia săpa dâre prin noroiul de pe chipul său.

- Si. Reuşi ea să articuleze cu greu.

O clipă lungă cât un secol se priviră cercetător, murdari şi uzi ca doi naufragiați. Tânăra a fost cea care şi-a plecat privirea, rostind încet.

- Perdonenme, por favor!

Un timp, bărbatul o privi neîncrezător, după care întrebă uluit:

- Vorbeşti limba mea?

- Si.

- Mă cunoşti?

- Nu.

- Mai ştii si altceva, decât da sau nu?

Tânăra ridică bărbia într-un gest sfidător.

-Vocabularul meu în limba spaniolă este destul de bogat, după

opinia profesorilor care mi-au dat numai note bune la această disciplină, señor.

Bărbatul ridică mâna să se şteargă pe față, dar se murdări și mai rău.

Buzele ei tresăriră într-o tentativă de zâmbet privind fața lui murdară. El își privi palma şi icni scurt, apoi, fixându-şi privirea scrutătoare pe chipul ei, izbucni în râs. O secundă mai târziu râdeau amândoi, însă ploaia şi vântul tăios le spulberă repede momentul de ilaritate. Bărbatul sări agil în picioare şi întinse mâna să o ajute. Tânăra ezită, apoi îi acceptă ajutorul. Gluga prea mare a pelerinei îi acoperea chipul până mai jos de ochi, oferindu-i o bună protecție.

- Pentru că am dat atât de neobişnuit unul peste altul, cred că am putea face cunoştință, aruncă rapid bărbatul, în timp ce o ținea ferm de mână. Numele meu este Raul De Hita.

Ignorându-i propunerea, tânăra îl întrebă:

- Chiar eşti spaniol?

- Categoric, ripostă el ironic.

Cu mâna liberă, ea ridică puțin gluga pentru a-l putea privi mai bine, fără a se expune totuși privirii lui scrutătoare.

- Deci?! Se arătă el nerăbdător, care este numele tău?

Cum ea nu părea să se grăbească să-i răspundă, Raul continuă să-i vorbească pe un ton malițios:

- Sau poate că nu ai nici un nume şi eşti doar un spiriduş al nopții!

- Aş vrea eu, rosti ea în şoaptă.

- Nu înțeleg, rosti el, iritat.

Dacă i-ar fi tradus cele câteva cuvinte, ar fi fost obligată să se explice, aşa că omise traducerea, spunând:

- Me liamo Lotria Cotescu.

- Lotria, repetă el cuvântul, plimbându-l prin gură ca pentru a se obişnui cu gustul şi rezonanța lui. Este un nume obişnuit în țara ta?

- Nu, veni răspunsul ei lapidar, în timp ce, cu o mişcare bruscă, îşi smulse mâna din palma lui mare.

- Eşti udă, ca şi mine de altfel, nu vrei să intri să te usuci? îi indică el casa în fața căreia destinul îi împiedicase să treacă unul pe lângă altul.

Lotria privi casa mare care se ridica impunătoare, sfidând ploaia şi vântul. Nu prea avea unde să se ducă să se usuce, se gândi cu tristețe. O rafală de vânt îi suflă răutăcios prin hainele ude, făcând-o să tremure. Cu toate că nu-i vedea chipul, Raul îi intui zbuciumul şi aşteptă răbdător să se hotărască.

- Mulțumesc pentru ofertă, dacă nu deranjez, aş vrea să profit de ea.

Modul elaborat al acceptului ei îl făcu pe Raul să ridice întrebător dintr-o sprânceană. Micuța buturugă care reuşise să-l răstoarne în noroi îi trezise interesul.

Cu paşi hotărâți, bărbatul o luă înainte. Picioarele ei mai puțin hotărâte îl urmară abia târându-se. După ce descuie uşa, Raul o lăsă pe Lotria să intre prima, apoi trecu pe lângă ea, aprinse lumina şi-i făcu semn să-l urmeze, dar tânăra rămase pe loc, privind neputincioasă balta care se forma în jurul picioarelor ei pe dalele holului spațios.

- Ce faci? Nu vii?

Ridicând din umerii firavi, ea îi arătă cu degetul apa adunată sub tălpile ghetelor.

La rândul său, el îi arătă urmele noroioase pe care le lăsase în urma lui, adresându-i-se cu o voce autoritară:

- Este o baie aici, la parter, vino! Deschise o uşă şi când ea ajunse în dreptul ei o împinse uşor înăuntru. Fă un duş fierbinte. Am să-ți caut ceva de îmbrăcat şi... amuți subit, năucit şi fascinat de ochii ei mari de smarald expuşi privirii lui când gluga pelerinei îi alunecă de pe cap. Nu numai culoarea era deosebită, dar şi expresia lor, un amestec tulburător

de teamă, timiditate, onestitate şi mândrie îi făcea unici. O clipă, genele ei se lăsară, întrerupând astfel momentul magic care îl copleşise. Raul închise grăbit uşa, îşi scutură cu o mişcare fermă capul ca pentru a alunga momentul de nebunie care îl cuprinsese la impactul cu privirea de jad a tinerei femei. Se gândi ce să-i aducă să se îmbrace şi se hotărî pentru halatul său de baie. în fond, cine era această femeie pe care o adusese în casă mult prea uşor?

- Nu puteam să o las în stradă! mormăi el înciudat, în timp ce-şi dezbrăca hainele murdare. Privirea îi oscila de la cadă la duş, optând în cele din urmă pentru duş, în timp ce la parter Lotria se răsfăţa într-o cadă plină cu apă înspumată. Dintr-un motiv bine întemeiat, nu se grăbea deloc. Cu ochii închişi, savura plăcerea apei fierbinţi după frigul îndurat în ultimele ore. Reuşise să-şi alunge necazurile din minte şi se bucura de plăcerea calmă a unei băi bune. Sub pleoapele închise, revăzu chipul, nu tocmai frumos, al bărbatului care se împiedicase, în adevăratul sens al cuvântului, de ea. Chipul format mai mult din unghiuri ascuţite era aspru, de aceea fusese surprinsă când îl văzuse râzând. Maxilarul ca o jumătate de hexagon, bărbia voluntară, nasul drept şi puţin prea lung, ochii întunecaţi înfundaţi în orbite, în care inteligenţa sclipea ca un diamant, sprâncene arcuite frumos, mobile şi expresive, frunte înaltă, iar buzele... ei bine, buzele constituiau ceva aparte. Nu putea defini prea bine cum, dar când îi priveai numai gura părea într-un fel, în timp ce privit în ansamblu părea altfel. Era ca şi cum două persoane diferite se ascundeau în acelaşi trup.

- Sunt puţin cam nebună, şopti ea. Cum pot gândi astfel? După ce l-am trântit, îl mai şi critic. Supărată pe ea însăşi, luă o perie şi începu să-şi frece corpul în duşmănie.

îşi limpezea părul când Raul bătu la uşă.

- Pot intra?

Lotria avu timp să se ascundă sub spuma deasă care plutea pe apă

când uşa se deschise, lăsând să treacă un braț care ținea între degete un halat de baie, căruia îi dădu drumul pe capacul de la toaletă. După care mâna dispăru, iar uşa se închise încet. Un oftat de uşurare se desprinse ca un fulg de pe buzele ei.

- Probabil asta înseamnă că trebuie să termin cu bălăcitul, oftă ea resemnată.

Se limpezi repede, se şterse şi după ce se înfăşură în halat, suflecă mânecile până reuşi să-şi folosească palmele. Cu o perie de pe etajera de sub oglindă, încercă să-şi disciplineze cât de cât coama bogată de culoarea mierii de toamnă. Nu reuşi prea bine, deoarece, după trecerea periei, şuvițele se încrețeau la loc. După câteva minute, îşi ridică privirea spre oglinda mare care acoperea aproape o jumătate de perete. Involuntar, făcu un pas înapoi; nu putea fi ea femeia din oglindă, se gândi speriată. De pe chipul supt şi trist, ochii duşi cumva mai adânc în orbite, priveau şocați imaginea din oglindă. Cu degete subțiri, aşa de subțiri încât pielea părea singurul lucru care ținea venele, tendoanele şi oasele la un loc, îşi pipăi obrazul, care datorită băii fierbinți se colorase uşor cu o tentă roz.

- Doamne, am ajuns ca o stafie, murmurară buzele ei într-o şoaptă pierită.

închise ochii, apoi îi deschise brusc, într-o încercare copilărească de a face imaginea din oglindă să dispară. Ovalul feței părea şi mai mic sub haloul sălbatic al părului cârlionțat. Buzele de o senzualitate tandră schițară un zâmbet chinuit.

- în fond, ce importanță are cum arăt? murmură ea. Umerii i se ridicară într-un gest care se vroia nepăsător, dar care de fapt nu-i trăda decât oboseala şi neputința.

De dincolo de uşă se auzi o bătaie scurtă, urmată imediat de vocea profundă a lui Raul De Hita:

- Ceaiul este gata!

- Vin imediat, răspunse Lotria, ruşinată că stătuse atât de mult în baie.

Trase un prosop pe care îl înfăşură în jurul capului ca pe un turban, respiră adânc şi deschise uşa repede, pentru a nu mai avea timp să se privească în oglindă şi să se răzgândească.

Auzind zgomotul făcut de uşa băii, Raul se opri şi-i făcu semn să-l urmeze. Cu capul plecat, Lotria intră în bucătărie şi se aşeză pe scaunul pe care bărbatul îl trăsese pentru ea. îi era teamă să privească deschis locul în care se afla, aşa că, aruncând priviri furişe pe sub perdeaua genelor lungi şi dese, admiră bucătăria enormă, dotată cu cele mai moderne aparate. în raza ei vizuală intrară şi picioarele lungi şi musculoase ale bărbatului, şoldurile înguste, abdomenul plat. Cercetarea ei fu întreruptă de glasul lui, din care răzbătea clar nemulţumirea.

- Nu merit nici măcar o privire?

Lotria deschise gura să răspundă, dar nici un sunet nu reuşi să răzbată din gâtul uscat şi strâns. Raul o fixa cu privirea lui vulturească, observându-i încercarea de a vorbi, ca şi sentimentele de frustrare, de tristeţe, de umilinţă şi de regret, care defilară pe chipul ei expresiv cu o rapiditate uimitoare. Toate aceste trăiri atinseră o coardă sensibilă a inimii lui, coardă de a cărei existenţă nu-şi amintea. Uitându-se la ea cum stătea pierdută în halatul mult prea mare, fără a putea scoate un cuvânt, vocea lui se îmblânzi, iar ochii o priviră cu mai multă înţelegere.

- Ei, haide, nu te speria, nu muşc. Dacă nu am fi stat înainte de vorbă, aş fi crezut că eşti mută. Ce te sperie atât de mult de nu mai poţi vorbi?

- Nu sunt speriată, îşi ridică ea mândră capul, ochii verzi scânteind ca nişte safire ce tocmai au fost şlefuite.

- Aşa este mult mai bine, o aprobă Raul cu o uşoară înclinare a capului. O clipă se făcu o linişte desăvârşită, întreruptă până la urmă de

gazdă.

- Ce se petrece cu tine, tânără domnişoară? o întrebă el pe un ton fratern.

- Nimic... încercă ea să se eschiveze, dar privirea lui mustrătoare o făcu să adauge chinuit: prea multe necazuri şi foarte multă oboseală.

Câteva minute bune, Raul o privi atent, meditând la răspunsul ei dat mai mult fără voie. Lotria nu-şi mai plecă ochii, studiindu-l la rândul ei în voie.

- Ştii, spuse ea încet, nu prea vorbesc despre mine, pentru că nu sunt prea multe de spus, dar țin să te asigur că nu sunt hoață sau escroacă, şi peste câteva minute, când voi pleca, nu trebuie să numeri argintăria.

- Nu poți pleca până nu ți se usucă hainele şi nu termini ceaiul, spuse el plat, ca şi cum era de la sine înțeles să facă ce spune el.

- Ai dreptate, zâmbi ea, nu pot pleca în halatul tău.

Ținând cana în căuşul palmelor, sorbi uşor din ceaiul aromat. îl simți cum se rostogoleşte pe gât în stomac, ca o minge de foc. Era bun se gândi ea, era ca un balsam pentru stomacul ei chinuit de foame. Fără să-şi dea seama, privirea ei fixă câteva secunde o pâine aflată pe un şervet de pe un gheridon din bucătărie.

- Poate vrei şi ceva mai consistent, îi propuse Raul, dar când sesiză că vrea să refuze, continuă, fără s-o lase să scoată vreun sunet: ai putea să găseşti ceva de mâncare şi să mă hrăneşti, deoarece sunt mort de foame. Când am dat peste tine, mă duceam la o recepție la Ambasadă, unde urma să şi mănânc. Frigiderul îți stă la dispoziție, eu în afară de ceai şi cafea nu mă pricep să fac nimic.

- Dacă pui astfel problema, este clar că-ți sunt datoare, acceptă ea în timp ce se ridică de la masă şi se îndreptă spre frigider.

După ce deschise frigiderul, înghiți în sec cu zgomot. Nu văzuse atâtea produse decât în vitrinele magazinelor. îşi stăpâni cu greu foamea şi tremurul din voce.

- Sunt aici o grămadă de provizii, ca şi mâncare gătită. Ce preferi?

- Mă las pe mâna ta, ca să vezi că am încredere în tine. Aş dori să mănânci şi tu cu mine, pentru că nu-mi plac mesele solitare.

Lotria îşi mai suflecă mânecile o dată şi se apucă de treabă. Aranjă un platou cu aperitive, încălzi friptura de pui şi piureul de cartofi, toate astea în timp ce Raul aranja masa pentru două persoane. Ca desert, spălă câteva fructe. Stomacul i se strângea în spasme dureroase. De când nu mâncase!? în timp ce mâinile i se agitau harnice, socotea câte ore trecuseră de la ultima masă. Când trecu de douăzeci şi cinci de ore, renunță. Nu avea nici un rost să se lamenteze şi să se compătimească. Fusese alegerea ei. Din cauza necazurilor, uitase pur şi simplu că trebuie să mai şi mănânce. Pentru a mai potoli foamea care îi devora stomacul, îşi îndesă în gură toate resturile provenite de la tăiatul aperitivelor şi chiar o felie întreagă de pâine.

- Cred că este suficient, spuse ea, punând platoul cu aperitive pe masă.

- Să ne aşezăm, făcu el cu un gest larg de invitație cu mâna.

Luară loc de o parte şi cealaltă a mesei. Raul îşi umplu farfuria, având totuşi grijă să-i lase destul şi tinerei femei. Lotria privi farfuria lui plină, apoi se servi şi ea, lăsând totuşi din fiecare aperitiv pe platou. Spaniolul destupă o sticlă de vin şi se întinse să-i toarne în pahar.

- Nu, mulțumesc, întinse ea mâna acoperind cu palma paharul. Nu beau alcool.

- Puțin vin îți va prinde bine, insistă el.

Cu ochii sclipind jucăuşi, Lotria îl mai refuză o dată, precizând totuşi:

- Sunt prea obosită şi un pic de alcool m-ar ameți imediat.

Raul rămase o clipă cu mâna întinsă, apoi turnă în paharul lui. Mâncară aperitivele în tăcere. Apoi Lotria servi friptura şi începură o discuție uşoară. Cu dibăcie, bărbatul trecu de la întrebări generale la

unele din ce în ce mai personale.

- Şi cu ce te ocupi? se interesă el.

- Sunt medic veterinar, zâmbi ea mândră. Am terminat facultatea anul trecut, iar acum lucrez într-un cabinet particular aici, în Bucureşti. Zâmbetul îi dispăru, iar ochii i se încețoşară în timp ce o tristețe sfâşietoare îi acoperi trăsăturile ca un voal întunecat. Mai corect spus am lucrat... până ieri.

- De ce, ce s-a întâmplat ieri?

Lotria lăsă tacâmurile pe masă şi începu să-şi frece mâinile tremurânde.

Privi câteva clipe spre bărbatul din fața ei fără a-l vedea. Apoi, cu o voce care venea de departe, răspunse:

- M-a ajuns trecutul din urmă!

Raul crezu că nu-şi exprimase bine gândul, dar nu îndrăzni să-i ceară lămuriri. Aşteptă ca ea să continue. Tăcerea se prelungi câteva minute bune înainte ca ea să continue.

- Probabil că răspunsul meu te-a nedumerit, dar pentru a te face să înțelegi, ar trebui să-ți spun mai multe despre mine. Este o poveste pe care nu am mărturisit-o nimănui.

- Orice lucru are un început, îi acoperi el mâinile încleştate cu palma lui mare. Haide, eliberează-te, sunt doar un străin întâlnit într-o seară ploioasă.

- Ai dreptate, acceptă Lotria după o clipă de gândire. După seara aceasta, n-o să ne mai vedem niciodată. Nu te deranjează? Poate dura mai mult.

- Avem toată noaptea la dispoziție. Nu poți pleca până nu ți se usucă hainele, lucru care va mai dura.

- Nu prea ştiu de unde să încep, se foi ea nesigură pe scaun.

- Cel mai bine ar fi s-o iei de la început, de când te-ai născut.

Cuvintele lui blânde îi provocară un spasm dureros. De teamă

să nu spună ceva care ar putea să o rănească, Raul preferă să tacă. în încăpere nu se auzi multă vreme decât ropotul sacadat al ploii pe pervazul ferestrei. Pe chipul expresiv al tinerei defilară o mulțime de stări şi expresii până să vorbească încet, ca pentru sine:

- De când m-am născut, repetă ea, cu o nepăsare amară; adevărul este că nu ştiu unde m-am născut, şi nici cine sunt părinții mei. Am fost aruncată în apele râului Lotru, dar Dumnezeu a vrut să trăiesc. Copăița în care eram a eşuat la un cot al râului. M-au găsit nişte copii care se jucau. Primarul satului m-a botezat Lotria Cotescu. Nu era nevoie de prea multă imaginație pentru a-mi găsi acest nume. Puținii prieteni pe care îi am, îmi spun Lo, preciză ea. întâmplarea aceasta a avut loc acum douăzeci şi şase de ani. Am fost crescută de o femeie văduvă din acel sat, mama Lena, pentru mine şi alți patru orfani. Era o femeie bună, dar lipsurile o acriseră. Am muncit de când mă ştiu, dar cel mai mult îmi plăcea să lucrez în casa unei familii de învățători. Atunci mâncam cel mai bine şi în afara banilor pe care îi dădeam mamei Lena, aveau grijă să-mi dea şi mie ceva. După ce am învățat să citesc, mă lăsau să iau orice carte din biblioteca lor. De multe ori, după ce terminam de citit, le puneam întrebări despre cele citite şi îmi lămureau tot ce nu înțelegeam. Au fost foarte buni cu mine. O dată, după o zi de muncă, mâncam în bucătărie când am auzit-o pe fiica lor cea mare strigând că nu vrea să mă mai vadă mâncând la masa lor; tot atunci am fost etichetată drept sărăntoacă intrusă. Sărăntoacă ştiam ce înseamnă, dar intrusă nu. Când am citit în dicționar semnificația lui, am plâns de m-am umflat. Mama Lena m-a văzut cu ochii roşii, dar nu m-a întrebat ce am pățit, în schimb mi-a spus:

-Ține minte fato, oamenii se bucură de lacrimile tale. Cu cât vei plânge mai mult, cu atât vor râde mai tare. Te vor biciui cu vorbele lor crude până vor face din tine o cârpă cu care îşi vor şterge pantofii. Dacă vei fi destul de tare ca insultele lor să le primeşti cu zâmbetul pe buze, atunci te vor lăsa în plata Domnului. învață să nu ceri nimic de la

nimeni. Nu te baza decât pe tine.

Un oftat chinuit părăsi buzele ei arcuite a deznădejde.

- De atunci, nimeni nu se poate lăuda că m-a văzut plângând. Cu cât eram mai umilită, cu atât afişam o nepăsare mai mare. Am învăţat să jonglez cu necazurile, pentru a fi cât mai puţin afectată de ele.

Urmă o pauză mai lungă, timp în care Lotria bău câteva înghiţituri de apă minerală. Sentimentele ce defilau pe chipul ei expresiv îl impresionară profund pe Raul. El care evita cu grijă necazurile altora, se simţi atras de făptura fragilă din faţa lui. îi absorbise amărăciunea ca un burete, necazurile ei îi curgeau prin vene, revoltându-l.

- A venit apoi acea vară a anului 1993. Mai aveam un an şi împlineam optsprezece ani. Nişte ţigani din satul vecin au deschis o cârciumă la noi în sat. Unul dintre ei a pus ochii pe mine. Nu puteam să ies din casă că era după mine. Refuzul meu l-a întărâtat şi mai mult. A vrut la un moment dat să mă fure, dar am avut noroc şi nu am căzut în capcana lui. După câteva luni de hărţuială, eram de-a dreptul disperată. Nu erau prea mulţi cei care ţineau cu mine.

Făcu o pauză şi respiră adânc. Chipul îi deveni cadaveric, bărbia începu să-i tremure uşor, ochii fiindu-i bântuiţi de teroare.

- Spălam vasele după masa de seară, când mama Lena a trimis ceilalţi copii afară şi a închis uşa şubredă după ei. M-am întors spre ea să văd ce face. Din buzunarele ei ascunse a scos cinci sute de mărci germane şi mi le-a oferit. Priveam hârtiile albastre ca hipnotizată, în timp ce o teamă teribilă mă strângea cu răutate de gât.

- Ia-le fato, şi fugi încotro oi vedea cu ochii. A fost pentru prima oară când am simţit teamă în tonul ei.

- De unde le ai? am întrebat înnebunită de spaimă.

- De la ţiganul ăla - Mădălin, care se tot ţine după tine. Te-am vândut lui cu două mii de mărci. îmi pare rău şi de tine, aşa că m-am gândit să iau bani să-ţi dau şi ţie ca să poţi fugi d'aci. Vrea să câştige

bani de pe urma obligându-te să te culci cu bărbații aleşi de el. Se pare că are o listă destul de lungă. Te-ai păstrat curată până acum, aşa că sunt mulți cei care te vor.

Eram atât de şocată încât rămăsesem cu gura căscată, încremenită. Mama Lena m-a prins de umeri şi m-a scuturat cu putere.

- Fato, trezeşte-te, ai două ore la dispoziție ca să fugi d'aci. Vor veni să te ia după ce sting lampa din odaia de la drum.

- Unde să plec acum, noaptea? m-am lamentat eu.

- Proasto, pleacă oriunde, nu contează, ascunde-te şi fugi la oraş; dacă te va găsi, vei avea o soartă mai rea ca moartea. Ia broboada asta a mea, ia banii şi furişează-te aşa cum numai tu ştii şi dispari pentru totdeauna.

Mie nu-mi vuiau în cap decât cuvintele „o soartă mai rea ca moartea". Nu ştiu nici acum cum am reuşit să fug din casă. Ştiu numai că după ore bune, când mi-am revenit cât de cât, stăteam ghemuită lângă o cruce în cimitirul satului. Am mers pe jos, peste dealuri, până la o haltă de cale ferată. Am reuşit să mă agăț din mers de un vagon de marfă; nu ştiam în ce direcție mergeam, nu vroiam decât să fug cât mai departe, să pun între mine şi urmăritor cât mai mulți kilometri. Probabil Dumnezeu a fost cel care m-a îndrumat şi a avut grijă de mine. Stând aşa în vagon, am avut timp să mă gândesc la ce urma să fac. După îndelungi dezbateri cu mine însămi, am ajuns la concluzia că mă pot ascunde cel mai bine într-un oraş mare. Bucureşti, capitala țării, era cel mai mare. M-am rugat Domnului să-mi dea un semn că decizia luată era cea bună. La prima stație unde a oprit trenul mă pregăteam să cobor din vagon, când am auzit doi angajați ai căilor ferate vorbind. Unul tocmai spunea că trebuie să ataşeze două vagoane pentru Bucureşti tocmai la garnitura în care mă ascunsesem. M-am aşezat în genunchi, cu fața spre geana de lumină ce vestea răsăritul şi am mulțumit Bunului Dumnezeu. Sunt nouă ani de atunci, am învățat multe, am suferit de

foame, de frig, de singurătate şi de teamă. Teamă că voi fi găsită, şi tocmai când îmi găsisem drumul în viaţă, un serviciu bun, un acoperiş deasupra capului şi începusem să uit de ea, acesta m-a găsit. L-am văzut ieri pe fereastra cabinetului veterinar unde lucram. Am fugit de la serviciu cu gândul să-mi iau câteva lucruri din garsonieră, dar nu m-am putut apropia. Intrarea în bloc era păzită de ţigani. Nu-i cunoşteam, dar am fost sigură că pe mine mă aşteptau. De atunci, umblu pe străzi. Ploaia a contribuit şi ea la demoralizarea mea totală.

Povestind trista ei odisee, Lotria se simţi secătuită de efortul depus, dar ciudat de liniştită.

Capitolul 2

Raul De Hita era consternat. Povestirea tinerei femei era de domeniul fanteziei; putea să fie un bun scenariu de film, un subiect de roman, dar în nici un caz realitate.

O linişte calmă se lăsă în încăpere. Fiecare cufundat în propriile gânduri, îl studia pe celălalt.

- Ce ai să faci acum? rosti Raul întrebarea pe care Lotria şi-o pusese de mii de ori în ultimele douăzeci şi patru de ore.

-Am să fug, probabil, răspunse Lotria, deloc convinsă.

- Unde?

- într-un alt oraş mare, poate Timişoara!

- Este departe de aici?

- Da, în cealaltă parte a ţării.

- Ce vei face, dacă te va găsi şi acolo?

- Nu ştiu! ridică ea din umeri, cu o expresie deznădăjduită.

- De când ai fugit de acasă, ai mai luat legătura cu femeia care te-a crescut şi vândut?

Chiar dacă vorbele lui erau adevărate, Lotria simţi cum gheara tristeţii îi răsuceşte măruntaiele.

- Nu, şopti ea. Mi-a fost frică. Nu ştiu nici măcar dacă mai trăieşte.

-Atunci, de ce nu încerci să-i dai banii înapoi individului?

- Oh, Doamne, strigă ea sfâşietor, crezi că dacă ar pune mâna pe mine ar sta la discuţii? Nu cred că aş reuşit să scot o vorbă înainte să fiu violată, apoi bătută, sau poate invers, întâi bătută, apoi violată. Ce mai contează ordinea, termină ea cu un suspin.

- De fapt, mă gândeam că poate un prieten ar vrea să-şi asume această răspundere în locul tău.

- Nu am nici un prieten atât de apropiat, care să ştie povestea mea şi să vrea să se implice, răspunse ea resemnată. Nu am avut timp de prietenii. Când nu eram la facultate, lucram pentru a mă întreţine.

- Dar doctorul la cabinetul căruia lucrai, nu te poate ajuta?

- Lucrez la el de numai câteva luni, nu mă cunoaşte prea bine şi nici eu pe el, nu-i pot cere favoruri.

Pentru moment, Raul se văzu redus la tăcere. Nu-şi imaginase că pot exista oameni atât de singuri. El care avea o familie atât de numeroasă şi de iubitoare, încât de multe ori îl exasperau, percepu, pentru prima oară, dimensiunile reale ale singurătăţii. Dar modul lui logic şi organizat de a gândi, nu-i permise să se lase copleşit. Aşa că punctă ferm:

- Să nu privim prea departe, hai să luăm lucrurile pe rând. Ai unde dormi în noaptea asta?

Lotria îl privi lung. în irişii de jad străluceau mici steluţe aurii. Nu dorea mila nimănui, cu atât mai puţin a acestui străin chipeş. îi susţinu privirea fără să răspundă.

-Aşadar, răspunsul la întrebarea mea este nu, conchise într-un târziu Raul. Nu-i nimic, vei dormi aici, încheie el categoric.

Lotria se ridică brusc în picioare, îşi propti palmele de suprafaţa netedă a mesei şi-i vorbi cu o fermitate de care nu se credea capabilă.

- Nu ţi-am povestit despre necazurile mele pentru a te impresiona, nu vreau mila nimănui. Mulţumesc pentru invitaţie, dar nu pot accepta. După ce hainele mele se vor usca, voi pleca. Glasul i se mai îmblânzi

când adăugă: am putut să-ți povestesc lucruri la care de multe ori nici nu îndrăznesc să mă gândesc, numai pentru simplul fapt că ești un necunoscut, un străin pe care probabil nu-l voi mai întâlni niciodată. Nu te cunosc, nu mă cunoști, povestea mea nu te poate afecta. Uită această seară ciudată.

Bărbatul o privea cu un aer condescendent, chiar dacă era teribil de uimit de comportamentul ei bizar. Nu putea crede că se oferise s-o ajute, iar ea nu numai că-l refuza, dar se simțea și ofensată de propunerea lui. Raul De Hita, vestitul toreador, răsfățatul publicului și al femeilor, invidiat de bărbați, constata cu stupoare că nu știa cum să se poarte cu această mică sălbăticiune.

- Bine, spuse el conciliant, atunci să abordăm problema altfel. Dar mai întâi, stai jos.

Așteptă ca tânăra să se așeze, după care continuă:

- Cum crezi că a reușit omul acela să te găsească? Și de ce tocmai acum?

Lotria se gândi câteva clipe înainte de a formula un răspuns.

- De când umblu pe străzi, m-am tot gândit la aceste întrebări. Bănuiesc că „proprietarul“ meu are o cunoștință la poliție, la evidența populației, și uite care sunt argumentele care m-au condus la această concluzie. în cei nouă ani de când mă ascund în această mare metropolă, nu mi-am pus niciodată viza de flotant pe actul de identitate.

- Ce înseamnă asta?

- Este un fel de viză pe care o pune poliția pe actul de identitate atunci când ești din altă localitate. Eu mi-am pus această viză abia acum, când m-am angajat la cabinet și mi s-a întocmit cartea de muncă.

- Asta înseamnă că oriunde vei pleca pentru a putea munci ai nevoie de această viză, și atunci vei fi descoperită - corect?

- Da, acceptă Lotria cu tristețe.

- Cum crezi că poți rezolva problema?

- Muncind la negru, şopti ea şovăitor.

- Nu este o soluție.

- Aşa este, nu mă pot ascunde toată viața.

Raul o privi câteva clipe, şi deodată, chipul i se lumină ca un pom de Crăciun.

- Cred că cel mai simplu ar fi să te măriți cu un tip cu un nume comun, care ar putea să te şi apere.

- Si unde crezi că aş putea găsi un astfel de tip? întrebă ea cu îndoială.

- Ei, asta nu mai ştiu! ridică el brațele într-un gest defensiv.

- Poate ar fi mai bine dacă aş pleca în străinătate. Acolo nu cred că m-ar mai urmări.

- Ai dreptate, şi asta ar fi o soluție.

- Din păcate, nu este realizabilă, din România se pleacă foarte greu în țările vestice. Ai nevoie de o grămadă de hârtii şi de mulți bani.

- Te pot ajuta eu la Ambasada Spaniei, să obții viza.

Pentru o clipă, ochii de smarald ai Lotriei luciră de speranță, dar licărirea a fost repede stinsă de o resemnare tristă.

- Nu am nici măcar paşaport, recunoscu ea amărâtă.

- Eu mai stau în România, zece, cel mult cincisprezece zile. Tu încerci să obții paşaportul, iar eu obțin viza.

Tonul lui categoric smulse Lotriei un surâs palid.

- Nu cred că se poate obține un paşaport într-un timp atât de scurt.

- încearcă. Du-te mâine la poliție şi vezi ce se poate face. Eu am să merg la ambasadă să mă interesez ce demersuri trebuie să fac pentru a obține viza pentru tine.

- Faci tu asta pentru mine!? Glasul ei răguşit de emoție era de nerecunoscut. Clipi de câteva ori pentru a-şi alunga de sub pleoape

lacrimile care amenințau să se reverse. De ce?

- Nu știu prea bine, poate din cauza modului absolut unic în care ai dat cu mine în noroi. Seriozitatea cuvintelor era dezmințită de arcuirea malițioasă a buzelor, ca și de ironia privirii.

Lotria acceptă răspunsul cu o înclinare aprobatoare a capului, ocazie cu care își plecă privirea, rămânând așa câteva clipe necesare pentru a-și ascunde puternica emoție provocată de acest ajutor nesperat.

Bărbatul așteptă, privind-o cu atenție. în sinea lui, deja se admonesta pentru ușurința de care dăduse dovadă atunci când își oferise ajutorul. Era un aristocrat prin naștere, educație și poziție socială, dar prin venele lui curgea și ceva sânge maur, sânge care de multe ori îl vârâse în bucluc. I se întâmpla să treacă brusc de la o bunătate angelică la ferocitate, dar să fie chiar atât de săritor nu i se mai întâmplase. Privind concentrat chipul palid al tinerei romånce, gândurile îi luară o cale periculoasă. Dacă tânăra nu ar fi fost așa de slabă, dacă ar fi avut câteva kilograme în plus, ar fi cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Și slavă cerului, avusese toată viața la picioarele lui numai frumuseți. îl smulse din meandrele gândurilor vocea blândă, dar tristă a tinerei.

- Tu știi totul despre mine, dar eu în afară de nume nu știu nimic despre tine.

- Este un lucru ușor de rezolvat. Povestea mea nu este atât de dramatică precum este a ta. Părinții mei se numesc Gonzalo și Carmen De Hita, eu sunt fiul cel mare, mai am două surori și un frate. Am un bunic în viață și o mulțime de unchi, mătuși, veri, verișoare și alte rude mai îndepărtate.

- O familie foarte numeroasă, nu se putu Lotria abține, și chiar dacă acest comentariu se vroia impersonal, ușoara nuanță de invidie nu scăpă

neobservată.

- Ai dreptate, am o familie numeroasă. Suntem răspândiți în toată Spania, dar şi în America, Franța şi Anglia. Atunci când ne reunim, casa devine mult prea neîncăpătoare, însă avem hotelurile noastre la dispoziție pentru a caza pe toată lumea. Familia mea, prin mine acum, gestionează un mare lanț hotelier. Hotelurile noastre sunt deschise în întreaga lume sub numele de Hita - Hotel. Sunt în țara ta pentru că studiez problema construirii unui hotel. Deocamdată nu este nimic sigur, aşa că nu intru în amănunte. îmi place munca pe care o fac, dar aş dori să călătoresc mai puțin şi să am mai mult timp pentru a mă ocupa de ferma pe care mi-am cumpărat-o nu de mult.

- Ce fel de fermă?

- O fermă pentru creşterea cailor, în special a cailor pentru coride. Cândva, în tinerețe, am fost şi toreador.

- Oh Doamne, îşi împreună mâinile Lotria, cu o expresie îngrozită.

- Nu te speria, o linişti Raul, am să te duc la o coridă, să vezi că nu este atât de îngrozitor.

- Nu aş putea privi un act atât de barbar ca uciderea unui taur pentru plăcerea miilor de spectatori.

O clipă, Raul De Hita medită la cuvintele tinerei, apoi, cu privirea pierdută undeva departe, spuse:

- Nu am privit niciodată problema din acest punct de vedere. Nu credeam că cineva poate gândi astfel. Ți se pare barbar?

- Cumplit de barbar, îl asigură ea serioasă.

- Poate, prin prisma profesiei tale.

- O, nu, se avântă ea vehement, apoi îşi plecă ochii şi continuă mai ponderat: cred, mai curând, că din dragoste pentru animale mi-am ales profesia.

- Poți spune că iubeşti un câine, o pisică, un papagal sau poate un şoricel, dar nu cred că poți iubi un fioros taur andaluz, care sunt

porecliți tauri ucigași.

Lotria îl privi intens câteva clipe. Ochii ei vorbeau în locul buzelor, îl mustra cu o notă de uimire că putea spune astfel de lucruri.

- Pentru mine, toate animalele sunt la fel, spuse într-un târziu. Tonul ei categoric îl făcu pe Raul să nu mai insiste, însă, impulsiv din fire, se trezi întrebând:

- Iubești animalele mai mult decât oamenii?

Ea primi întrebarea ca pe o palmă în plină figură. Tot sângele îi fugi din obraji, în timp ce ochii i se închiseră la culoare, căpătând o nuanță de verde închis, cum spaniolul nu mai văzuse niciodată. Apoi, buzele ei se arcuiră într-un zâmbet ironic.

- Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că ai dreptate, iubesc mai mult animalele decât oamenii. Asta poate fiindcă ele nu mi-au făcut niciodată rău, lucru pe care nu-l pot spune despre semenii mei, începând cu necunoscuții mei părinți.

Făcu o pauză, apoi, ridicând sfidător bărbia, continuă:

- Am ajuns iarăși să discutăm despre mine. Cred că este mai bine să plec. în timp ce vorbea, se ridică de la masă.

- Mai stai, încercă Raul să-i prindă mâinile peste masă.

Lotria se feri cu o mișcare fluidă, dar fermă și promptă.

- Nu, spuse ea răspicat. Bărbatul vru să mai spună ceva, dar se opri când îi întâlni privirea speriată. O clipă, se gândi că prefera să o vadă furioasă, decât tristă și speriată, dar alungă repede această idee, considerând că acest aspect nu trebuie să-l preocupe.

- Bine, merg să-ți aduc hainele, iar tu gândește-te unde ne putem întâlni mâine la ora douăsprezece.

După plecarea lui, Lotria se așeză la loc pe scaun. Se simțea mai bine acum că mâncase, se uscase și se odihnise puțin. Trebuia să-și facă un plan. Privi spre ușă, întrebându-se în ce măsură putea să aibă încredere în acel bărbat. Inima îi șoptea timid că mai existau și bărbați

buni, onorabili şi cinstiţi, în timp ce raţiunea îi reamintea că până acum nu întâlnise nici unul, deci nu trebuia să lase garda jos. Pentru o discuţie prietenoasă şi o lingură de mâncare, nu trebuia să abdice de la principiile ei atât de severe.

Când Raul De Hita reveni cu hainele ei pe braţ, Lotria nu se gândise nici o clipă la vreun loc de întâlnire. îi mulţumi şi se retrase în baie pentru a se schimba. îşi împleti coama rebelă într-o coadă groasă pe care o legă la capăt cu un şiret subţire pe care îl găsi într-un buzunar. Cu toate că era foarte obosită, se mai remontase, aşa că spiritul ei bătăios, care se cam muiase de când umblase prin ploaie, se trezi la viaţă.

- Voi accepta întâlnirea propusă, şopti ea propriei imagini din oglindă, nu sunt în postura de a refuza nici cel mai mic ajutor. Cine ştie, poate asta este şansa mea.

Raul o aştepta, aşezat comod pe unul din fotoliile din hol.

- Bănuiesc că orice aş spune nu te pot convinge să mai rămâi.

- Ai dreptate, este timpul să plec.

- Unde?

- La o prietenă.

- Acum tu minţi, iar eu ştiu, dar trebuie să tac pentru că altceva nu ai să-mi mai spui.

Cuvintele lui brutal de adevărate o făcură să se înroşească. Nu reuşi să găsească un răspuns suficient de inteligent, pentru că bărbatul continuă:

- Nu aştept nici un răspuns, este mai bine aşa. Deci, unde ne putem întâlni mâine? Vreau să ţii seama că nu cunosc acest oraş..

Lotria constată cu uimire cât de uşor o putea intimida acest bărbat, dar îşi înăbuşi orice sentiment când îi răspunse:

- Locul cel mai nimerit consider că este ambasada ţării tale. Voi fi

acolo la ora propusă, voi aştepta zece minute. Dacă nu apari, înseamnă că nu se poate face nimic. Nu trebuie să-ți faci probleme pentru mine. Tu încerci, dacă se poate bine, dacă nu... asta este, mă voi descurca, aşa am făcut toată viața, concluzionă pe un ton sigur şi ferm, cu toate că se simțea speriată şi vulnerabilă.

Raul se ridică în picioare şi o privi atent cu ochii lui de antracit sfredelindu-i parcă sufletul.

- Indiferent ce răspuns am pentru tine, voi veni pentru a ți-l spune. Tonul lui categoric aduse puțină speranță în ochii ei trişti.

- Mulțumesc, îi întinse ea mâna. El o prinse în căuşul palmei sale şi o strânse uşor. Murea de dorință să o sărute, dar se abținu, la gândul că dacă ar fi făcut aşa cum dorea, ar fi dispărut în noapte şi nu ar mai fi găsit-o niciodată.

- Păstrează mulțumirile pentru mâine, ripostă el frustrat.

Surprinsă de tonul lui abrupt, Lotria îşi retrase mâna şi porni spre uşă, murmurând:

- Primeşte recunoştința mea acum, mâine cine ştie ce se poate întâmpla.

Ca o nălucă, dispăru în noapte. Raul rămase câteva clipe în prag privind cum dispare, potopit de o dorință nebună de a nu o lăsa să plece, de a o proteja împotriva tuturor, chiar şi a stihiilor naturii. Rațiunea învinse şi nu o făcu. încuie uşa, apoi intră în dormitor şi se aruncă pe pat aşa îmbrăcat cum era. Cu brațele încrucişate sub cap, privi tavanul o bună bucată de vreme. Teama era un sentiment pe care îl ignorase toată viața, iar acum îi strângea măruntaiele în ghearele ei reci, fără putință de scăpare. îi era teamă pentru o persoană necunoscută, o tânără cu care nu avea nimic în comun, dar ai căror ochi verzi lăsaseră o pecete de neşters în inima lui.

Lotria se opri în colțul străzii, pentru a se orienta. Ploaia nu mai era aşa de rea, se moleşise şi cădea monoton, dar persistent. Nu mai vedea

casa din care ieşise, dar sentimentul că el încă se gândea la ea îi insuflă o stare plăcută, care se accentuă atunci când porni grăbită spre căminul studențesc în care locuise. Avea unde să se adăpostească. La subsol, unde erau duşurile, femeia de serviciu avea o cămăruță care nu era încuiată niciodată, iar în interior erau sigur câteva saltele depreciate.

- Cum de nu mi-a venit ideea asta până acum? murmură ea în timp ce ploaia îi scălda blând fața.

Cu pioşenie, ridică încet capul, ațintindu-şi ochii spre negura cerului.

- Mulțumesc, Doamne, mulțumesc.

Era obişnuită să se mulțumească cel mai adesea cu foarte puțin. Rezolvarea unei probleme aşa de spinoase cum era adăpostul pentru noapte, îi insuflă un val de speranță cum nu credea că va mai simți vreodată. Mersul ei şovăitor deveni mai sigur şi mai alert. Stia ce are de făcut. Era un sentiment teribil de plăcut. Stia unde trebuie să ajungă şi pentru moment nu cerea mai mult. Mâine va vedea ce va face. Mereu făcuse aşa, rezolvase problemele una câte una, pe măsură ce găsea soluții. Putea să doarmă câteva nopți în acel depozit. Pentru a nu fi descoperită, trebuia să se strecoare seara târziu, în acest culcuş improvizat, şi să-l părăsească dimineața devreme. Pentru ea, acest lucru nu era greu de realizat.

Era trecut de miezul nopții când cobora scările spre sala cu duşuri. încăperea era cufundată în întuneric, dar culoarul era luminat. Reperă uşor uşa debaralei şi se strecură înăuntru. Aşa cum se aştepta, câteva saltele erau puse una peste alta. îşi dădu jos pelerina şi, pe pipăite, căută un cui de care o atârnă Se dezbrăcă de pulover pe care îl rulă, transformându-l în pernă. Era bine la căldură. După ce se descălță, se cocoță pe saltele. Cu un oftat de uşurare, se întinse cu capul pe perna improvizată. Faptul că era la adăpost, sătulă şi în siguranță, făcu trupul

ei chinuit să se destindă şi să adoarmă imediat.

Capitolul 3

Spre dimineață, ploaia se opri. Când Lotria își părăsi adăpostul, soarele abia se ghicea undeva la orizont, luptând cu negurile nopții. Moralul ei atinsese cota de plutire, aşa că cele aproape două ore pe care le petrecu mărşăluind pe străzi nu o deranjară deloc. Dimpotrivă, aerul proaspăt al dimineții o ajută să-şi facă un plan, care cuprindea mai multe scenarii, şi să se gândească obiectiv, își propuse ea, la bărbatul întâlnit într-un mod atât de ciudat. Muncită de gânduri, nici nu simți când trecu timpul şi străzile fură luate cu asalt de oameni grăbiți. Lotria cumpără un iaurt mare şi două cornuri proaspete, intră într-un părculeț şi se aşeză pe o bancă unde-şi luă micul dejun. Când termină de mâncat, ceasul arăta ora nouă şi zece minute, aşa că își permise să mai stea. Soarele strălucea acum pe un cer de un albastru transparent. Razele lui mângâiau tot ce răutăcioasa ploaie udase din belşug. Lotria zâmbi, închise ochii şi se lăsă mângâiată de razele blânde. Era aşa de plăcut să se relaxeze. Dar starea asta plăcută nu dură prea mult. Aşa cum pe cer apărură câțiva nori, tot aşa gândul că ar putea fi găsită de urmăritorii ei îi alungă surâsul de pe buze, iar relaxarea dispăru instantaneu. Starea de hăituială se instală imediat, încordându-i dureros muşchii. Se ridică de pe banca încă udă, își dezbrăcă pelerina, o împături frumos şi o îndesă în geantă.

- Nu dispera, își porunci cu glas scăzut.

Apoi, privind atentă în jur, dar mai ales în urma sa, se amestecă, firesc, printre pietoni.

La ora douăsprezece se opri în fața clădirii în care își avea sediul Ambasada Spaniei la Bucureşti. Aşteptă cinci minute, nici urmă de Raul.

-Voi mai aştepta încă cinci minute, apoi voi pleca, își propuse ea în gând. Privi din nou cadranul ceasului după trei minute şi jumătate.

începu să numere în gând secundele rămase Inima îi bubuia ca un toboşar dezlănţuit, dar nici un muşchi al feţei nu i se clinti atunci când timpul se scurse, iar ea aruncă o privire scurtă spre intrarea clădirii, se întoarse şi porni hotărâtă în josul străzii.

- Credeai că te va ajuta un bărbat, îi şoptea o mică voce răutăcioasă, în spatele frunţii înalte şi netede. Vrând să scape de conştiinţa sâcâitoare scutură din cap, coama arămie învolburându-i-se ca o mare agitată. Concentrată să-şi ascundă cât mai bine dezamăgirea, Lotria nu auzi paşii grăbiţi din urma ei, iar atunci când cineva o atinse pe umăr, cu un strigăt de spaimă, o rupse la fugă. Urechile îi vâjiiau aşa de tare încât nu recunoscu vocea care o striga. Toată energia ei se concentra numai asupra efortului de a fugi pentru a scăpa. După aproape un minut de fugă nebună, se pomeni prinsă de un braţ şi trasă înapoi. Se răsuci ca o marionetă şi se trezi în braţele urmăritorului.

- Stai liniştită, Lotria! Ordinul atinse cu greu pragul înţelegerii. Trecură câteva secunde bune până să recunoască vocea şi persoana care o strângea în braţe.

- Raul?

- Da, eu sunt, răspunse el scurt, încercând să-şi domolească respiraţia.

încet, Raul îi dădu drumul, ştiind că nu o va mai lua la sănătoasa. Era încă şocată de reacţia ei, dar nu îndrăznea să spună nimic, temându-se ca ea să nu dispară.

Lotria lupta din răsputeri cu teama care o făcuse să se sperie şi să fugă.

- Regret, şopti ea printre dinţii încleştaţi, că m-am comportat prosteşte.

-Eu trebuie să-ţi cer scuze că te-am speriat şi am întârziat câteva minute.

Cu respirațiile acum liniştite, se priviră în tăcere. Raul remarcă faptul că era mult mai frumoasă decât în amintirea pe care o păstra din seara trecută. în soare, ochii ei de smarald erau punctați cu mici steluțe aurii care le dădeau o strălucire deosebită. Din coada prinsă la spate, câteva şuvițe scăpaseră şi îi încadrau chipul îmbujorat, ca un halou arămiu.

- Hai să mergem undeva unde putem discuta liniştiți, sugeră Raul, în timp ce o trăgea la o parte din mijlocul trotuarului, pentru a nu încurca circulația celorlalți pietoni. Am o mulțime de noutăți să-ți comunic, preciză el atunci când ea nu reacționă în nici un fel.

Lotria amuțise de tot, impresionată de statura lui atletică şi chipul colțuros, dar deosebit de viril. Simțea sângele alergându-i prin vene cu o viteză amețitoare şi asta nu din cauza fricii. Era moleşită într-un mod cu totul şi cu totul nou pentru ea. Chiar dacă el nu o mai atingea, îi simțea încă brațele în jurul taliei ca un cerc de foc. Era ceva care o mistuia pe dinăuntru cu o savoare necunoscută. Vorbele lui ajungeau cu greu la creierul ei amorțit. Când mintea îi traduse în sfârşit cuvintele lui, Lotria trebui să se concentreze pentru a răspunde coerent.

-Ai dreptate, sfârşi ea prin a spune, trebuie să stăm undeva de vorbă.

întoarse capul şi privi în jurul lor. Faptul că avea o ocupație o ajută să-şi revină din transa în care căzuse.

-Uite, acolo, arătă ea cu degetul un restaurant, am putea intra, sau am putea sta pe terasă.

-Mie îmi convine, acceptă Raul. Tu alegi unde vom sta.

- Prefer să stăm înăuntru, chiar dacă este soare, nu este prea cald. în interior, suntem feriți de priviri indiscrete.

- Atunci, vom servi şi masa de prânz, preciză Raul pe un ton ferm.

Lotria vru să se împotrivească acestei propuneri, dar sesizând privirea lui hotărâtă, renunță. Era un specimen care întrunea toate atributele tagmei masculine, se gândi ea în timp ce traversau strada pentru a intra în restaurant.

Se aşezară la o masă mai retrasă, restaurantul fiind aproape gol la acea oră a zilei. Cu toate că era curioasă, Lotria preferă să se adâncească în studiul meniului şi să nu înceapă ea discuția.

Raul o privi câteva clipe, apoi, intrând în jocul ei, începu şi el să facă acelaşi lucru. Câteva minute bune, răsfoiră nepăsători meniul, ca şi cum era singurul lucru important pe care îl puteau face.

- Ce îmi recomanzi? întrebă el pe deasupra meniului. Nu pot alege singur când nu cunosc deloc limba.

Cu o privire vinovată, Lotria schiță un zâmbet de scuză.

- Iartă-mă, sunt teribil de nepoliticoasă.

Zâmbetul i se şterse de pe buze, umerii i se îndreptară, în timp ce ochii săi verzi priviră fără urmă de teamă sau prefăcătorie în negura mată a ochilor umbriți de gene la fel de închise la culoare ai bărbatului din fața sa.

- Sunt atât de curioasă să aflu ce ai făcut, încât am uitat orice regulă de politețe. Am privit listele din meniu, dar nu am reținut nimic. Credeam că vei începe să-mi spui ce ai aflat. Nu-mi este foame, dar dacă vrei, comandă o ciorbă de perişoare şi un cotlet de porc, sper să fie bine preparate.

- Comandă tu pentru amândoi, vreau să mănânci cu mine, vom discuta după aceea. Regret dacă te țin în tensiune, dar nu am mâncat nimic de aseară şi nu sunt în stare să discut probleme spinoase pe stomacul gol.

Cu un suspin de neputință, Lotria se execută. După ce li se servi ciorba, continuă să-l privească insistent, în timp ce învârtea cu lingura prin zeama din bol.

- E foarte gustoasă, constată el. Cred că bietele legume au amețit de când le tot învârtești.

„Ce caut eu aici?“ se întrebă Lotria în timp ce lua totuși o lingură din ciorba aburind'. „Omul acesta, un străin la propriu și la figurat, nu are de ce să mă ajute. Nu trebuia să vin. Mai bine puneam o distanță cât mai mare între mine și nenorocitul care mă urmărește. Puteam să fiu la Timișoara, la Arad, sau la Oradea, la ora asta“. Se trezi din gândurile ei la zgomotul făcut de lingura care lovise bolul gol. Uimită, realiză că mâncase tot. Se îmbujoră ușor când surprinse privirea plină de mulțumire a bărbatului din fața sa.

Mâncară și felul doi într-o liniște tensionată. Lotria mestecase carnea ca pe o bucată de mucava. Raul afișa un calm olimpian, cu toate că zvâcnetul unui mușchi de la tâmplă îi trăda încordarea.

- Asta a fost masa condamnatului? răbufni Lotria.

- Masa condamnatului? repetă Raul, uimit.

Mototolind șervetul, Lotria îl aruncă pe masă cu un gest agasat.

- Stii tu... atunci când unui osândit la moarte i se aduce ultima masă cu toate bunătățile pe care și le dorește... Comprendo?

- Claro che si! veni răspunsul lui în timp ce fruntea i se încrețea ușor. Așa te consideri tu, un condamnat la moarte?

- Nu chiar la moarte, ci la fugă veșnică, replică ea cu o grimasă fals nepăsătoare.

Câteva clipe, Raul privi undeva peste umărul ei, într-o dimensiune a spațiului și a timpului numai de el știută. Când privirea lui reveni asupra ei, era rece ca lama unui cuțit.

- Uite care este propunerea pe care pot să ți-o fac. O scurtă pauză, pentru a-şi alege mai bine cuvintele biciui nervii, şi aşa mult prea solicitați, ai tinerei românce. Singura cale de a părăsi România în zece zile este căsătoria cu mine, cât mai repede. Observând grimasa de stupefacție care contorsionase chipul tinerei, adăugă repede: bineînțeles, înaintea acestei căsătorii de conveniență vom semna un contract care va cuprinde clauze clare ale acestui aranjament.

Lotria, care uitase să mai respire când îi auzise propunerea, simți că-i explodează plămânii, aşa că expiră cu un uşor şuierat nu numai aerul din plămâni, dar şi două cuvinte.

- Eşti nebun?

- Poate, replică el netulburat. Vreau să discutăm condițiile care vor fi trecute în contract. în primul rând, nu vei avea voie să faci publică această căsătorie. Nimeni din familia mea nu trebuie să cunoască termenii acestei căsătorii. O dată ajunsă în Spania, te voi ajuta să-ți găseşti un loc de muncă şi o locuință, apoi te vei descurca singură. Nu te vei folosi niciodată de numele meu şi nu vei avea nici un drept asupra averii mele. Cam astea ar fi cerințele mele, încheie el, continuând să o privească atent.

Lotria era încă mută de uimire. Propunerea lui declanşase o adevărată furtună în sufletul şi în mintea ei. Rațiunea era fermă pe poziții şi nu accepta propunerea făcută, aducând zeci de argumente în sprijinul acestei poziții, în timp ce inima care bătea ca o tobă de război a vechilor indieni şoptea cu timiditate că propunerea ar putea fi acceptată, condițiile puse de Raul fiind logice şi deloc greu de îndeplinit. Un loc de muncă şi un acoperiş deasupra capului erau tot ce-i trebuia pentru un nou început.

Raul urmărea atent zbuciumul tinerei, care uitase să se mai prefacă nepăsătoare. într-un târziu, ea reuşi să articuleze cu greu:

- Nu se poate să faci asta pentru mine!

- Sunt gata să o fac dacă accepți condițiile mele.

- Condițiile sunt corecte şi întru totul acceptabile, dar vezi tu, îl fixă ea cu privirea de smarald, acolo voi fi printre străini!

- Contează? se interesă el laconic.

Lotria îl privi lung şi cugetă câteva clipe înainte de a răspunde provocării lui ascunse.

- Nu cred că nu contează. Ori în Spania, ori în alt colț de lume, este acelaşi lucru. Va trebui să mă adaptez, şi o voi face, apăsă ea hotărâtă pe ultimele cuvinte.

După ce şocul trecuse, spiritul ei combativ se afirmă, învingând temerile bine întemeiate. Omul din fața ei se oferise să o ajute aşa cum nimeni nu o mai făcuse. El era cel care pierdea cel mai mult, îşi pierdea libertatea pentru o perioadă de timp. Pentru ea, lucrul acesta nu conta, deoarece căsătoria nu figura pe lista ei de priorități, iar această relație contractuală însemna libertatea. Poate acolo, departe, va reuşi să scape de teama că va fi descoperită şi obligată să devină sclavă. Ce conta că pentru asta trebuia să se căsătorească formal cu bărbatul străin, care îi urmărea atent orice reacție?

Intuitiv, simțea că Raul avea şi alte interese, nu numai cele enunțate, dar era la capătul puterilor, şi nu avea altă alternativă mai bună.

- Accept, se hotărî ea, dar am şi eu două clauze de trecut în contractul pe care îl vom încheia.

O licărire de victorie fulgeră în privirea întunecată, şi chiar dacă bărbatul o făcu să dispară imediat, Lotria o observă şi inima i se strânse de teamă.

- Care ar fi aceste clauze? se arătă el interesat.

- Prima este aceea că nu mă poți obliga să întrețin relații intime cu tine. Accept contractul pe care mi-l propui, dar asta nu înseamnă că mă cumperi. Nu mă poți obliga să împart patul cu tine. Cea de-a doua dorință a mea ar fi să ținem socoteala banilor pe care îi vei cheltui cu mine, iar atunci când voi reuși să mă întrețin singură, să-mi permiți să-ți restitui datoria eşalonat, cu dobânda practicată de băncile din Spania.

- Cu prima condiție sunt de acord, cu cea de-a doua nu, veni răspunsul lui prompt.

- Nu înțelegi că, măcar material, nu vreau să-ți rămân datoare?

- înțeleg, dar nu-mi vei rămâne datoare cu nimic, vei munci pentru fiecare pesos pe care ți-l voi da.

- Sper că nu aşa cum vrea nemernicul căruia i-am fost vândută, se burzului ea.

Raul îi zâmbi liniştitor.

- Vei presta munca pentru care te-ai pregătit. Am cumpărat de curând o fermă pentru creşterea cailor. Este cam retrasă, cel mai apropiat târguşor este la optzeci kilometri, iar satul cel mai apropiat este Fuente de Piedra, situat la vreo cinci kilometri de fermă. Vei fi medicul veterinar al acestei ferme. Munții Andaluziei sunt frumoşi şi sălbatici, dar nu-ți vor oferi plăcerile unui oraş. Crezi că te vei descurca?

Lotriei nu-i venea să creadă ce auzea. Să trăiască la o fermă era visul ei. Caii erau animalele ei preferate. Spuse repede în gând o rugăciune de mulțumire bunului Dumnezeu, înainte de a răspunde cu o voce emoționată:

- Este tot ce-mi pot dori. Ce fel de cai creşti?

- Cai pentru coride până acum, dar vreau să diversific activitatea şi să cresc şi cai de curse.

Când auzi cuvântul coridă, chipul Lotriei se întunecă. Raul ridică o

mână, oprindu-i protestul cu un gest scurt.

- Hai să nu ne pierdem timpul cu contraziceri inutile. Vom discuta amănuntele când vom ajunge la fermă. Vreau să mai ştii că eu nu voi locui acolo decât foarte rar. Voi veni să verific cum te descurci. După un an vom divorţa, la fel de discret cum ne vom căsători. Vei fi liberă să pleci sau să rămâi în continuare. Alegerea îţi va aparţine în totalitate.

Faptul că el nu va locui la fermă nu o bucură pe Lotria, aşa cum se aştepta. Alungă repede gândul, hotărâtă totuşi să-l analizeze mai târziu.

- Ce spui, eşti de acord cu semnarea contractului?

- Dacă ai acceptat condiţia mea, sunt de acord.

- Bine, atunci trebuie să ne apucăm de treabă. Vei merge cu mine la ambasadă. Ai actele de identitate la tine?

- Da.

- Foarte bine. Vrei să mi le dai?

Cu o mână care îi tremura uşor, Lotria căută în geantă.

- Poftim, i le întinse ea, cu inima strânsă.

Raul nu-i luă actele, ci îi acoperi mâna cu un gest liniştitor.

- Este normal să fii speriată, dar te rog să ai încredere în mine, şi ai să vezi că totul se va rezolva.

- Chiar ai nevoie de un medic veterinar?

- Da. Nu mulţi acceptă condiţiile austere oferite la fermă. Ultimul veterinar a stat două săptămâni, şi se pare că a atins un record de longevitate. Zâmbetul lui maliţios o cuceri cu totul pe Lotria, care îi lăsă cu încredere actele.

Ciudat, atingerea lui nu numai că nu-i provoca repulsie, dar mai mult, avea asupra ei un efect liniştitor. Când ieşiră din restaurant, afară bătea un vânticel de primăvară. Raul De Hita o luă ferm de mână şi o conduse la ambasadă. Viaţa ei era la o răscruce de drumuri. Oare alesese calea cea bună? întrebarea lovea ritmic fruntea ei înaltă, fără a primi

răspuns. Cutezătoare, îşi înăbuşea temerile care o asaltau cu zeci de întrebări la care nu avea nici o variantă de răspuns.

Drumul prea scurt până la ambasadă nu o ajută să se relaxeze cât de cât.

Inconştient, strânse mai tare mâna bărbatului atunci când acesta prezentă actele ei la intrarea în ambasadă.

Raul o privi cu compasiune şi o încurajă cu o voce aproape blândă:

- Fii liniştită, mi amada, de acum voi avea grijă de tine.

- „Mi amada!?“ repetă Lotria cu ochii măriți de uimire. EU?

- Mâine vei fi soția mea. Pentru cei din ambasadă, vom juca rolul îndrăgostiților. Nu mă privi aşa speriată, cine te priveşte crede că te duc la spânzurătoare. Haide, Lotria, adună-te, sunt convins că poți mai mult.

Opriți în dreptul scărilor care duceau la uşa ambasadei, cei doi se priviră atent. Bărbatul înalt cu privirea autoritară învăluit de o aură semeață plină de noblețe şi tânăra femeie cu ochii verzi măriți de spaimă, mignonă, cu un aer de copil pierdut.

- Preferai poate „niña?“ Ironia seacă a celor trei cuvinte, o treziră pe Lotria din starea de transă în care plutea.

Îşi îndreptă spatele, aruncându-şi părul cu o mişcare bruscă a capului, însoțită de ridicarea sfidătoare a bărbiei. Spaima dispăru ca luată de vânt din frumoşii ei ochi, obrajii căpătară o culoare normală, iar poarta spre sufletul ei se închise. Jadul ochilor deveni opac, o cortină grea de un verde intens se lăsă brusc peste zbuciumul ei interior. Raul se trezi admirând această putere de a se controla a tinerei românce.

- Nu am preferințe, rosti Lotria cu ironie, numai te rog să mă anunți înainte de a intra în rolul de îndrăgostit, despre care nu ai pomenit nimic. De fapt, adăugă ea după o scurtă pauză, cred că este necesar să discutăm mai multe despre această „căsătorie“.

Când pronunţă cuvântul căsătorie, apăsând sarcastic pe el, ridică amândouă mâinile descriind în aer nişte ghilimele imaginare.

Raul o contemplă câteva clipe, apoi aprobă cu o mişcare semeaţă a capului.

- Ai dreptate, nu am stabilit toate detaliile, dar vom avea timp, în zilele ce urmează. Acum, aş vrea să nu mă contrazici cu nimic în tot ce vei auzi că spun şi să mă priveşti cât poţi de drăgăstos. Nimeni nu trebuie să ştie că este o căsătorie aranjată. Mă voi folosi de toată puterea numelui DE HITA pentru a ne putea atinge scopul.

Capitolul 4

Două ore mai târziu, ieşeau din ambasadă. Raul cu figura omului mulţumit de reuşită, Lotria cu muşchii feţei dureroşi de la atâtea zâmbete false şi forţate. Constatase că numele pe care nu urma să-l poarte decât... un an de zile era, cel puţin printre spanioli, teribil de puternic. Nu i se refuzase nimic. Totul se aranjase. A doua zi urma să meargă la un notar pentru semnarea contractului prenupţial, peste şase zile se vor căsători, iar peste zece zile va pleca spre Spania, ţara ei de adopţie. Cât era de puternică, se simţea, în acele momente, zdrobită de rapiditatea evenimentelor.

Ajungând în dreptul unui SEAT, Raul dezactivă alarma şi îi deschise portiera.

- Unde mergem? se interesă ea.

- La casa prietenului meu.

- De ce?

- Vrei să mergi în altă parte? răspunse el cu o altă întrebare.

- Nu... nu ştiu, şovăi Lotria.

- Trebuie să discutăm, să stabilim amănuntele planului pe care l-am pus deja în mişcare. Nu ştiu alt loc unde am putea discuta liniştiţi.

Lotria trebui să recunoască faptul că avea dreptate, şi apoi, unde se putea duce?

Tăcerea ei a fost interpretată ca un accept, aşa că bărbatul porni maşina, înscriindu-se în trafic. Nu mai schimbară nici o vorbă până ajunseră pe străduţa liniştită, în dreptul casei unde se ciocniseră atât de brutal.

- Prietenul meu nu se va întoarce până la plecarea noastră, aşa că poţi locui în camera de oaspeţi până la plecare.

- Nu este nevoie, pot dormi acolo unde am dormit şi noaptea trecută, se repezi Lotria să riposteze.

Raul îi întoarse spatele şi porni spre casă, fără a catadicsi să-i răspundă. Lotria îl urmă la câţiva paşi, apoi se opri la jumătatea aleii spre casă.

-Ai auzit ce am spus? răbufni ea, iritată.

Calm, el ajunse la uşă, o descuie apoi o lăsă larg deschisă, întorcându-se spre tânăra femeie:

- Am auzit, dar nu consider că trebuie să-mi pierd timpul răspunzând la o asemenea inepţie.

Lotria simţea că se sufocă de enervare. Deschise gura să riposteze, dar îşi aminti la timp că omul din faţa ei o ajuta să scape dintr-o situaţie disperată, aşa că îşi înghiţi furia şi, cu paşi şovăitori, îl urmă în casă.

- Asta va fi camera ta, îi deschise el o uşă de la parter. Fă-te comodă. Am să fac şi eu acelaşi lucru, apoi te voi aştepta în living, să discutăm.

După ce uşa se închise în urma lui, Lotria se lăsă să cadă pe primul scaun pe care îl văzu. încet, îşi roti privirea prin cameră. Era aranjată cu gust şi se trezi că se întreabă dacă va avea vreodată o astfel de cameră cu adevărat a ei, adică să fie proprietara unei astfel de camere.

-Oare toată viaţa va trebui să stau în casele altora? murmură ea cu tristeţe.

Alungă gândurile dureroase cu o clătinare viguroasă a capului, în timp ce-şi arunca geanta pe măsuţa joasă lângă care se aşezase.

Se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră. îşi dezbrăcă haina, lăsând-o pe scaunul de pe care se ridicase. Se opri în dreptul oglinzii care acoperea o mare parte a unuia din pereţi; sprijinindu-se cu palmele desfăcute de scrinul care se afla sub ea, se aplecă spre oglindă, studiindu-şi chipul. Nu se mai privise atât de atent de foarte multă vreme. Aproape că se sperie de cât de slabă era. înţelese ce însemna să te topeşti de suferinţă. Numai părul castaniu cu reflexe roşcate rămăsese

la fel de bogat ca întotdeauna. Chipul cu trăsături frumoase i se păru mai prelung, ochii mari şi puţin migdalaţi i se înfundaseră în orbite, în timp ce buzele păreau mult prea groase în contrast cu obrajii supţi.

„Doamne, arăt ca o sperietoare! Cine ar putea să se îndrăgostească de un chip aşa de grotesc?"

Se privi câteva clipe înainte de a-şi da singură răspunsul:

- Nimeni, se răsti ea la propria imagine. Ce mi-a venit să pun o astfel de întrebare?

Trecură câteva secunde înainte ca Lotria să-şi continue monologul.

- Hai, Lotria Cotescu, recunoaşte că această căsătorie, chiar aşa aranjată, te debusolează, te sperie, dar te şi flatează. Recunoaşte acum că ai dori să fii suficient de frumoasă ca să trezeşti interesul chipeşului spaniol. Va trebui să te mulţumeşti numai cu mila lui.
Pentru un om cu problemele tale, ar trebui să te bucuri şi de atât, nu tânji după ceva ce nu ai avut, şi nici nu vei avea vreodată.

închise ochii înceţoşaţi de lacrimi şi şopti abia auzit: dragoste. Cuvântul magic de care fusese fascinată, care desemna un sentiment pe care nu-l putea descrie pentru că nu-l trăise, şi nici nu-l inspirase nimănui.

- Eşti chiar nebună, fato, se admonestă singură, să te gândeşti în astfel de momente cruciale pentru soarta ta la acest sentiment prăfuit şi inutil.

întoarse spatele oglinzii, cu privirea cruntă a omului supărat pe sine.

- Mai bine ai merge în living, pentru a vedea ce noi surprize te aşteaptă.

Tolănit pe un fotoliu, Raul De Hita o aştepta cu două pahare cu limonadă. Lotria se aşeză pe celălalt fotoliu, mimând nonşalanţa, cu toate că era tensionată la maximum.

- Bea, îi indică el paharul cel mai aproape de ea, este limonadă naturală, printre puținele lucruri pe care le pot prepara în bucătărie.

Lotria luă paharul, îşi muie buzele uscate în lichidul tulbure, apoi îl puse hotărâtă la loc.

- Uite ce e, începu ea repede, vreau să-ți mulțumesc că mă ajuți, dar consider că faci un sacrificiu mult prea mare pentru mine, o străină. Nu voi putea niciodată să-ți întorc binele pe care mi-l faci.

- Nu se ştie niciodată cum se întoarce roata vieții, răspunse el laconic. Astăzi, eu sunt cel care întinde o mână de ajutor, mâine poate o vei face tu.

- Mulțumesc pentru încurajare, dar nu cred că aşa ceva este posibil. Tu eşti puternic, cu o familie tot aşa de puternică, bogat, sănătos, ai tot ce-şi doreşte un om. Cum aş putea eu, un nimeni, chiar dacă sunt licențiată medic veterinar, să te ajut pe tine?

- Este un răspuns pe care nu-l cunosc acum, dar îți repet, nu se ştie niciodată. Hai să trecem la lucruri mai practice. Vreau să trimit pe cineva la tine să-ți strângă lucrurile şi să rezilieze contractul de închiriere.

- Mă pot duce eu, propuse Lotria cu jumătate de gură.

- Categoric, nu. Voi trimite pe cineva de la ambasadă, care ştie bine limba ta.

Lotria se foi pe pluşul fotoliului, neliniştită la gândul că un străin îi va cotrobăi prin lucruri, nu că ar fi avut prea multe, dar se jena mai mult de lipsa şi de proasta lor calitate.

- Mâine, după ce vom merge la notar să semnăm contractul, vreau să mergem prin magazine să-ți cumperi o rochie pentru cununie. Lotria vru să vorbească, dar el o reduse la tăcere cu un gest autoritar al mâinii. Eu voi plăti acea rochie, aşa cere datina la noi, asta pe de o parte, iar pe de altă parte nu vreau să mă faci de râs în fața ambasadorului, care va participa la ceremonie.

Tânăra româncă se simţi umilită până în vârful unghiilor, dar strânse din dinţi şi spuse numai atât:

- înţeleg. Dar în gând îşi propuse să treacă costul rochiei la rubrica datorii.

-Vreau să mai reţii câteva lucruri pentru ca parteneriatul nostru să funcţioneze bine. Am treizeci şi şase de ani, sunt fiul cel mai mare al familiei, mai am un frate şi două surori. Fratele meu se numeşte Marcos, iar surorile mele Antonia şi Josefa. Trăiesc împreună cu părinţii şi bunicul meu. Locuim în cea mai mare parte a timpului la Madrid, dar avem case şi în alte oraşe. Fratele meu, Marcos, este pilot şi conduce propria lui afacere de transporturi aeriene. Antonia este căsătorită şi locuieşte împreună cu soţul şi socrii săi. Josefa locuieşte cu noi, dar este logodită şi sper ca la toamnă să se căsătorească. Cam atât despre familia mea. De ferma pe care am cumpărat-o recent nu ştie nimeni din familia mea. Este refugiul meu şi nu vreau să fie divulgat prea curând. Unde sunt, ce fac, când nu sunt la fermă, mă priveşte numai pe mine. Am să-ţi las un număr de telefon la care mă poţi contacta, dar vreau să apelezi la el numai în cazuri de urgenţă. Dacă nu mă vei suna niciodată, va fi foarte bine. Administratorul fermei este Miguel Molina, iar soţia sa, Maria, are grijă de casă şi de bucătărie. La fermă mai lucrează câţiva săteni. Tu vei locui în căsuţa paznicului, care se află la vreo cinci sute de metri de clădirea principală a fermei şi vizavi de casa unde locuiesc Miguel şi Maria.

Gânditor, Raul îşi frecă bărbia, apoi continuă:

- Pentru munca prestată la fermă vei avea un salariu identic cu cel al medicului care a fost înaintea ta, dar nu vreau să primeşti bani dacă vreun ţăran din sat îţi solicită ajutorul. Sunt foarte săraci.

De data aceasta, Lotria interveni prompt:

- Va fi o bucurie pentru mine să-i ajut, ştiu cum este să fii sărac.

- Bine, atunci ne-am înţeles!

- în această privință, da.

Raul nu făcu decât să ridice întrebător o sprânceană, iar Lotria continuă:

- Vreau să-mi spui dacă am înțeles bine - voi folosi numele meu şi nu voi spune nimănui despre căsătoria noastră, la fermă.

- Si.

- Nimeni din familia ta nu va fi la curent cu contractul nostru.

- Si. îmi rezerv dreptul de a-i anunța atunci când voi considera oportun... sau poate niciodată.

- Nu te gândeşti că prietenul tău de aici ar putea să le spună?

- Am luat în calcul şi acest aspect, şi înainte de a părăsi România voi avea o discuție cu el.

- După ce va trece anul, cum vom proceda?

- Vom divorța. Până atunci, voi avea grijă să obții cetățenia spaniolă. Aşa cum ți-am mai spus, vei putea rămâne la fermă sau vei putea pleca. Vei fi o femeie liberă.

- Si tu vei fi un bărbat liber, preciză ea şoptit.

- Da, voi fi un bărbat liber, repetă el spusele ei în timp ce o fixa cu o privire stranie.

Lotria îşi lăsă părul liber, în ideea a a-şi ascunde trăsăturile prea ascuțite ale feței, dar nu-şi putea ascunde ochii care străluceau de inteligență.

- Nu voi putea niciodată să înțeleg de ce îți sacrifici un an din viață pentru a mă salva!

- Să zicem că este fapta mea bună pe anul acesta, şi aş dori să nu mai dezbatem acest subiect.

- Nu am reuşit niciodată să mă mulțumesc cu o explicație lapidară; până nu am înțeles fenomenul, nu am avut linişte.

Observând că el se încruntă uşor, abordând un aer nemulțumit,

preciză repede:

- Bine, bine, nu voi mai deschide acest subiect, dar îmi rezerv dreptul ca în acest an să caut şi sper să găsesc un răspuns cât mai aproape de adevăr.

Raul continuă să o studieze atent, fără a mai comenta ultima ei remarcă. Se gândea că poate, în timp, va găsi şi el răspunsul la întrebarea ei, deoarece în acel moment habar nu avea de ce se lega la cap. încerca faţă de tânăra femeie nişte sentimente ciudate, pe care nu le înțelegea. Nu pricepea de ce numai când îi privea ochii verzi cu mici irizări aurii simţea că ar putea ucide pe cineva care ar încerca să-i facă cel mai mic rău.

O tăcere bizară îi învălui, până când soneria telefonului îi aduse înapoi în lumea reală.

Bărbatul se ridică în picioare, cu o mişcare graţioasă ca a unei feline. Lotria nu încercă să asculte convorbirea; prea tulburată de evenimentele din ultimele zile, nu remarcă nici că Raul terminase de vorbit şi rămăsese să o privească din cadrul uşii. Era aşa de pierdută în gândurile ei, încât tresări când el îi vorbi:

- Lotria, trebuie să plec câteva ore. Am o întâlnire de afaceri pe care n-am putut s-o amân.

- Nici o problemă, sări ea în picioare.

- Nu te vei plictisi?

- Cum să mă plictisesc, când am atâtea la care să mă gândesc?

Raul făcu un pas, apoi se întoarse, ca şi cum tocmai îi venise o idee.

- Ar mai fi ceva, adăugă el.

- Ce anume?

- Poţi să-mi dau cheia de la locuinţa ta, să o las în drum doamnei care îţi va face mâine bagajele?

Lotria îl privi suspicioasă câteva clipe. De ce îi trebuia cheia? în

fond, ce ar putea lua din garsonieră? în afară de un televizor color şi un mic frigider, nu avea nimic valoros. Doamne, se mustră singură, suspicioasă mai sunt, omul mă ajută şi eu îl bănuiesc că vrea să mă prade, sunt de-a dreptul paranoică. Ruşinată, îşi plecă privirea în timp ce spunea:

- Mă duc să ți-o aduc din geantă.

Când se întoarse cu cheia, Raul era gata de plecare.

- Te mai rog să scrii şi adresa, eventual să dai şi câteva repere, pentru a găsi mai uşor locul.

- Tu, să găseşti adresa?

- Nu, Lotria, este pentru doamna de la ambasadă pe care am rugat-o să se ocupe de această problemă. Cred că m-am exprimat greşit.

Lotria îi cercetă chipul în speranța că ar putea depista o eventuală minciună, dar avea o expresie austeră, ca şi cum îl făcea să piardă timp prețios.

Fără a mai comenta, luă carnetul şi pixul întins de el şi se conformă.

îl conduse până la uşă, iar când el se pregătea să iasă îl întrebă:

- Vrei să pregătesc ceva pentru cină?

Bărbatul se întoarse şi-i zâmbi. Un zâmbet care îi merse drept la inimă, atât era de cald şi de sincer.

- Numai dacă ai chef, dacă nu, te scot la un restaurant deseară.

- Pot folosi orice din frigider?

- Categoric. Nu ai nici o interdicție. Pe curând!

în dreptul porții se opri o maşină mare, de un cenuşiu închis, iar Raul se îndreptă spre ea cu paşi mari. înainte de a urca, îi mai făcu un semn de rămas-bun cu mâna, apoi trânti portiera în urma lui în timp ce maşina demara în trombă.

Lotria închise încet uşa, apoi se îndreptă spre bucătărie.

în jeepul în care se urcase Raul mai erau doi bărbați în față şi o femeie în spate, lângă care se aşezase el. După ce se salutară, bărbatul de lângă şofer întrebă:

-Aveți adresa?

-Da, răspunse Raul, şi-i întinse carnetul deschis la pagina scrisă de Lotria, apoi îi întinse şi cheia.

Bărbatul începu să vorbească în româneşte cu ceilalți, după ce îl informă pe Raul că ceilalți nu cunosc limba spaniolă.

Raul îi lăsă să discute în timp ce el privea absent străzile pe care treceau.

- Uitați cum vom proceda, îi întrerupse visarea cel care ştia spaniola şi era şeful celorlalți doi. Cei doi colegi ai mei vor urca în apartamentul cu pricina. Colega mea se va plimba prin dreptul ferestrelor, le va deschide, le va închide, pentru a atrage atenția celor care urmăresc apartamentul. Eu şi dumneavoastră vom sta în maşină, care va fi parcată în aşa fel încât să avem sub observație ferestrele apartamentului. Trebuie să vă atrag atenția că se poate să stăm în aşteptare mai multe ore.

-Vom sta cât este nevoie, decise Raul.

Nu peste mult timp, maşina se opri. Bărbatul de la volan coborî şi dispăru în josul străzii. Se întoarse după vreo zece minute. Porni motorul şi intră în parcarea dintre blocuri, în timp ce raporta şefului său ce aflase. Dan Negrea, şeful agenției de securitate cu care luase legătura Raul încă din timpul dimineții, prin intermediul unui lucrător al ambasadei, îi traduse:

-A localizat apartamentul, a găsit şi un loc bun de parcare, şi a observat doi țigani care joacă table pe o bancă, chiar în fața uşii de la intrarea în bloc. Din fericire, blocul are şi o intrare prin spate. Colegul meu îi va ține de vorbă până ce colega se va strecura în apartament, apoi se va urca şi el, urmând partea cea mai grea, aşteptarea.

Planul era simplu, dar spera Raul, eficient. Ardea de dorință să-l întâlnească pe cel care făcuse din Lotria o sclavă. Femeia de lângă el își trase o glugă care îi ascunse părul închis la culoare şi porni după colegul ei. După alte zece minute, Dan Negrea îi indică o fereastră la care se mişca ceva. Ca din greşeală, femeia împinse un vas cu flori care căzu cu zgomot, nu prea departe de cei doi care jucau table, apoi fugi de la fereastră, lăsând perdeaua să fluture în vânt. Cei doi țigani priviră imediat spre ferestre, unul intră imediat în bloc în timp ce celălalt scoase un telefon celular, formă un număr şi începu să vorbească precipitat.

- Cred că-şi anunță şeful, preciză Negrea.

Cel ce intrase în bloc se întoarse agitat, şi primi telefonul pentru a continua convorbirea.

Dan Negrea își contactă colegii cu ajutorul unei stații de emisie recepție. După câteva replici, îi traduse:

- Cel care a intrat a sunat la uşa apartamentului, dar nu i-a răspuns nimeni, a auzit apa de la baie curgând şi a rupt-o la fugă înapoi.

între timp, țiganii terminaseră de vorbit la telefon şi țineau sfat. în cele din urmă, cel care urcase să sune rămase afară, iar celălalt urcă să păzească uşa. Nu dură mai mult de o jumătate de oră până intră în parcare un Mercedes negru din care coborâră doi indivizi. Unul mic de statură, cu aere de mare şef, celălalt o huidumă de om, urât ca o ghenă de gunoi, se pare pe post de slugă bună la toate.

Țiganul cel mărunțel, destul de rotofei, era bine îmbrăcat, cu haine de cea mai bună calitate şi probabil că nu putea să-şi îndoaie degetele de la mâini de câte inele de aur avea. Ostentativ, la gât avea un lanț gros ca cel de fântână, de care atârna cea mai mare cruce din aur pe care Raul De Hita o văzuse în viața lui. Privea atent la individ, în timp ce pumnii i se strângeau spasmodic. Cu câtă plăcere ar fi şters cu un pumn bine plasat rânjetul demonic de pe figura buhăită.

- Ce facem acum? se interesă cu o voce suspect de calmă.

-Aşteptăm până vor intra în apartament, apoi vom pune mâna pe ei şi... vom discuta.

Cu calm, Dan Negrea îşi anunţă coechipierii de sosirea celui pe care îl vizau. Dădu câteva ordine scurte, apoi întrerupse transmisia.

Tuciuriul care rămăsese de pază afară, se precipită spre noii sosiţi şi după ce sărută mâna şefului, se lansă într-o tiradă aprinsă, gesticulând agitat.

Intrară toţi trei în bloc.

- Poate ar fi mai bine să intrăm şi noi, propuse Raul; ei sunt patru, iar oamenii dumitale doar unu şi jumătate.

Negrea râse cu poftă.

- Cred că jumătatea o consideri pe Ana, reuşi Dan să spună după ce i se mai potoli râsul năvalnic.

- Normal, se încruntă Raul, doar este femeie.

Negrea îl bătu prieteneşte pe umăr.

- Ana este unul dintre cei mai buni oameni ai mei, este campioană europeană la lupte libere, are centura neagră la karate, şi se putea descurca singură cu cei patru, dar atunci exista pericolul să-i cam şifoneze şi nu ai mai avea cu cine să discuţi.

Raul ridică întrebător dintr-o sprânceană.

- O astfel de femeie are şi un soţ?

- Da, răspunse Negrea, are un soţ care este medic chirurg, doi băieţi şi este o bucătăreasă grozavă.

Raul schiţă un zâmbet şi murmură:

- Ce mai femeie, iar eu nici nu i-am reţinut figura.

- Asta face parte din meserie, domnule, trebuie să fim cât mai comuni, să putem trece neobservaţi.

Trecură câteva minute bune de când intrară cei trei în bloc, iar

Raul îşi arunca din ce în ce mai des privirea spre staţia amuţită.

Observându-l, Dan Negrea încercă să-l liniştească:

- Nu vă faceţi griji, totul se va desfăşura aşa cum am plănuit.

- Dar dacă, Doamne fereşte, oamenii dumitale vor fi răniţi?

- Atunci nu vor trece de mine.

Tonul sigur şi categoric al bărbatului îl mai linişti pe Raul.

- O să aveţi ocazia să discutaţi cu nemernicul acela, vă promit.

Nu termină bine de vorbit, că staţia prinse viaţă.

Dan ascultă, puse câteva întrebări, apoi se întoarse spre spaniol:

- Putem merge.

- Totul este în ordine?

- Da, sunt toţi imobilizaţi, dar au opus rezistenţă şi au făcut un pic de deranj în cameră.

- Asta nu are nici o importanţă, dădu Raul nepăsător din mână, oricum Lotria nu va mai locui niciodată aici. Hai să ne grăbim, îşi zori el însoţitorul.

Capitolul 5

Raul De Hita îşi ascunse cu măiestrie tremurul nervos din interior, în timp ce urca scările spre garsoniera Lotriei. Chipul îi era o mască de nepătruns. Numai ochii negri erau ameninţători ca nişte nori grei de furtună. Era teribil de curios să vadă locul în care trăise tânăra până la întâlnirea cu el.

Dan Negrea mergea înaintea lui, protejându-l de un pericol nevăzut.

Intrând în holul îngust, apoi în cameră, Raul îşi stăpâni cu greu râsul când dădu cu ochii de cei trei ţigani, legaţi fedeleş ca nişte saci de cartofi, aruncaţi pe jos cu nişte chipuri învineţite şi sângerânde, pe care se citea o mare uimire. Seful lor, mai puţin şifonat, era legat şi aşezat pe singurul scaun care mai rămăsese întreg în încăpere. Negrea se întoarse spre Raul, spunându-i:

- Lăsaţi-mă pe mine să discut mai întâi, pentru a-i speria puţin.

Raul acceptă printr-o uşoare înclinare a capului.

- Cine dracu' sunteţi şi ce aveţi cu noi? se zburli mărunţelul Mădălin, încercând să nu-şi piardă aplombul de mare şef.

Dan Negrea se întoarse spre el cu o privire cruntă.

- Nu contează cine suntem, contează că aţi fost prinşi intrând prin efracţie într-o locuinţă privată.

- Ce privată bre, nu se lăsă ţiganul, este casa gagicii mele.

- Zău, atunci de ce nu ai cheie şi ai folosit şperaclul pentru a intra?

-Am pierdut cheia, zău, să mă bată ăl de sus dacă n-am pierdut cheia.

- Si cum zici că o cheamă pe gagica asta a ta?

- Lotria... Lotria Cotescu, preciză el cu o figură care spunea: „vezi că ştiu?“

- De când o cunoşti?

- De mult, bre omule, am cumpărat-o de la măsa acu mulţi ani în urmă.

- Cum adică ai cumpărat-o? Este tot ţigancă?

-Am dat două mii de mărci pe ea, şi parşiva dracului a fugit, dar am vorbit la poliţie şi am găsit-o.

- E ţigancă? insistă Negrea.

- Nu, e rumâncă.

- Păi atunci, nu puteai s-o cumperi, nu aveai acest drept. Legea noastră nu permite acest lucru.

- Ia mai dă-o dracului de lege, eu am dat parale pe ea, iar ea a fugit, se sumeţi el plin de importanţă.

Dan Negrea se întoarse spre Raul şi-i traduse toată discuţia.

-Ăsta cine dracu' mai e? ţipă ţiganul înfuriat, dar amuţi imediat când Raul îşi întoarse privirea ucigătoare spre el.

- Este soţul Lotriei Cotescu, anunţă calm Negrea.

- Soţul?! guiţă Mădălin, de când are un soţ?

- Nu te priveşte. Uite cum stă treaba, continuă el, domnul aici de faţă îţi face o propunere, îţi va plăti cele două mii de mărci pe care pretinzi că

le-ai dat şi dispari pentru totdeauna din viața lor, altfel vei înfunda puşcăria pentru fapte ca... tentativă de răpire, pătrundere prin efracție, proxenitism, molestare, atac armat... în timp ce enumera, Negrea întindea câte un deget din pumnul strâns sub nasul țiganului, să mai continuu? îl privi el dispreţuitor.

Mădălin nu se grăbi cu răspunsul. îşi întoarse privirea spre Raul, încercând să citească ceva în privirea întunecată a spaniolului. Ura, dispreţul şi hotărârea de care se izbi îl făcură să-şi mute repede privirea înapoi la Negrea.

-Si dacă mă minţiţi? Dacă această căsătorie nu este decât ţărână aruncată în ochii mei?

- în fond, nu te priveşte, se răsti Negrea, tu îţi primeşti banii, aşa că nu mai este treaba ta.

-Aha! Deci este o cacealma, nu se lăsă Mădălin.

Negrea se aplecă ameninţător peste scaunul de care era legat ţiganul, dar Raul îl prinse de braţ, oprindu-l. îi ceru cu voce calmă să-i traducă discuţia. Ascultă atent, apoi îl privi pe Mădălin cu o răutate şi o ură înfricoşătoare, în timp ce vorbea repede.

- Spune-i gunoiului ăsta că dacă i s-a urât cu viaţa, să mai încerce să se apropie de soţia mea. Dacă vreodată apare la mai puţin de o sută de metri de Lotria, îşi va semna condamnarea la moarte. Asta este valabil şi pentru acoliţii săi.

Chiar dacă nu înţelegea ce spunea spaniolul, Mădălin se micşoră vizibil în scaunul în care era legat, izbit de furia ucigătoare cu care vorbea acesta.

Dan Negrea traduse celor prezenţi cele spuse de Raul De Hita, fără a-şi lua privirea de la mărunţelul ţintuit de scaun.

în timpul discuţiilor, garda de corp a lui Mădălin îşi reveni şi începu să se târască centimetru cu centimetru spre Ana. Mădălin, care era cu faţa spre el, îl văzu şi consideră că acţiunile lui au mai multă valoare acum, aşa că le zâmbi obraznic celor doi, zicând:

- Bă, io tot o să i-o trag târfei ăleia, i-a tras-o tot satul, o s-o fac şi eu!

Negrea traducea conştiincios fiecare cuvânt şi, concentrat să nu greşească, nu observă pasul înainte făcut de Raul, şi nici pumnul acestuia care porni cu o viteză uluitoare spre maxilarul ţiganului.

Lovitura bine plasată îl ridică pe Mădălin cu scaun cu tot, răsturnându-l pe spate, făcându-l să urle de durere.

Dan îl prinse pe Raul de braţ înainte ca acesta să-l mai lovească încă o dată pe ţiganul căzut la podea, şi-l împinse binişor mai în spate.

în acelaşi moment, huiduma care se apropiase simţitor de Ana, întinse un braţ şi o prinse de picioare, făcând-o să cadă, apoi se aruncă asupra ei cu toată greutatea celor peste o sută patruzeci de kilograme pe care le avea.

Zgomotul făcut de ei atrase atenţia celorlalţi. Colegul ei, văzând ce se întâmplă, privi repede spre ceilalţi doi ţigani şi observând că unul începu să mişte îl pocni scurt, lăsându-l lat. Negrea îl ridică pe Mădălin cu scaun cu tot, fără a o pierde pe Ana din ochi, iar Raul, după o clipă de uimire, se repezi asupra huidumei.

Nu a mai avut timp să intervină, ci numai să se ferească de corpul imens care zbura prin cameră cu o uimitoare uşurinţă, pentru ca apoi să cadă cu o bufnitură atât de puternică încât totul în cameră se clătină.

Mădălin înjura ca la uşa cortului, cu un glas piţigăiat din cauza fricii, în timp ce Ana sări ca o panteră asupra matahalei, lovindu-l cu o mişcare scurtă a braţului, care îi opri acestuia icnetul cauzat de izbitură, trimiţându-l în lumea viselor.

Raul o privi admirativ pe tânăra femeie în timp ce îi întindea o mână să o ajute să se ridice. Cu toate că gestul lui nu avea sens, Ana îi acceptă ajutorul zâmbind.

- Gracias!

- De nada, răspunse Raul, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Mădălin, care continua să înjure.

- Mai întreabă-l o dată dacă acceptă propunerea mea, dacă nu,

dezleagă-l şi lasă-ne zece minute să discutăm cu pumnii îi spuse bătăios Raul lui Negrea.

Românul traduse, iar ţiganul se opri din înjurat.

- Dacă dă patru miare sunt de acord, răspunse el cu obidă, şi ridică patru degete dolofane spre Raul.

Spaniolul pricepea ce vrea, dar aşteptă ca Negrea să traducă, apoi spuse calm:

- Trei mii de mărci este ultima mea ofertă.

Mădălin se gândi câteva clipe în care îşi privi fiecare acolit în parte şi văzând că nici unul nu mişcă, se hotărî:

- Bine, da banii mi-i dai acu!

Raul scoase din buzunarul de la piept două foi pe care le întinse pe pervazul ferestrei. Scoase şi un stilou cu care trecu suma convenită după care semnă.

- Ce-s alea? vru să ştie Mădălin.

- Chitanţe, una în spaniolă cealaltă în româneşte pentru suma pe care o vei primi. Eu şi Ana vom semna ca martori ai tranzacţiei.

- Nu pot semna legat, se răsti Mădălin.

- Nici o problemă, răspunse calm Negrea.

Dintr-unul din buzunarele pantalonilor, scoase un cuţit cu care tăie rapid legăturile.

Mădălin se ridică de pe scaun şi îşi mişcă mâinile şi picioarele amorţite.

- Dă să semnez, se îndreptă el spre Raul.

Acesta îi întinse stiloul, dar când Mădălin ajunse lângă el, în loc să ia stiloul, îl lovi puternic pe Raul în stomac. Spaniolul icni şi se feri cu un pas lateral de cea de-a doua lovitură. Cei trei români se repeziră să-l ajute, dar el îi opri cu un gest ferm al mâinii, după care i se adresă lui Dan:

- Nu interveniţi, nemernicul vrea bătaie şi o va primi, ai grijă să nu rupă hârtiile, de restul mă voi ocupa eu.

- Poate ar fi mai bine să mă ocup eu de el, se oferi Negrea, doar pentru

asta ne-ai angajat.

- Consider că acum trebuie să lămuresc lucrurile personal, accentuă Raul ultimul cuvânt. Le vom lămuri în limbajul internațional al pumnilor, aşa că nu mai am nevoie de traducător.

De pe chipul spaniolului dispăruse orice emoție. Ochii săi negri îl urmăreau cu atenție pe Mădălin, care cu un gest trufaş îşi aruncă haina şi îşi ridică pumnii, gata de luptă.

Cei trei români făcură un cerc larg, în timp ce fiecare lua în colimator câte unul din țiganii căzuți.

Negrea îi privea pe cei doi combatanți cu un aer amuzat. îl amuzau diferențele enorme dintre cei doi. Raul, înalt, suplu, cu o mobilitate deosebită, părea un ghepard gata de atac, în timp ce Mădălin, scund, gras şi încrezut, semăna cu un porc înfuriat.

- Pariez pe spaniol, aruncă Ana.

- Cred că toți pariem pe el, răspunse Negrea. Acum, hai să facem linişte.

Câteva clipe, cei doi combatanți se învârtiră, cu paşi laterali, în cercul pe care îl aveau la dispoziție.

- Am să-ți scot inima, îl amenință Mădălin.

Raul îl privea cu un calm înghețat care îi provoca țiganului fiori de teamă, teamă pe care o masca aruncând obscenități. în cele din urmă,

Mădălin se hotărî să atace şi, cu capul înainte, se aruncă asupra spaniolului, care fiind mult mai înalt, îi opri înaintarea punându-i o mână pe cap în timp ce cu cealaltă îl pocni în maxilar, proiectându-l înapoi de unde plecase.

Lovitura îl cam năuci pe țigan, care după ce scutură de câteva ori din cap, se repezi precum taurul în arenă. Raul se feri şi îi acceleră mişcarea împingându-l puternic, astfel că bondocul se opri cu capul în zid.

Se repezi iarăşi, furia făcându-l să-şi piardă controlul. Următorul pumn pe care îl încasă a fost în plină figură, sângele țâşnindu-i din nasul strivit.

- Auuu, mi-ai spart nasul, începu Mădălin să se vaiete, dar nu apucă să spună mai multe, pentru că Raul se năpusti asupra lui.

Cu o ură aducătoare de moarte, începu să-i care la pumni unde nimerea. Dispăruseră toate învelişurile civilizate, rămăsese numai primitivismul. Educație, clasă socială, dispăruseră, rămânând doar ura eternă a doi masculi care luptau pentru o femelă.

Mădălin reuși să plaseze şi el doi pumni înainte de a cădea sub avalanşa loviturilor lui Raul.

Dan Negrea interveni:

- Suficient, domnule, dacă vreți să mai poată semna hârtiile.

Raul se opri, cu pumnul ridicat amenințător deasupra capului tumefiat al țiganului.

- Da, cred că ai dreptate, recunoscu el.

Cu o mişcare grațioasă, se ridică de lângă adversarul său doborât.

Ana intră în baie şi se întoarse cu un prosop ud pe care i-l aruncă învinsului.

- Acum semnezi? se interesă Dan Negrea.

- Numai după ce văd banii, articulă cu greu țiganul.

Raul scoase din buzunar un teanc de bancnote, numără, apoi îi întinse banii lui Negrea.

- Ai grijă să-i dai numai după ce semnează, îl avertiză el.

- Banii sunt aici, preciză Negrea, semnează!

Cu un oftat prelung, țiganul semnă, apoi înşfăcă bancnotele din mâna întinsă a lui Negrea.

- Acum, ar fi mai bine să dispăreți, le sugeră el.

Matahala şi încă unul din țigani își reveniseră, aşa că îl luară pe sus pe cel de-al treilea şi plecară după şeful lor.

Câteva clipe domni o linişte ciudată, apoi Dan întrebă:

- Mergem şi noi, domnule?

Raul de Hita îl privi ca şi cum atunci îl vedea prima oară, apoi un

zâmbet abia schițat îi arcui buzele.

- Mulțumesc, voi puteți pleca, eu am să mai rămân puțin.

- Dar domnule, nu puteți rămâne singur, se pot întoarce cu ajutoare. Țiganii sunt foarte solidari.

- Aş vrea totuşi să rămân singur câteva minute.

- O.K., acceptă Negrea, noi ne vom retrage şi vă vom aştepta la maşină.

- Gracias.

Cei trei români părăsiră apartamentul, lăsându-l singur.

Raul rămase câteva clipe nemişcat, apoi începu să studieze atent camera. Erau lucruri puține şi sărăcăcioase, dar toate foarte curate. Dulapul era ocupat numai pe sfert cu haine. Deschise o cutie de pe un raft şi găsi câteva fotografii ale Lotriei. Le privi cu atenție. Una era făcută la absolvirea facultății. Tot grupul de tineri zâmbeau fericiți, plini de vitalitate. Lotria era singura care privea cu seriozitate spre aparatul de fotografiat. Ea nu împărtăşea bucuria colegilor săi, era prezentă numai cu trupul, spiritul ei cutreiera undeva departe.

- Ce ființă ciudată, murmură el.

Nici în celelalte instantanee nu zâmbea, constată Raul, cu excepția uneia în care Lotria era aşezată cu picioarele încrucişate sub ea pe iarbă, iar un uriaş Saint-Bernard îşi vârâse capul sub brațul ei. Era formidabil cum acel zâmbet fericit o transfigura, făcând-o de-a dreptul frumoasă.

Hotărârea lui de a se căsători cu ea începu să se clatine.

- Mai ales că am scăpat-o de nemernic, rosti el cu glas tare gândul. Acum se poate întoarce la serviciu şi îşi poate continua liniştită viața, argumentă el în continuare.

Se mai învârti o vreme prin bucătărie, apoi prin baie, dar nimic nu-i atrase atenția. Reveni în camera răscolită şi se aşeză pe marginea patului. Rămase aşa multă vreme, rotindu-şi privirea vulturească peste tot. La un moment dat, pe chipul său apăru o expresie hotărâtă, se ridică, luă din dulap cutia cu fotografii şi cele câteva mărunțişuri care se mai aflau acolo, îndesă

într-o geantă hainele Lotriei şi plecă încuind uşa în urma lui.

- Credeam că s-a întâmplat ceva de nu mai veneați, îl întâmpină Dan Negrea. Tocmai mă pregăteam să vin după dumneavoastră.

- Am făcut bagajul Lotriei, se justifică Raul, mâine nu vom mai avea timp.

- Am înțeles.

Maşina se puse în mişcare, în timp ce Dan continuă:

- Vreau să ştiu dacă sunteți mulțumit de rezultatul acțiunii noastre.

- Si, răspunse Raul, după o clipă de gândire.

- Să ştiți că ați fi putut negocia mai mult, puteați să-i dați mai puțin.

- Suma este rezonabilă, spuse el tare, în timp ce în gând completa: cine îşi cumpără nevastă cu trei mii de mărci?

- Bine, dacă dumneavoastră sunteți mulțumit, atunci totul este O.K.

- Mai am doar să vă plătesc serviciile.

Raul scoase portofelul şi extrase un teanc de mărci pe care i-l dădu bărbatului care îl ajutase.

-Asta este suma convenită, preciză Raul, iar asta, şi dădu câte o sută de mărci celor doi coechipieri ai lui Dan Negrea, este un bonus pe care vreau să vi-l acord.

Toți trei mulțumiră politicos. Se lăsă o linişte calmă, pe care o alungă Raul, întrebând:

- Cum sunt româncele?

Dan îl privi câteva clipe înainte de a vorbi.

- Ce v-ar interesa, mai precis?

- Nu ştiu, recunoscu Raul, cum sunt femeile din țara ta, în general.

- Ca peste tot în lume, bănuiesc. Majoritatea sunt frumoase, istețe, bune gospodine. Mai sunt unele egoiste, mincinoase şi lacome. Unele sunt de o bunătate ieşită din comun, în timp ce altele sunt în aceeaşi măsură rele şi perfide.

Raul îl aprobă cu o mişcare a capului, dar nu mai spuse nimic. îl obseda

întrebarea din ce categorie făcea parte Lotria Cotescu. Dar aşa ceva era exclus să întrebe. într-un an, va avea posibilitatea să descifreze personalitatea complexă a tinerei femei.

Maşina opri în locul de unde îl luase, iar Raul se despărți de cei trei români cu strângeri călduroase de mâini.

Capitolul 6

Cu geanta pe umăr, intră în casă. Din bucătărie se auzea radioul. Melodia emisă era ritmată şi veselă. Lăsând geanta în hol, se îndreptă în linişte spre bucătărie. Deschise uşa, iar tabloul care îl întâmpină şi mirosul apetisant îl făcură să zâmbească.

Lotria era cu spatele la uşă, amestecând într-o cratiță care fierbea pe aragaz. Părul strâns într-o coadă de cal se legăna ca un pendul, în timp ce trupul ei dansa pe loc în ritmul vioi.

- Ah! exclamă ea, scăpând lingura din mână când se întoarse spre masă, dând cu ochii de el.

își duse mâinile la piept ca pentru a ține la locul ei inima care-i tresărise de spaimă.

- Te-ai întors! Cuvintele prosteşti care îi scăpară o făcură să se îmbujoreze ca un mac.

- N-am avut intenția să te sperii. Perdoname!

- Eu sunt de vină, nu te-am auzit când ai intrat.

- Hai să nu ne certăm pentru partea de vină, mai ales când miroase aşa de bine. Ce ai gătit?

Lotria se aplecă să ridice lingura scăpată pe jos, apoi o puse în chiuvetă şi o spălă înainte de a răspunde.

- O tocăniță cu carne de vită. Am făcut mai multă, să avem şi mâine la prânz.

El rămase în picioare, cu mâinile sprijinite de spătarul unui scaun. Privindu-l mai atent, Lotria observă hainele şifonate, umflăturile roşiatice de pe pumni, ca şi falca puțin tumefiată.

- Doamne, ce ai pățit? îşi duse ea palma la gură, speriată.

- Nimic important, un mic accident, îşi ascunse el mâinile la spate.

Tonul rece şi distant o opri din înaintarea ei precipitată.

-Ai fost la medic? se interesă ea cu calm.

- Nu a fost necesar.

- Pot să mă uit mai de aproape?

- După ce voi face o baie. Tonul sec îi tăie orice inițiativă, așa că se mulțumi să aprobe.

- Bine, până atunci voi termina mâncarea. Cu aceste cuvinte, se întoarse cu spatele la el, atentă la cratița de pe foc.

Raul îi privi spatele rigid şi ştiu că o jignise. Cu o ridicare din umeri, care putea foarte bine să însemne nepăsare, părăsi încăperea.

Când reveni în bucătărie, masa era aranjată frumos pentru două persoane. Cu un gest impersonal, îi întinse trusa de prim-ajutor.

- Pot întreba cum te-ai accidentat?

- Nu.

Fără un cuvânt, Lotria începu să-i dezinfecteze juliturile de la mâini. Când termină, îl privi detaşat.

- Cred că nu este nevoie de pansament, se vor vindeca mai repede aşa.

- Ai dreptate.

- După ce vom mânca, am să-ți dau două pungi cu gheață pe care să le pui pe maxilar şi pe mâna dreaptă.

Puse pe masă un castron cu salată de morcovi cu gulii, apoi tocăniță în fiecare farfurie.

Raul savură cu plăcere tot ce-i pusese în farfurie. Deoarece Lotria închisese radioul, liniştea în care mâncară a fost desăvârşită. La sfârşit, Lotria scoase din cuptor o tavă cu plăcintă cu mere.

-Am găsit în cămară câteva mere care începuseră să se strice, se justifică ea arătând spre tavă.

- îmi place foarte mult plăcinta cu mere, o linişti Raul.

- Mă bucur, pentru că nu-mi place să mă cerți.

- Nu te-am certat!

- Este adevărat că nu mi-ai făcut reproşuri, dar de multe ori este suficient un gest sau o inflexiune a glasului pentru a-ți manifesta

dezaprobarea.

Lotria îi puse o porție generoasă, iar ei o bucățică mică, apoi continuă:

- Dacă faci o listă cu ce am voie şi ce nu-mi este permis să fac, promit să nu mai greşesc.

- Nu ai greşit cu nimic, Lotria.

- Ba da, te-a deranjat dorința mea de a te ajuta, dar te rog să înțelegi, nu pot să văd pe cineva rănit şi să întorc capul în altă parte.

- înțeleg, se arătă el conciliant.

Un timp, se priviră în tăcere, apoi Raul îi zâmbi:

- Eşti o bună bucătăreasă!

O clipă, chipul ei se lumină de o mulțumire lăuntrică, apoi redeveni rezervată.

- Mă bucur că ți-a plăcut mâncarea, măcar atâta să pot face şi eu pentru tine. Privirea enigmatică cu care el o fixa o nelinişte a, dar nu lăsa să se observe nimic în afară.

Noaptea îşi lăsase voalurile întunecate peste oraşul agitat. în casa liniştită, ambianța plăcută îi făcea pe cei doi să se simtă ca pe o insulă pustie.

- Cred că cel mai bine ar fi să începem să punem pe hârtie condițiile care vor face obiectul contractului prenupțial, propuse Raul, când tăcerea deveni apăsătoare.

- Du-te în sufragerie, strâng vasele şi vin şi eu în câteva minute.

Când Lotria intră în sufragerie, Raul pusese pe măsuța joasă dintre fotolii câteva coli de hârtie şi un stilou. Stătea relaxat în unul din fotolii, cu picioarele întinse, cu capul lăsat pe tetiera fotoliului, privind fix tavanul. Tânăra se aşeză în fotoliul alăturat, cu mâinile împreunate în poală, aşteptând răbdătoare.

- Deci, începu Raul ridicând capul şi trăgându-şi picioarele, eu voi completa pe o hârtie condițiile mele, tu pe alta, ale tale. Vom face apoi schimb de hârtii şi vom discuta.

- De acord.

Cum nu exista decât un stilou, Raul îi făcu semn că poate să-l ia. El se

ridică şi părăsi pentru scurt timp camera, revenind cu un pix în mână.

Lotria luă o revistă şi puse coala de hârtie pe ea, pentru a putea scrie pe genunchi. Trecu cifra unu, la capăt de rând, puse punct după ea, rămânând apoi cu stiloul suspendat. Cum să-şi formuleze condiţiile? Succint şi la obiect, asta a fost hotărârea pe care a luat-o. Scrise cu litere frumos rotunjite trei rânduri, apoi, după ce mai citi o dată, puse hârtia pe măsuţa dintre ei.

Raul scrisese în acest timp mai bine de jumătate din coală. Tânăra aşteptă să termine şi el, răsfoind revista care îi rămăsese pe genunchi.

- Gata, îl auzi ea spunând.

Ridicând privirea, văzu că el îi întindea foaia. O luă şi începu să citească. După ce o lectură o dată ca pe o poezie, reveni la punctul unu şi disecă mai bine fiecare condiţie. Căsătoria va dura un an, scria acolo, după divorţ nu mai avea dreptul să poarte numele De Hita, nu avea dreptul la averea pe care soţul o avea înainte de căsătorie, dar avea dreptul la o rentă viageră plătibilă până la o nouă căsătorie. Un zâmbet amar îi arcui uşor buzele senzuale. Era foarte probabil ca Raul să-i plătească această rentă toată viaţa, deoarece nu avea de gând să se căsătorească. în fond, cine se uita la o sărăcană venită de nicăieri? îşi impuse să lase comentariile şi să citească mai departe. I se asigura locul de muncă, nu numai în timpul căsătoriei, dar şi după aceea, însă numai cu acordul ei. Nu avea voie să facă publică această căsătorie, dar Raul avea acest drept, dacă dorea. Ce ciudat se gândi ea, de ce oare el îşi rezerva acest drept?

După ce citi de patru ori condiţiile spaniolului, consideră că nu este nimic suspect, ci din contră, multe clauze o avantajau.

Ridică privirea de jad cu irizări de chihlimbar spre bărbatul care o privea atent. El terminase de mult de citit şi rămăsese cu ochii pe chipul ei.

- Nu am nici o obiecţie. Totul mi se pare clar şi corect.

- Nici din partea mea nu este nici o obiecţie, puse el hârtia pe care o păstrase în mână pe măsuţă.

Câteva clipe trecură în tăcere, apoi Raul întrebă cu un ton indiferent:

- Nu te interesează cuantumul rentei?

- O, nu, dar dacă tot ai adus vorba, ce se va întâmpla dacă nu mă voi căsători niciodată?

- Atunci, o vei primi cât vei trăi.

- Nu este drept, luciră nemulțumiți ochii Lotriei. După ce că mă ajuți, mă mai şi plăteşti!

- Poate mă vei ajuta şi tu vreodată.

- Eu!? Doamne, cum ai putea avea nevoie de ajutorul meu?

- Păi, sunt multe lucruri pe care nu le-am stipulat în contract şi pe care tu le faci.

- Cum ar fi?

- Găteşti.

- Este mult prea puțin în comparație cu serviciul pe care mi-l faci.

- Poate, dar este un serviciu care trebuie plătit.

- Atunci, şi eu ar trebui să te plătesc pentru că mă ajuți. Care este prețul?

Misterioşi, ochii lui o priviră ciudat.

- Nu se ştie niciodată ce-ți rezervă destinul, spuse el calm.

- Bine, dar cum tu reduci totul la bani, vreau să excludem clauza cu renta. Nu vreau bani de la tine. Mi se pare că sunt un parazit, sau vreo infirmă. Am mai discutat o dată subiectul acesta. Fără a mai aştepta răspunsul lui, Lotria luă foaia de hârtie şi tăie cu înverşunare clauza cu pricina. Acum este mult mai bine, spuse ea mulțumită.

Raul o lăsă să pună hârtia la loc pe măsuță, apoi întrebă:

- Te-ai gândit la faptul că poate în acest interval de timp poți întâlni marea dragoste?

- Marea dragoste, repetă ea abătută. Nu cred că există aşa ceva. Vorbele astea au fost inventate de poeți, în viața reală cred că totul se reduce la sex. O necesitate biologică ce trebuie satisfăcută.

Tăcu brusc, conştientă că intrase pe un teren minat. Dar Raul nu scăpă

ocazia.

- Ție cine îți satisface această necesitate biologică? se amuză el.

- Pentru mine, nu este o necesitate.

- Dar aşa ai spus.

- M-am referit.... aşa, în general, roşi ea de necaz.

- De ce vorbeşti în locul altora? Ironia din tonul lui o făcu să se enerveze.

- De ce nu punem problema şi invers, dacă tu vei întâlni marea dragoste? atacă ea.

- Atunci te voi anunța, şi, de comun acord, vom găsi o cale de rezolvare a problemei.

Răspunsul lui calm, în loc să o tempereze, nu făcu decât să-i sporească furia.

- Acest răspuns este valabil şi pentru mine, se răsti ea.

- însă tu ai dat altul, nu se lăsă el.

- Retrag ce am spus, aproape că țipă ea.

- Acum de ce te enervezi, nu poți duce o conversație până la capăt, dacă nu ai dreptate?

Lotria deschise gura să răspundă, apoi o închise strângând buzele, pentru a nu mai lăsa să iasă o prostie. Cu un efort uriaş, îşi înghiți furia, trase apoi aer în piept în timp ce chipul ei devenea o mască impenetrabilă.

- Perdoname por favor, nu ştiu de ce m-am enervat, dar nu trebuia s-o fac. Ai dreptate, am răspuns aiurea la întrebarea ta. Răspunsul tău este mult mai bun şi consider că este potrivit şi pentru mine.

Un timp, el o privi în tăcere.

- Ştii, acum a fost prima dată când nu te-ai cenzurat şi nu ai răspuns aşa cum faci de cele mai multe ori.

- Cum adică?

- Răspunzi aşa cum se aşteaptă interlocutorul.

Lotria îşi plecă privirea, speriată de puterea lui de deducție şi de

perspicacitatea de care dădea dovadă. îi era ciudă că era atât de transparentă pentru el.

Raul o lăsă să se liniştească înainte de a propune:

-Ar fi cazul să inventăm o poveste pentru căsătoria aceasta rapidă.

- Nu cred că am imaginaţie pentru a inventa aşa ceva. Aştept să vii tu cu un scenariu, răspunse ea plat.

- Te-ai supărat, o ironiză el.

- Nu, dar prefer să te las pe tine să găseşti o poveste, ai mai multă experienţă decât mine.

- De unde ştii?

- Nu ştiu, doar bănuiesc.

Raul râse scurt, în timp ce o sprânceană i se arcuia ironic.

-Am putea pretinde că ne-am cunoscut la o petrecere.

- Nu am participat la nici una. Tonalitatea răspunsului îl impresionă profund pe Raul. Nu era nici urmă de regret, sau nemulţumire pentru faptul că nu participase la astfel de distracţii, ci numai o umbră de tristeţe blajină.

- Dar lumea nu are de unde să ştie. Cuvintele sunară mai aspru decât dorise el.

-Aşa este, dar eu ştiu şi nu-mi place să mint.

- Atunci, vom povesti cum ne-am împiedicat unul de altul în ploaie şi am căzut ca doi proşti, este mai bine?

Povestită cu aceste cuvinte, întâlnirea lor părea chiar stupidă, aşa că Lotria oftă şi declară:

- Este mai bună varianta cu petrecerea.

- Acum că am căzut de acord asupra acestui lucru, să continuăm scenariul. A fost o dragoste la prima vedere, şi deoarece eu eram gata să plec, ne-am grăbit să ne căsătorim pentru a te putea lua cu mine.

- Sună frumos, mai ales că partea cu plecatul este şi adevărată.

-Atunci, asta va fi povestea.

- De acord, acceptă Lotria.

-Acordul trebuie pecetluit cu o strângere de mână şi un pahar de

şampanie.

Raul se ridică în picioare şi-i întinse mâna. Emoţionată peste măsură, făcu şi ea acelaşi lucru. Când palmele lor se atinseră, un fior o făcu să tresară uşor. Mâna lui era caldă, puternică şi ciudat de liniştitoare pentru ea.

Bărbatul se apropie mai mult, iar când privirile li se întâlniră, ştiu că o va săruta. Putea să se retragă, el îi oferi această posibilitate prin încetineala cu care se apropie, apoi se aplecă asupra chipului ridicat spre el. O clipă, vru să se retragă, dar, fascinată de adâncurile întunecate ale ochilor lui, se ridică pe vârfuri pentru a-i uşura accesul.

Buzele lui îi gustară aţâţător, mai întâi buza de jos apoi pe cea de sus, înainte de a o contopi în totalitate. Sărutul, blând la început, se transformă în unul de pasiune, care pur şi simplu o devastă pe Lotria.

Senzaţiile erau atât de noi şi de intense, încât picioarele tinerei se transformară subit în gelatină tremurând'.

Se agăţă de cămaşa lui ca o pisică de scoarţa unui copac în încercarea de a ajunge cât mai sus.

Cu o mână, Raul îi cuprinse talia subţire, în timp ce cu cealaltă îi mângâia neobosit ceafa delicată şi spatele.

Era pierdută, simţea o nevoie acută de a fi mai aproape de el, de a face parte din el. Inima îi bătea ca un rocker dezlănţuit, în timp ce puseul de adrenalină o făcea să creadă că ar fi putut răsturna munţii.

încet, aşa cum începuse, Raul bătu în retragere. Când nu-i mai simţi buzele fierbinţi, Lotria se simţi abandonată.

Bărbatul o mai susţinu o vreme, până când începu să-şi revină din uimitoarea experienţă. în cele din urmă făcu un pas înapoi, pentru a pune puţină distanţă între ei.

- Nu trebuia să faci asta, murmură ea în timp ce cu degetele tremurătoare îşi pipăia buzele umflate.

-A fost numai un sărut prietenesc, am consfinţit pactul nostru răspunse

el calm, cu toate că în priviri îi mai ardea încă flacăra pasiunii.

Lotria vru să întrebe cum este atunci un sărut între amanți, dar se stăpâni la timp.

- Trebuie să te obişnuieşti, Lotria; o să ne mai sărutăm, pentru a-i face pe alții să creadă că suntem îndrăgostiți cu adevărat.

-Aha, reuşi ea să spună, într-un târziu. A fost un fel de repetiție pentru nuntă.

- Poți considera şi aşa, ridică el din umeri.

O studia atât de intens, încât se simțea ca o insectă pusă la microscop, dar în loc să se înfurie, se trezi că roşeşte.

- Cred că ar fi mai bine să mă duc la culcare, spuse ea sfios.

Da, ai avut o zi grea şi te aşteaptă altele tot aşa. Lăsăm şampania pentru mâine. Mânată de o recunoştință fără margini, ea îi luă mâna dreaptă şi sărută cu buze fierbinți toate juliturile, după care îi zâmbi timid şi se îndreptă spre uşă.

- Lotria, o opri el, aş mai avea o dorință, în afara contractului, şi pe care o poți refuza.

- Care?

- îmi este greu să-ți pronunț numele, te deranjează dacă o să-ți spun Lo?

- îmi poți spune cum vrei, zâmbi ea.

Ieşi repede, ca el să nu vadă cât de mult îi plăcuse felul în care pronunțase diminutivul.

Adormi învăluită de un plăcut sentiment de siguranță şi de linişte.

Capitolul 1

Lotria se privi în oglinda mare din camera care o adăpostise în ultimele zece zile. Acum era doamna De Hita şi schimbarea nu consta numai în asta. Femeia elegantă, care o privea uimită din oglindă, era ea. Hainele, care o transformaseră astfel, erau cumpărate de Raul... soțul ei pentru un an.

Cununia, la care asistaseră puține persoane, era deja o amintire. Prietenul în casa căruia locuiau, se întorsese de o jumătate de oră, iar ei urmau să plece în curând spre aeroport. Bagajele erau făcute, ea era îmbrăcată pentru călătoria cea mare, şi totuşi nu-i venea să creadă că toate astea i se întâmplau ei.

Cu un oftat, se aşeză pe un scaun în fața ferestrei. Ce frumos era afară, o adevărată zi de primăvară. Amintirile, atât de proaspete, o invadară.

Ziua cununiei fusese la fel de frumoasă, dar se simțise atât de singură printre toți acei străini! Asta numai până când Raul o luase de mână. După aceea, sentimentul de singurătate fusese înlocuit cu unul de linişte şi de mulțumire. Buchetul de flori pe care i-l oferise Raul fusese minunat şi singurul cadou primit.

- Mint, se apostrofă ea, în timp ce întindea mâna stângă pentru a admira inelul cu safir înconjurat de diamante şi verigheta simplă din aur, care-i împodobeau degetul inelar. Dar, îşi vorbi ea în continuare, pe astea o să i le înapoiez la terminarea contractului, în timp ce buchetul va rămâne al meu.

îl împachetase cu multă grijă şi ocupa cel mai mult loc în bagajele ei. Lucrurile care îi fuseseră aduse din garsonieră erau tot ce considera că îi aparținea cu adevărat.

Tresări speriată, amintindu-şi momentul când, ieşind de la ofițerul stării civile, descoperise în mulțimea de gură-cască adunată afară, chipul încruntat al celui care o terorizase o viață - Mădălin. Se împiedicase şi avusese tendința să o rupă la fugă, dar Raul o strânsese mai bine lângă el, împiedicând-o să cadă sau să fugă, în timp ce îi şoptea:

- Stai liniştită, mi cara!

Spaima şi teroarea care îi deformaseră trăsăturile, probabil îl impresionaseră, pentru că adăugase repede, pe un ton cald:

- Nu trebuie să-ți mai fie teamă, o să te apăr de tot ce este rău.

-Acolo... bolborosise ea tremurând, este cel care mă urmăreşte.

- N-o va mai face, o asigură el.

- Ba da, acum când ştie numele pe care îl port, va veni după mine, se lamentase ea.

El o întoarse cu fața spre el, ținând-o de umeri.

- înțelege Lo, am rezolvat problema cu individul acela abject.

- Cum? suflase ea întrebarea.

O privise adânc în ochi şi întrebase calm:

- Ai încredere în mine?

- Da!

-Atunci, nu te mai gândi niciodată la acel individ. Nu se va mai apropia de tine. Acum eşti în siguranță.

- Dar... încercase ea să vorbească.

Raul nu o mai lăsase să scoată nici un cuvânt, acaparându-i buzele într-un sărut înfocat care ştersese din mintea ei orice gând supărător. După ce îşi revenise, nu-l mai zărise pe Mădălin, aşa că se liniştise, crezând că imaginația îi jucase o farsă.

Privi cerul senin prin fereastra deschisă, apoi se ridică de pe scaun şi îşi roti privirea prin încăperea care o adăpostise în ultimele zile. Cu toate că o bună parte din emoțiile pe care le avusese înainte de căsătorie dispăruseră, mai erau destule care o asaltau. Plecarea precipitată alături de un bărbat pe care îl cunoştea atât de puțin constituia o adevărată pădure de semne de întrebare. Printre multe dileme pe care încerca să le dezlege, una o frământa cu asiduitate. Cum de era Raul atât de sigur că țiganul nu se va mai lua de ea? Posibilele variante de răspuns erau - o spusese numai pentru a o linişti, sau ştia ceva ce ei nu-i spusese. încep să fiu caraghioasă, se

admonestă singură, ce ar putea şti Raul mai mult ca mine, doar el nu-l cunoaşte pe Mădălin, iar cel pe care l-am văzut o clipă printre trecători, era mult prea gras şi buhăit, aşa că este posibil să-l fi confundat.

Făcu un gest nepăsător cu mâna, în timp ce se încurajă:

- Plec, Spania este mare, nu mai are cum să mă găsească.

Luă cu un gest graţios poşeta şi ieşi pe uşă, îndreptându-se spre sufragerie.

Nu făcu mai mult de doi paşi pe hol şi se opri brusc, ascultând vocile care veneau din sufragerie.

- Nu înţeleg, spunea prietenul lui Raul, cum ai putut face o astfel de prostie? Te las câteva zile singur şi te găsesc însurat.

- Mateo, credeam că am fost destul de explicit, replică Raul.

- Explicaţia ta e bună de adormit copiii! Nu cred o iotă.

- în fond, nu-ţi cer să crezi, îl repezi soţul ei, îţi cer să-ţi ţii gura.

- Nici nu vreau să mă gândesc ce vor spune părinţii tăi, se lamentă Mateo.

- Dacă nu ştiu, totul va fi bine.

- Si Carmen, cu ea ce vei face?

- Nimic.

- Cum nimic, este logodnica ta de doi ani!

Inima Lotriei se opri, ca apoi să facă un salt mortal în pieptul ei încordat.

- Asta este şi mişcarea; fiind căsătorit, un an nu mai pot să fiu logodnicul nimănui, cu atât mai puţin să contractez o altă căsătorie.

- Nu era mai simplu să desfaci logodna şi să vă vedeţi amândoi de drum?

- Stii cât de posesivă este Carmen; în afară de asta, tata şi mama ar fi foarte supăraţi.

- Orice ai spune, nu mi se pare corect ce ai făcut. Nu-mi place că te joci cu vieţile altora, după bunul tău plac. Găseşti o prostituată, nici măcar una

foarte frumoasă şi-i dai numele tău.

- Taci, strigă Raul, nu-ţi permit să vorbeşti aşa despre soţia mea!

- Soţie!? ţipă şi Mateo, ce soţie, este doar o femeie cu care ai încheiat un contract. Pentru favoarea pe care i-o faci, ar fi trebuit să stea cu picioarele în tavan toată ziua şi toată noaptea.

- Dacă nu încetezi imediat, plec şi nu vreau să mai aud de tine.

- Vezi unde am ajuns din cauza unei paraşute? Ne certăm şi stricăm o prietenie de douăzeci de ani.

- Nu stricăm nimic, dacă încetezi!

- La ce mai sunt buni prietenii dacă nu-ţi spun când greşeşti!

- La ce mai sunt buni prietenii dacă nu te înţeleg şi nu te susţin atunci când ai nevoie, nu se lăsă Raul

- Se pare că nu vom cădea de acord, coborî tonul Mateo.

- Nu-ţi cer decât să nu faci publică această căsătorie.

- Nu o voi face, deoarece nu vreau ca prietenul meu să fie considerat nebun.

- Mateo, ai să vezi că totul va fi bine.

Albă ca o stafie, Lotria vru să se întoarcă în cameră, dar picioarele nu o ascultară, aşa că ascultă zdrobită continuarea discuţiei.

- Raul, asta nu înseamnă că te cred nebun. Ce ştii despre femeia asta?

- Destul ca să o iau de nevastă, veni morocănos răspunsul.

- Nu, nu ştii nimic, doar vrei să crezi că ştii. Dacă nu respectă nenorocitul acela de contract şi te va trăda?

- Stai liniştit, n-o va face.

Tonul lui sigur aduse puţină mângâiere inimii ei rănite. Asta pentru scurt timp, căci ceea ce spusese Raul în continuare o zdrobi:

- O duc la fermă, Mateo, este destul de departe de reşedinţa familiei şi voi avea grijă să nu se apropie de ea. Va fi partea nevăzută a vieţii mele. Dacă va încerca vreodată ceva, voi divorţa imediat. Nu mă culc cu ea, fiindcă astfel divorţul va putea fi pronunţat imediat. Aş fi procedat aşa chiar

dacă nu punea această clauză în contract.

Lotria privea prin pâcla lacrimilor cele două siluete masculine care se mişcau agitat în spatele geamului de la uşa sufrageriei.

- Ai dreptate aici, mormăi Mateo, cine ştie ce boală ai putea lua.

- Este sănătoasă, a făcut câteva analize înainte de căsătorie.

- Dar cine ştie câți bărbați or fi trecut prin patul ei!

- Nu mă interesează, ridică tonul Raul, ce a fost a fost, dar va trebui să se comporte decent de acum în colo.

- Ea ştie asta? îl ironiză Mateo.

- Am fost cât se poate de clar în această privință.

- Femeia te înşală cu tine de mână, dacă îşi propune. Dacă o laşi singură la fermă, cred că va lua la rând tot satul.

- Destul! strigă Raul. Nu mai vorbi aşa, acum este soția mea şi nu voi accepta să o jigneşti.

Ca şi cum ar fi înțeles mesajul, Mateo schimbă tonul.

- Sper ca un an de zile să nu ne mai vedem.

- Dacă asta este dorința ta, nu am nimic împotrivă. Dar înainte de a pleca din această casă, vreau să am cuvântul tău că nu mă vei trăda.

- îl ai; resemnarea din tonul bărbatului era evidentă.

- Prieteni? Raul întinse brațele larg.

- Ca întotdeauna, răspunse Mateo îmbrățişându-l.

Lotria se trezi la viață. Intră în baia cea mai apropiată, încuind uşa în urma sa. Lacrimile care îi încețoşaseră privirea curgeau acum în voie. Se simțea aşa de umilită, chiar dacă Raul îi luase totuşi apărarea. Luă un prosop în care îşi ascunse fața pentru a putea plânge în voie, eliminând riscul ca lacrimile să-i păteze costumul, sau să fie auzită.

Toată viața fusese o fugară, acum devenise partea nevăzută a vieții cuiva, ca un fel de apendice nefolositor. Oare chiar nu putea să fie recunoscută ca om, ca o ființă inteligentă care să aibă dreptul la o viață independentă? Se părea că nu. Era o osândită a sorții, o persoană lipsită de

dreptul la identitate.

Lăsă prosopul şi îşi dădu la o parte părul care îi acoperise chipul.

- Ce te aştepţi? îşi vorbi singură. Să se îndrăgostească cineva de tine şi să te considere demnă de a-i sta alături în orice situaţie? Trezeşte-te fetiţo, nimeni nu o va face şi dacă ai avut nebunia să crezi că acea persoană este Raul De Hita, înseamnă că ţi-ai pierdut cu totul simţul realităţii.

Dădu drumul la apa rece si începu să se spele pe faţă. Nu era machiată, asa că nu avea ce să retuşeze când simţi că se mai liniştise. Se sprijini cu mâinile de chiuvetă, în timp ce îşi impunea să se calmeze. Era un exerciţiu îndelung exersat, aşa că reuşi destul de repede să-şi compună o expresie calmă şi indiferentă. Cu toate acestea, trecuse mai bine de jumătate de oră până când a fost gata să iasă din micuţul sanctuar. Tocmai deschidea uşa când îl auzi pe Raul că o strigă din hol.

Când observă de unde iese, se încruntă.

- Nu te simţi bine?

- Ba da, m-am mai spălat o dată înainte de plecare. Tonul liniştit, chiar puţin blazat, era o reuşită actoricească fără precedent.

Raul îi zâmbi şi o luă protector pe după umeri.

- Eşti gata să zbori spre noua ta casă?

- Da, sunt gata.

Fermitatea cu care pronunţă cuvintele îl făcu pe Raul să o privească mai atent.

- Sigur totul e în ordine?

Curajoasă, îşi ridică ochii spre el, ţintuindu-l cu privirea de un verde închis, opac.

- Totul este bine, rosti ea calm, în timp ce în ea se răsuceau valuri de tenebre dureroase.

Raul îi atinse cu blândeţe chipul împietrit.

- Eşti cam palidă!

- Probabil din cauza emoţiilor.

-Aha, deci asta era!

Lotria îşi plecă încet capul. Efortul făcut era teribil şi o secătui de ultima picătură de vlagă.

- Mi tonta niña, o mângâie el pe cap, ca pe un copil rătăcit. }i-e frică să călătoreşti cu avionul?

- Nu ştiu, ridică ea din umeri. Este o experienţă în premieră, ca multe altele în ultimele zile. Ultima parte a frazei o spuse atât de încet, încât crezu că el nu auzise.

- Ai dreptate, Lo, ai trecut prin multe în ultimele zile, dar sunt mândru de modul în care te-ai comportat.

Sinceritatea din vocea lui fu ca un balsam pentru inima ei chinuită. îl privi din nou, de data aceasta cu recunoştinţă.

- Gracias.

- Bagajele sunt gata, schimbă el subiectul când Mateo apăru din sufragerie.

- Si.

- Să mergem să le luăm.

Tânăra femeie se bucură că o inclusese şi pe ea în această acţiune şi nu o lăsa singură cu prietenul lui dinspre care simţea o ură aproape palpabilă.

După ce duseră bagajele la maşină, Lotria se pomeni faţă în faţă cu Mateo.

Mimica lui dispreţuitoare o enervă atât de tare, încât îşi dorea cu ardoare să-i ardă o palmă pentru a i-o şterge de pe chip.

- Ai grijă cum te porţi, îi aruncă el printre dinţi, când Raul intră în casă, să ia valizele.

Lotria îl fixă calmă.

- De ce, ţi se pare că nu ştiu să mă port? ripostă ea pe un ton sfidător.

- Ascultă, rustica perra, o prinse Mateo de un braţ, strângând cu furie. Dacă nu respecţi termenii contractului şi tulburi viaţa prietenului meu, o să-ţi pocesc chipul ăsta sfidător de nu te va mai recunoaşte nici propria

mamă.

Cu toate că brațul o durea îngrozitor, Lotria nu-i dădu satisfacția să i-o arate. Rânji ironic când spuse:

- Probabil că nici acum nu m-ar recunoaşte, nu de alta, dar nu m-a mai văzut de când aveam câteva săptămâni şi mi-a dat drumul pe apă, încercând să mă ucidă. Dar vezi tu, Mateo, Dumnezeu a vrut să trăiesc, şi am trăit, şi voi trăi atât cât vrea EL, nu cât vrei tu sau cei care mă duşmănesc.

Şocat, Mateo îi dădu drumul.

- Sagrada Madre de Dios, este mai cumplit decât am crezut; îşi trecu nervos degetele răsfirate prin păr.

- Stai liniştit, Mateo, îl privi ea fix, Raul m-a ajutat aşa cum nimeni nu a mai făcut-o, jur că nu va avea din partea mea nici cel mai mic necaz. Dacă vreodată va avea nevoie de mine, va putea dispune cum vrea de viața mea, chiar dacă tu nu dai doi bani pe ea.

Privirea onestă, mândria cu care îşi ținea capul, reuşiră să-l impresioneze pe Mateo.

- Trebuie să te cred pe cuvânt, mormăi el nemulțumit.

- în situația de față, da.

Chiar atunci, Raul reveni cu ultimele bagaje. îi privi circumspect pe cei doi, care stăteau ca doi cocoşi gata să se ia la harță.

-Am pierdut ceva? aruncă el valizele în portbagaj, apoi puse un braț posesiv pe umerii încordați ai Lotriei.

- Nimic, răspunseră amândoi în acelaşi timp, ca un cor bine dirijat.El cercetă câteva clipe chipul soției sale, dar în afară de un calm studiat nu descoperi altceva. îşi întoarse atenția asupra prietenului său.

- Mulțumesc mult prietene, îi întinse el mâna.

- Nu ai pentru ce, îi răspunse acesta, posomorât.

- Pentru găzduire, pentru că aici am cunoscut-o pe minunata mea soție. Nota uşor amenințătoare a ultimelor cuvinte nu scăpă nici Lotriei, nici prietenului său.

- Da, bine, răspunse acesta din urmă, resemnat.

Lotria îi întinse mâna cu franchețe. Mateo ezită numai o fracțiune de secundă înainte de a răspunde gestului. Suficient ca Raul să se încrunte, nemulțumit.

Lotria se urcă în mașină pe locul din spate, așteptând ca cei doi prieteni să-și ia rămas-bun. Spre surprinderea sa, Raul veni să se așeze lângă ea.

După ce închise portiera și taxiul porni, el se mai întoarse pentru un ultim semn de adio spre Mateo, care privea încruntat după mașina care prindea viteză.

Raul luă apoi mâna și o ținu așa până la aeroport.

- Ai emoții? o întrebă în timp ce coborau.

- Tu ce crezi?

El ridică din umeri.

- Nu este ușor să părăsești totul și să te arunci cu capul înainte în necunoscut! rosti ea cu fruntea sus.

- Mă ai pe mine să te conduc, nu ești singură.

Lotria îl privi cu o seriozitate deconcertantă:

- Uneori, chiar dacă fizic ești lângă mine, gândurile tale sunt la mare distanță și-mi sunt complet necunoscute, așa că mă simt la fel de singură ca un naufragiat pe o insulă pustie.

Respiră adânc înainte de a continua pe un ton potolit:

- Scuză-mă, nu trebuia să spun asta. A fost o răutate nejustificată.

Raul rămase mut la această alocuțiune.

- Hai să mergem la avion, îl trase ea de mânecă, dezmeticindu-l.

- Da, hai să mergem acasă.

Cuvântul „acasă“ rămase să reverbereze în capul tinerei românce ca un ecou în munți.

Capitolul 8

Ultima parte a călătoriei se apropia de sfârşit. Micuţul avion al companiei IBERIAN AIRWAYS în care urcaseră la Madrid începu procedura de coborâre. Lotria privea avidă prin micul hublou lângă care îşi avea locul. Marea de un albastru profund era liniştită, ultimele raze de soare dându-i o strălucire ca de mătase azurie, mărginită de spuma albă a valurilor molcome.

Chiar dacă aterizarea nu a fost la fel de lină ca cea de la Madrid, Lotria nu se sperie de hurducăturile pe care le simţi când roţile aparatului atinseră solul. îl urmă pe Raul ca un căţel rătăcit până la o maşină a cărei marcă îi era complet necunoscută. îl ajută la căratul bagajelor, apoi se instală pe locul pasagerului.

Era cald. Aerul care intra prin geamul deschis avea un iz dulceag.

- Ce miroase aşa? îşi întrebă ea soţul.

- Portocalii, care sunt înfloriţi. Mai sunt şi lămâi, dar ei au un parfum mai puţin dulceag.

- Este minunat, se entuziasmă ea.

- Da, zona aceasta este privilegiată, este bogată în vegetaţie, dar nu este peste tot aşa.

Drumul pe care înainta maşina era destul de prost, dar Lotria nu era conştientă de acest inconvenient. Privea fascinată casele de un alb strălucitor înconjurate de viţă-de-vie şi de măslini. Palmierii înalţi ofereau locului un aer neaşteptat de misterios.

După ce depășiră satul, intrară într-un orășel cu străzi umbrite de portocali şi de palmieri. Din goana maşinii, văzu biserici vechi minunate în amurg, palate cu turnuri graţioase care înfruntaseră timpul ca nişte soldaţi credincioşi.

- Suntem în Andaluzia, niña. îţi place?

- Da, este frumos, îi zâmbi ea sincer.

- Nu peste tot este aşa, spuse Raul cu un ton plin de mândrie, Spania este o ţară austeră şi melancolică. Are munţi cutezători şi nesfârşite câmpii fără arbori. Lipsa acestora duce la lipsa păsărilor şi a ciripitului lor zglobiu. Câmpiile acestei ţări sunt tăcute şi singuratice.

-Atunci, înseamnă că semăn mult cu aceste locuri, pe care cred că le voi iubi, spuse Lotria visătoare.

- Chiar crezi că vei face faţă singurătăţii?

- Singurătatea este problema mea cea mai simplă, răspunse ea cu seninătate.

-Aici nu vei avea alte probleme, o asigură Raul.

- Ce bine ar fi, dar dă-mi voie să mă îndoiesc de acest lucru.

Făcură mai mulţi kilometri în tăcere, fiecare cu gândurile lui. Trecură prin mai multe sate, apoi printr-un târguşor liniştit. Drumul urca şerpuitor spre locul care urma să fie casa tinerei românce. Noaptea îşi intrase în drepturi când, depăşind un alt sătuc, Raul îi spuse:

-Vom ajunge curând. Priveşte spre dreapta, în sus. Chiar dacă este întuneric, poţi observa casa pe stâncă.

Cu emoţie, Lotria îşi concentră atenţia acolo unde îi spusese el.

După o curbă a drumului, observă stânca solitară care ţâşnea din pământ şi se repezea cutezătoare spre cerul plin de stele. Casa cocoţată pe culmea ei nu o distingea prea bine, dar chiar şi de la această distanţă, pe întuneric, i se păru impunătoare.

Drumul mai continuă doar câteva minute şi Raul intră pe o alee largă străjuită de copaci şi în cele din urmă opri în faţa casei.

-Astă-seară vei dormi aici, în una din camerele pentru oaspeţi, iar mâine te vei muta în căsuţa paznicului, preciză Raul după ce opri motorul.

Nu apucară să coboare din maşină şi uşa impunătoare de la intrare se deschise şi un cuplu de vârstă mijlocie se grăbi să-i întâmpine.

- Bienvenidos, spuse bărbatul în timp ce femeia, rămasă puţin mai în urmă, murmura aceeaşi urare.

Raul luă mâna întinsă şi o scutură cu putere, apoi se întoarse spre Lotria şi o împinse uşurel în faţă.

-Aceasta este señorita Lotria Cotescu, noul medic veterinar.

Cei doi o priviră neîncrezători.

- Bună seara, spuse Lotria cu un calm pe care era departe să-l simtă.

-Mă bucur că aţi putut veni la noi, señorita, avem mare nevoie de un medic. Tonul lui Miguel sugera clar că nu credea că va sta prea mult prin acele locuri.

- Si eu mă bucur că am venit aici, Miguel. Cel puţin un an de zile va trebui să mă suportaţi pe lângă voi.

- Sunteţi sigură că veţi rezista atât? îşi arătă el clar temerea. Sunteţi aşa de tânără, iar locul acesta, în afară de muncă, nu oferă şi altceva.

- Ba da, Miguel, îl contrazise Lotria, oferă siguranţă, linişte şi multă frumuseţe. Pentru mine, este de-ajuns.

Bărbatul o privi surprins, cu o urmă de respect.

-Poftiţi în casă, interveni Maria, cred că sunteţi morţi de foame.

Cei doi călători intrară într-un hol enorm, bine luminat. Lotria nu putu să-l studieze prea bine fiindcă trecură repede prin el, urcară scara interioară impozantă şi se trezi într-o cameră minunată. După ce uşa se închise în urma lui Miguel care îi adusese bagajele, cercetă atent fiecare lucru, începând de la patul enorm în care puteau foarte bine să doarmă chiar patru persoane, urmând scrinul, oglinda, fotoliile, draperiile grele din catifea, pereţii de pe care un tapet vesel îi zâmbea jucăuş, covoarele groase, care îţi mângâiau tălpile cu firele lor lungi de lână, până la şemineul placat cu marmură roşie, care semăna atât de bine cu visurile ei încât o făcu să zâmbească prosteşte.

- Este prea frumos ca să fie adevărat, şopti ea, în timp ce se plimba pe covorul moale după ce-şi aruncase pantofii din picioare.

Paşii se transformară în paşi de dans, după o melodie cântată de inima

ei greu încercată.

- Eşti gata pentru masă? întrebă Raul după o bătaie scurtă în uşă.

- Imediat, se repezi ea spre o uşă mai mică mascată de tapet, care bănuia că dă în baie.

Aici nu se mai lăsă furată de peisaj, ci se spălă rapid pe mâini şi pe faţă, apoi găsi un pieptene cu care încercă să mai disciplineze coama arămie. Dar cârlionţii nu se lăsau deloc întinşi, aşa că renunţă, îşi luă pantofii şi ieşi fără a arunca o privire spre oglinda care ocupa o mare parte dintr-un perete.

La baza scării, Raul o aştepta nerăbdător.

- Scuză-mi întârzierea! spuse ea cu o voce ezitantă.

Bărbatul îi acceptă scuza cu o înclinare a capului, după care îi întoarse spatele, îndreptându-se spre o uşă care era puţin deschisă. Lotria îl urmă, dar rămase mută în prag. Ceea ce vedea era demn de un film cu buget, nu mare, ci foarte mare. încăperea enormă era feeric luminată de trei candelabre din cristal. Tablouri vechi, tapiserii măiestre, mobilă cu încrustaţii migăloase, creau o atmosferă atât de caldă şi de plăcută încât te făcea să te simţi binecuvântat că ai privilegiul de a locui acolo. Masa la care puteau foarte bine să stea cel puţin douăzeci de persoane, trona ca o piesă de rezistenţă în mijloc.

- îţi place? se interesă Raul, care o aştepta cu mâinile pe spătarul unui scaun.

- O, da! Este cea mai frumoasă încăpere în care am intrat vreodată. De fapt, adăugă ea repede, este cea mai frumoasă casă, sau mai degrabă palat, pe care l-am văzut.

- Se numeşte Castello de Penon.

- Un castel, exclamă ea impresionată. Abia aştept ziua, să-l pot vedea mai bine.

- Mâine vom avea treabă, o anunţă el sec. îl vei vizita când caii bolnavi îşi vor reveni.

Cu toate că apostrofarea lui o duru, trebui să admită că avea dreptate, nu venise aici să viziteze castele, ci să muncească. Deschise gura să se scuze, dar când văzu că el nici măcar nu privea spre ea, tăcu şi se aşeză pe scaunul pe care i-l ținea politicos.

în timpul mesei, foarte gustoase de altfel, discutară numai despre cai şi despre boala care secerase deja doi.

- Ar fi mai bine să-i văd chiar astă-seară, propuse ea la sfârşitul cinei.

- Eşti prea obosită, spuse Raul ca o scuză slabă.

- Nu, oricum nu aş putea dormi acum, fără să ştiu ce au.

- Crezi că poți să-i examinezi? Speranța din glasul lui era suficientă pentru a-i da puteri.

Raul îl strigă pe Miguel, şi toți trei se îndreptară spre grajduri, care erau destul de departe de castel.

Pe drum, Miguel îi spuse Lotriei că izolase caii bolnavi de cei sănătoşi şi-i descrise simptomele bolii.

Oboseala drumului lung dispăru ca prin minune când intră în prima boxă în care o mânză de un an nu mai putea sta pe cele patru picioare şi zăcea culcată pe o parte. Când Lotria de apropie de ea, îşi ridică puțin capul şi îşi întinse cercetător botul fierbinte.

Cu multă blândețe, tânăra doctoriță îşi începu consultul.

Dură mai bine de două ore până când Lotria termină de examinat toți caii bolnavi.

- Nu aveți nici un fel de medicamente aici?

- Ba da, se grăbi Miguel să-i răspundă. Pe aici, te rog, o îndrumă el. Doctorul care a plecat spunea că este bine să ai de toate, aşa că am cheltuit o groază de bani pe tot felul de medicamente, dar nu ştiu să le administrez.

- Asta nu este o problemă, când ai un diagnostic sigur.

- Si avem, doctore? se auzi vocea baritonală a stăpânului acelui loc.

- Da. Mai vreau să fac nişte teste, dar cred că diagnosticul meu este

sigur.

- îl putem afla şi noi?

- Caii au fost otrăviți.

- Imposibil! strigă Miguel.

Răbdătoare, Lotria începu să-i explice de ce bănuia acest lucru.

- Lucrez aici de douăzeci şi doi de ani, señorita, şi nu am pomenit aşa ceva. Cred că vă înşelați. Trebuie să fie altceva.

- Am dreptate, îl asigură Lotria, cu mult calm.

- Dar dacă totuşi greşeşti? suspiciunea din glasul profund al lui Raul De Hita o duru pe Lotria, dar nu lăsă să se vadă nimic din această nouă suferință.

- Dacă va muri vreun cal din cauza diagnosticului meu, sunt de acord să suport contravaloarea lui.

Raul făcu un gest exasperat cu mâna în timp ce-i şoptea la ureche:

- Parcă ai avea de unde plăti!

Lotria simți că se prăbuşeşte sub cuvintele lui răutăcioase, dar în afară de o paloare accentuată nici un muşchi nu i se clinti pe față când şopti printre buzele strânse:

- Din salariu.

Intrară într-o cămăruță mică, dar foarte bine dotată. Tânăra femeie începu să citească prospectele mai multor medicamente, apoi combină nişte substanțe pe care le descoperi pe o etajeră. Făcu astfel rații pentru toți caii.

în timp ce ea lucra, bărbații conversaseră pe un ton scăzut, ca să n-o deranjeze.

- Gata, să mergem, le spuse ea cu glas obosit.

Injectară toți caii.

- Cel mai rău este mânza din prima boxă. Nu ştiu dacă o voi putea salva.

-Ar fi bine să o pierdem numai pe ea, ripostă ursuz Miguel.

-Dacă nu descoperim cauza acestei otrăviri, toţi caii o vor păţi.

-Ce este schimbat în alimentaţia lor, în ultimul timp?

-Nimic.

-Chiar nimic? Haide, Miguel, gândeşte-te. Este foarte important.

Raul se uita de la unul la altul, fără să intervină.

-Poate s-a întâmplat ceva cu apa? sugeră Lotria.

în timp ce administratorul îşi lovea ritmic dinţii cu unghia degetului arătător de la mâna dreaptă, Lotria îl privea insistent.

- Ovăzul pe care îl punem în hrană este luat de la alt producător. Cel de la care cumpăram până acum a murit, iar urmaşii lui au vândut totul.

-Vreau să văd câţiva saci din acest lot de ovăz.

Miguel o luă înainte, urmat de Lotria şi de Raul.

Lotria luă mostre din mai mulţi saci, apoi se întoarse în laboratorul improvizat. Le cercetă la microscop aproape trei ore.

Ochii o usturau de oboseală şi de concentrare, spatele o durea, iar tâmplele îi erau lovite cu ciocănele nevăzute de spiriduşi răutăcioşi.

-Asta e! şopti ea într-un târziu.

Când întoarse capul spre cei doi companioni, constată că aceştia adormiseră pe nişte baloţi de paie.

Prepară alte medicamente cu care injectă caii. Pe unii din ei îi găsi pe picioare, lucru care îi dădu puteri noi.

Era dimineaţă când intră în boxa în care mânza stătea tot culcată. îi mai făcu o injecţie, apoi se aşeză jos şi-i luă capul în poală, vorbindu-i încet.

- O să te faci bine, nu-i aşa? Luptă şi nu te da bătută, puişor frumos. Viaţa este grea, dar dacă ne-a fost dăruită, trebuie să facem în aşa fel încât să luptăm pentru fiecare suflare.

Mâna ei mângâia gâtul catifelat al căluţului, în timp ce privea în ochiul blând al animalului. Vorbi aşa un timp, până când oboseala o răpuse şi

adormi.

Aşa o descoperiră rândaşii când îşi începură lucrul în zori. Uimiți, se duseră să ceară instrucțiuni de la administrator. Era o zi ciudată, căci nici pe acesta nu-l găsiră prin locurile obişnuite, ci tocmai în laborator. Zgomotul şi vocile lor ridicate îi treziră pe Raul şi pe Miguel. Buimaci, la început le-a fost greu să-şi amintească de ce dormeau pe baloturile de paie, dar când realitatea îşi intră în drepturi se priviră întrebător, căutând-o pe Lotria.

- Don Miguel, ce facem cu señorita care doarme cu Fay? întrebă unul din lucrători, mototolindu-şi pălăria scoasă de pe cap.

- Lăsați-o să doarmă, porunci cel interpelat. Ce fac ceilalți cai?

- Mult mai bine, răspunse un alt lucrător.

- Se pare că a avut dreptate tânăra noastră doctoriță, se întoarse Miguel spre Raul.

- Da, recunoscu Raul cu un ton mulțumit.

- Când am văzut ce tânără este, nu i-am acordat prea multă încredere, sau mai corect spus, nu i-am acordat deloc. Sper să nu fie prea supărată pe mine, ridică din umeri într-un gest de scuză Miguel.

Raul zâmbi dând cu ochii de tabloul idilic pe care îl ofereau tânăra şi mânza adormite. Simți ceva răsucindu-se în inima lui de obicei atât de detaşată. Ce putere ciudată avea această fărâmă de femeie ca să trezească în el sentimente pe care nu le mai încercase până atunci?

Chiar în clipa aceea, animalul se poticni puțin, dar reuşi să se ridice. Pe picioarele nu prea sigure, Fay se aplecă să-şi miroasă tovarăşa de somn.

Toți angajații se adunaseră în jurul boxei, într-o linişte curioasă. Raul intră şi o săltă pe Lotria în brațe.

- Trebuie să injectez caii, murmură ea în româneşte.

- Ce spune? se interesă Miguel.

- Nu ştiu, recunoscu Raul. A uitat probabil unde este şi vorbeşte în limba ei natală. Lotria este româncă, îl informă el pe Miguel care se ținea

după el, în timp ce o ducea spre tânăra adormită spre casă.

Cearcănele vineții, umbrite de genele lungi, o făceau să pară vulnerabilă şi chinuită. Raul se trezi că o strânge mai tare în brațe, pentru a o proteja de un rău invizibil, sau... poate chiar de el.

Era atât de slabă, încât oasele feței aproape împungeau prin piele. O piatră răsărită în cale îl făcu să se dezechilibreze o clipă, dar ajutat de Miguel, reuşi să se redreseze. Lotria deschise brusc ochii, perfect trează.

- Lasă-mă jos, ceru ea moale.

- Eşti prea obosită, îi răspunse Raul cu blândețe.

Tânăra se încruntă în încercarea de a-şi aminti ceva.

- Oh! îi sări ea cu agilitate din brațe. Ovăzul, Raul, ovăzul este cauza otrăvirii.

Cei doi bărbați se opriră instantaneu, privind-o ca pe o stafie.

- Da! Voi deja dormeați când am descoperit la microscop un spor de ciupercă otrăvitoare care infestase ovăzul! Nu v-am trezit, m-am ocupat de cai, apoi am adormit cu mânza cea mică. Trebuie să văd cum se simte.

Le întoarse spatele şi o rupse la fugă spre grajduri.

- Să nu le mai dați cailor ovăzul acela, le strigă ea în timp ce-şi continua goana.

Rămaşi pironiți locului, cei doi bărbați se uitau înmărmuriți la făptura care alerga de parcă toți diavolii din lume erau pe urmele ei.

-Afurisită fetişcană, spuse admirativ Miguel. E plină de energie şi are ceva în capul ăla frumuşel.

Raul zâmbea cu gura până la urechi, plin de mulțumire.

- Să mergem după ea? întrebă Miguel, în timp ce privea cu jind spre casă.

- Nu, hai să mâncăm ceva, apoi, dacă nu se va fi întors, vom merge în căutarea ei.

Maria îi aştepta îngrijorată la uşa dinspre bucătărie.

- Ce s-a întâmplat? se interesă ea în timp ce-şi frângea nervoasă mâinile.

- Nimic rău, o luă Miguel pe după umeri.

- V-am aşteptat toată noaptea!

- în timp ce doctoriţa muncea, noi, spre ruşinea noastră, am adormit pe baloţii de paie.

- Nu se poate! îşi duse ea palmele la obraji.

- Din păcate, este adevărat, interveni şi Raul. Se poate să mâncăm ceva?

- Sigur că da, se dezmetici femeia, dacă intraţi în bucătărie vă pun imediat ceva în farfurie.

Mirosul de cafea îi atrase ca un magnet pe cei doi bărbaţi, care după ce se spălară puţin, se aşezară la masă.

Erau atât de flămânzi, încât devorară tot ce buna femeie le punea în farfurie.

- Dar doctoriţei nu i-o fi foame? Aş putea să-i duc câteva sandvişuri, se oferi Maria.

- Mai bine mă duc să o aduc la masă, se ridică Raul.

- Cred că ar fi bine ca apoi să se odihnească şi ea câteva ore. Prima ei noapte la castel a fost zbuciumată, vorbi şi Miguel, lăsând ceaşca de cafea pe masă şi urmându-l pe Raul.

Nu a fost nevoie să se ducă până la grajduri, fiindcă s-au întâlnit cu Lotria în apropierea castelului.

Mergea cu capul în pământ, făcând eforturi să-şi târască picioarele ostenite.

Raul o prinse de mijloc şi o susţinu spre casă.

- Aş vrea să fac o baie, murmură ea, înainte să caşte cu poftă.

- Bine, după aceea o să mănânci şi să te odihneşti câteva ore; vocea caldă a bărbatului care după acte îi era soţ, o învălui ca o mantie mătăsoasă.

Era atât de bine să fie susținută de el, încât s-ar fi putut obişnui cu acest sprijin din partea unui bărbat. Alungă repede acest gând, care nu trebuia s-o preocupe.

Capitolul 9

Lotria adormi cum puse capul pe pernă. Trecuse multă vreme de când nu mai avusese un somn liniştit. Acum, în acel colţ de lume, într-o casă străină, într-un pat moale şi primitor, coşmarurile obişnuite îi pierduseră urma, aşa că nimic nu-i tulbură liniştea binemeritată.

Se trezi când soarele se pregătea să apună. Se întinse, acceptând minute bune să plutească în aburul ameţitor care preceda trezirea. Savura cu bucuria simplă a unui copil moliciunea patului, textura fină a cearşafurilor, delicateţea pernei şi plăcerea unei treziri fără grabă.

Când se hotărî să coboare din pat, era mulţumită de treaba pe care o făcuse în timpul nopţii şi aşa de liniştită cum nu-şi amintea să fi fost vreodată. Se îmbrăcă repede, apoi o zbughi ca un iepure jucăuş spre bucătărie. Bineînţeles că nu ajunse la destinaţie aşa cum îşi propusese, deoarece la intersecţia a două holuri intră în plin în Raul, care venea din bucătărie. El nici nu se clinti în timp ce ea porni într-un picaj liber spre dalele din marmură ale holului şi cu siguranţă ar fi făcut cunoştinţă cu ele de foarte aproape dacă un braţ vânjos nu o prindea ferm, ajutând-o să se echilibreze.

- Madre de Dios, señorita, oare nu poţi merge ca un om normal? se răsti Raul, în timp ce degetele lui puternice intrau în puţina carne a antebraţului ei.

Izbitura îi tăie răsuflarea Lotriei, dar îşi reveni rapid şi, cu o smucitură, se desprinse din strânsoarea lui.

- Dacă alergam, señor, nu înseamnă că sunt un om anormal, ci numai că sunt foarte flămândă, ridică ea sfidător bărbia.

Câteva clipe se priviră gata de ceartă, apoi Raul zâmbi şi tensiunea se risipi ca ceaţa dimineţii.

- Dacă eşti atât de flămândă, atunci de ce stai aici şi nu-ţi continui drumul? zâmbi ironic Raul.

- Pentru că stai în calea mea şi mă ţii de vorbă!

Cu un gest plin de eleganță, Raul se trase într-o parte şi se înclină ceremonios, dar când îşi ridică privirea, constată că Lotria nu mai era. Dispăruse ca luată de vânt.

- Fata asta este ca o furtună de vară! filozofă el urmând-o.

Când intră, Lotria era deja pe scaun, muşcând cu poftă dintr-un colţ de pâine, în timp ce Maria se agita să-i umple farfuria cu cât mai multă mâncare. Raul aşteptă mai bine de zece minute până când Lotria îl fixă cu privirea ei verde ca o pădure de pini.

- Ce fac caii?

întrebarea ei, între două îmbucături, îl trezi pe Raul din reveria în care căzuse.

- Mult mai bine.

- Ați trimis ovăzul la testare?

- Da, dar rezultatele nu ne-au venit încă.

- Sper că totuşi nu ați mai hrănit animalele cu el?

- Nu, am ținut cont de sfatul tău. Lo, dacă te opreşti puțin din interogatoriu, aş vrea să-ți mulțumesc.

Lotria rămase cu furculița la jumătatea drumului spre gură, întrebând:

- Pentru ce?

- Pentru felul cum te-ai comportat aseară.

- Dar mă plăteşti pentru asta, nu trebuie să-mi mulțumeşti.

Tonul ursuz folosit de Lotria îl făcu pe Raul să o privească mai atent.

- Este firesc, spuse el calm, să-ți mulțumesc. După o scurtă pauză, adăugă: nu ştii să accepți cu gratitudine un cuvânt de recunoştință?

- Nu, se răsti ea, lăsând cu zgomot furculița pe masă.

O tăcere stânjenitoare se lăsă în încăpere. Maria rămăsese încremenită, cu o lingură de lemn în mână, în timp ce Raul îşi strânse pleoapele fixând-o pe Lotria cu o privire care nu dezvăluia nimic din ceea ce simțea.

Tânăra româncă se simțea mizerabil pentru ieşirea sa. Zgomotul făcut

de furculiţa aruncată pe masă făcuse ca furia să-i treacă la fel de repede cum venise.

- Scuzaţi-mă, îşi lăsă ea nasul în farfurie

- Nu ai reuşit nici azi să vezi castelul, schimbă Raul, plin de tact, subiectul.

- Nu face nimic, şopti ea pierit. Am un an de zile la dispoziţie să o fac.

- Mâine o să facem un tur împreună.

- Nu este nevoie să te deranjezi, pot face asta mai târziu, după ce vei pleca. împinse farfuria la o parte şi se şterse cu şervetul la gură. Făcu asta mai mult fiindcă el îi privea foarte insistent buzele, decât pentru a se curăţa de ceva ce nu exista.

- Mă mut astă-seară în căsuţa paznicului?

- Nu, vei dormi tot aici. Căsuţa necesită unele reparaţii, care momentan nu au fost terminate.

- Mulţumesc pentru masă, Maria, se ridică tânăra în picioare, a fost foarte bună!

- Cred că ţi-a fost ţie foame, zâmbi femeia.

- Acum, aş vrea să-mi văd pacienţii, se întoarse Lotria spre Raul.

- Te însoţesc, îi spuse în timp ce-i făcea politicos loc să iasă.

Merseră tăcuţi până la grajduri. Cum era de aşteptat, Lotria se opri prima dată la boxa mânzei. De data aceasta, Fay o aştepta proptită bine pe cele patru picioare, adulmecă aerul când tânăra intră în boxă, apoi se apropie timid. Când Lotria o mângâie pe frunte şi între urechi, Fay o privi blând şi cu recunoştinţă.

- Bună, frumoaso, îi vorbi doctoriţa, se pare că eşti mult mai bine.

- Si, se auzi o voce din spatele ei.

întorcându-se, Lotria îl văzu pe Miguel care stătea lângă Raul, sprijinit de poarta de la boxă.

- Sper că ai ţinut cont de sfatul meu şi nu ai dat voie să mai fie hrănite animalele din acel ovăz!

- Da, şi constat că nu a mai fost semnalat nici un caz de îmbolnăvire, răspunse Miguel repede.

-Asta este foarte bine. O să mai injectez caii o dată, apoi mă pot duce la culcare. Spunând asta, se aplecă şi o sărută pe Fay pe pata albă din frunte.

- Vin mâine din nou, frumoaso, până atunci să fii cuminte.

- Vorbeşti des cu animalele! o ironiză Raul.

Lotria se opri şi îl privi încruntată.

- Mai des decât cu oamenii, răspunse ea într-un târziu.

- Este mai comod, pentru că nu pot riposta, continuă el să o ironizeze.

- Este numai o aparenţă, nu se lăsă tânăra, ele îţi răspund, nu prin vorbe mincinoase, ci prin respect şi recunoştinţă necondiţionate.

Miguel urmărea atent duelul verbal al celor doi, fără a interveni însă.

- Trebuie să recunoşti, continuă Raul, că discutând cu - necuvântătoarele eşti scutită de orice polemică!

- Si asta ar trebui să mă supere?

- Normal, pentru că acolo unde nu este polemică nu există ciocniri de opinii, care duc de multe ori la apariţia scânteilor novatoare.

Lotria îl privi atentă în timp ce-şi alegea cu grijă cuvintele.

- Nu aspir la lucruri măreţe, mă mulţumesc să fac parte dintr-un sistem reciproc avantajos.

- Pe care să-l controlezi în totalitate, ridică Raul o sprânceană.

- Prefer să cred că este un sistem în care îmi găsesc împlinirea, profesional vorbind, adăugă repede, după o scurtă pauză.

- Profesional, repetă el cu o ironie muşcătoare, dar ca femeie!

Furia care o încerca de mai multe minute, ajunsese la cote alarmante, aşa că tânăra îşi strânse pumnii dureros, pentru a nu da frâu liber stihiilor care o bântuiau.

- Consider că sunteţi cel mai în măsură să ştie acest lucru, dată fiind situaţia în care ne aflăm!

Făcu hotărâtă un pas spre el, înlăturându-l din calea ei cu un gest abia

schițat, în timp ce spunea pe un ton de gheață:

- îmi permiteți să-mi continuu vizita!

Pentru o clipă, avu certitudinea că avusese ultimul cuvânt şi un val de mulțumire amenința să se reverse când, trecând prin dreptul lui îl auzi şoptindu-i:

- Laşo, să nu crezi că te voi lăsa să gândeşti că ai dreptate!

Lotria nu se mai obosi să-i răspundă, strânse din dinți şi trecu dreaptă ca un băț pe lângă el. Controlă toți caii fără a mai schimba vreo vorbă cu Raul. Când termină, constată cu uimire că rămăsese numai cu Miguel; „stăpânul“ dispăruse în noaptea întunecoasă.

Această constatare, în loc să o bucure o făcu să se întristeze, dar nu-şi lăsă timp să aprofundeze cauza acestui sentiment, ci îl atrase pe administrator într-o discuție despre regimul alimentar al pacienților săi.

Când terminară de pus la punct toate detaliile, se simțea foarte obosită, aşa că-l rugă să o scuze în fața Mariei că nu va lua parte la cina din acea seară, preferând să meargă la culcare.

Cu toate că încăperea era la fel de frumoasă şi de primitoare, Lotria nu se putu bucura de atmosfera plăcută care o învălui când închise uşa în urma sa.

O stare de agitație şi un „ceva“ nedefinit o menținea într-o stare de nemulțumire stresantă. Pe polița şemineului descoperi un aparat de radio. Căută un post care transmitea muzică, apoi, cu mişcări lente, se dezbrăcă şi se vârî în pat. Stătu puțin, apoi sări şi luă aparatul de radio de pe şemineu aducându-l pe noptieră, lângă pat. La început, gândurile i se învârteau atât de haotic în cap încât nu le putea lega coerent pe nici unul. După un timp, ieşi în față o idee năstruşnică - oare comportamentul ei față de „soț“ nu era influențat de nişte sentimente ciudate pe care le putea lua drept iubire?

Este adevărat, îşi spuse, că nu pot recunoaşte sentimentul de dragoste,

pentru că nu l-am încercat niciodată, dar oare faptul că mă poate răni atât de uşor nu este un indiciu în acest sens? Nimeni, se gândi ea, nu o enerva atât de uşor, dar nici nu o făcea fericită cu o simplă vorbă bună.

Nu reuşise să ajungă la o concluzie, când cineva bătu scurt de două ori în uşă. Convinsă că Maria îi aducea totuşi ceva de mâncare, răspunse:

- Intră!

Uimită, constată că nu Maria era cea care bătuse la uşă, ci Raul. El intră şi, avansând spre pat, trase un scaun mai aproape de ea, în timp ce Lotria îşi trăgea pătura până sub bărbie.

După ce se aşeză, Raul o privi cu ochii indescifrabili. Când vorbi, tonul său era prietenos şi cald.

- Nu ai venit la masă.

- Nu-mi era foame, se grăbi ea să-l asigure.

- Oare? ridică el dintr-o sprânceană, cu o ironie subtilă.

Lotria se ghemui mai bine sub aşternut şi, fără să găsească o replică inteligentă, trecu la atac:

- Ce cauți aici?

- Pe tine, mai vezi pe altcineva? De data aceasta, ironia era directă.

- Nu se cade să vii în camera mea atât de târziu, se zburli ea.

- Lo, hai să lăsăm nevricalele, avem de discutat.

Tonul lui iarăşi calm o potoli imediat.

- Despre ce?

- Din păcate, nu mai pot să stau, am de rezolvat nişte afaceri urgente în altă parte.

- Adică pleci? şopti ea pierit.

- Da, mâine în zori.

- Așa de repede? se ridică ea în capul oaselor.

Raul aprobă cu o înclinare a capului.

- Parcă era vorba să stai o săptămână, se agăță ea cu disperare de acea promisiune.

- Este adevărat, dar mai există şi probleme neprevăzute.

Lotria trase aer în piept, fiindu-i ruşine de modul cum reacţionase, cu toate că în imaginaţia ei problemele neprevăzute luau chipul unei femei frumoase spaniole, numită Carmen.

- Ai dreptate, îi spuse ea dintr-o dată calmă, sper să mă descurc.

- Sunt sigur de acest lucru. Miguel te apreciază mult pentru felul cum ai rezolvat problema cailor bolnavi. El te va prezenta vecinilor pe care îi cunoaşte oricum mai bine decât mine.

- Nu este nevoie să mă prezinte nimănui, voi avea destul treabă aici la fermă.

- Lo, nu eşti prizonieră aici!

Numele ei, rostit într-o singură silabă, pe un ton drăgăstos, îi produse tinerei fiori de plăcere.

- Este mai bine să cunosc cât mai puţină lume, spuse ea când îşi mai reveni.

- De ce?

- Reduc riscul de a fi descoperită.

- Aici nu există un astfel de risc, ripostă el categoric.

- Tu nu-i cunoşti pe ţigani.

- îi cunosc suficient ca să ştiu că aici eşti în deplină siguranţă.

- Aş vrea să pot crede şi eu cu aceeaşi tărie ca tine, îl privi ea cu sinceritate.

- Sper că atunci când mă voi întoarse să te conving de adevărul spuselor mele.

- Nu o poţi face acum?

- Din păcate, nu avem suficient timp la dispoziţie în acest moment.

Lotria îl privi intens, convinsă că ştia mai mult decât spunea, teribil de curioasă să afle ce-i ascundea. Dar anii lungi de disciplină impusă îşi spuseră cuvântul şi nu întrebă nimic.

- Nu pot să-ţi spun o dată la care mă voi întoarce, vorbi el în

continuare, dar cred că vor trece câteva săptămâni până voi reuşi să găsesc puțin timp pentru a veni aici, eventual într-un weekend.

- Bine. Cuvântul ieşi destul de greu printre buzele ei strânse. Era atât de speriată la gândul că nu-l va vedea o perioadă atât de lungă!

Raul zâmbi în colțul gurii, blând dar cu ironie.

-Ce soție minunată mi-am luat! Nici un reproş că plec inopinat, nici țipete că dispar atât de mult timp!

Lotria simțea că se sufocă de supărare, dar arboră curajoasă un zâmbet care se vroia nepăsător.

- Din câte ştiu, eşti un om liber să faci ce vrei.

-Actele spun altceva, insistă el.

Tânăra îşi privi degetele de pe care dispăruseră inelul şi verigheta.

Raul îi surprinse privirea şi cu o lucire bruscă de furie, spuse:

- Le poți vinde dacă vei avea nevoie de bani. Răutatea bruscă din vocea lui o luă prin surprindere şi-l privi nedumerită. Când înțelese la ce se referise, ripostă cu mândrie:

- Nu pot vinde ceva ce nu-mi aparține.

- Dar sunt alte tale, insistă Raul.

-Mai degrabă sunt ale tale, ca recuzită a piesei pe care o jucăm. La divorț, sau când vei vrea, bijuteriile îți stau la dispoziție.

Bărbatul se ridică brusc în picioare, făcând un pas amenințător spre pat.

-Nu ştiu de ce ajungem mereu să ne certăm, spuse el pe un ton frustrat.

- Diferență de opinii, răspunse Lotria cu un calm care era departe de a-l simți.

Capitolul 10

După şase săptămâni petrecute la Castillo de Penon, Lotria cunoştea fiecare cotlon al castelului, ca şi fiecare palmă din terenul fermei.

De două zile, se mutase în căsuţa renovată special pentru ea. în fiecare zi stătuse pe capul celor patru meşteri care lucraseră la renovare. Cu toate că, de fiecare dată când venea, avea câte o sugestie, sau dorea câte o modificare, oamenii se obişnuiseră cu prezenţa ei şi până la urmă îndrăgiseră modul ei neprotocolar de a se purta.

în faţa casei amenajase o mică grădină, săpând ronduri pe care le umpluse apoi cu flori. Cărase pietre de diferite forme şi mărimi cu care mărginise rondurile şi delimitase aleile.

Aplecată asupra unui strat de flori, plivea buruienile care împiedicau plantele să se dezvolte. Soarele dimineţii îi făceau părul să strălucească într-o multitudine de nuanţe. Vântul molcom i se juca prin plete, aruncându-i câte o şuviţă în ochi. Deranjată, încerca zadarnic să ţină după urechi şuviţele care scăpaseră din coada de cal pe care şi-o legase strâns în creştetul capului.

La un moment dat, o umbră îi acoperi soarele. întoarse capul să vadă ce se întâmplă şi inima i se opri în piept.

Raul stătea la mai puţin de un metru în spatele ei, cu mâinile adânc înfipte în buzunarele blugilor.

Lotria se ridică încet, cuprinsă de o emoţie devastatoare. Când se propti bine pe picioare, Raul îi zâmbi. Un zâmbet cald, prietenesc, plin de promisiuni neînţelese. Zâmbetul acela o făcu pe Lotria să uite toate promisiunile pe care şi le făcuse şi i se aruncă în braţe, lipindu-şi obrazul de pieptul lui, inhalându-i cu nesaţ mirosul.

O clipă, cât o bătaie de inimă, Raul rămase nemişcat, uimit de reacţia ei, apoi braţele sale o prinseră ca o menghină, strângând-o cu patimă lângă trupul lui încordat. O ridică puţin pentru a ajunge la buzele ei fierbinţi, pe care puse stăpânire cu o pasiune primară.

Timpul şi lumea dispărură din jurul lor, fiind înconjurați numai de ceața diafană a sentimentelor care înmuguriseră în sufletele lor.

-Oh, exclamă Raul după ce întrerupse sărutul şi o aşeză cu grijă cu picioarele pe pământ. Aşa primire mai zic şi eu! Dacă ştiam că ți-a fost atât de dor, veneam mai repede.

Cuvintele spuse pe un ton plin de ironie o făcură pe Lotria să-şi revină din starea euforică în care o aruncase bucuria revederii, ca şi din sărutul răscolitor la care participaseră amândoi.

- Scuză-mă, spuse ea cu obidă, dar chiar m-am bucurat că ai revenit.

Zâmbetul lui se şterse imediat, devenind serios.

- A fost doar o glumă, nu trebuie să te scuzi, şi pe mine mă bucură revederea.

Cu un gest prietenesc, îşi puse mâinile pe umerii ei.

- Ia să vedem cum arăți, continuă el pe acelaşi ton prietenos.

Lotria îşi stăpâni cu greu fiorul pe care atingerea lui îl declanşă în trupul ei încins.

- Grozav, decretă el plin de emfază. Ai mai pus pe tine ceva cărniță, iar dacă n-ai avea pe față dârele astea de pământ, ai arăta chiar bine.

Ruşinată, Lotria încercă să se şteargă cu mâneca cămăşii, dar nu reuşi decât să întindă mai bine murdăria. Se simțea ca o toantă şi-i venea să intre în pământ de ruşine că după atâta timp o găsea într-o postură umilitoare.

- Lasă-mă pe mine, îi propuse Raul care scoase din buzunar o batistă imaculată.

- Mai bine mă duc să mă spăl, altfel îți vei murdări batista!

- Nu-i nimic, o asigură el, în timp ce cu gesturi blânde ştergea dârele de pământ de pe obrajii ei roşii ca petalele unui mac.

Câteva clipe se studiară în tăcere.

- Te-ai obişnuit aici, Lo?

- Da, veni răspunsul ei şoptit.

- Nu regreți că ai plecat din țara ta?

Ea se retrase un pas şi-l privi hotărâtă.

- Nu am ce regreta, acum Spania este ţara mea. Multe din temerile mele au început să adoarmă şi îmi simt sufletul mai uşor. După o zi de muncă dorm un somn liniştit, am uitat coşmarurile care îmi bântuiau nopţile solitare.

- Mă bucur să aud asta. Modul brusc în care ai fost nevoită să pleci mă făcea să mă tem că adaptarea ta va fi greoaie şi dureroasă.

- Nu, replică ea vehement, acum deja mă simt ca acasă sau mă rog, aşa cum îmi închipui că ar trebui să te simţi acasă.

Tristeţea din ultimele ei cuvinte îl făcu pe Raul să-şi înghită gluma pe care era gata s-o facă pe seama ei.

Lotria îşi ridică bărbia cu gestul pe care el ajunsese să-l cunoască bine.

- Hai să vezi cum m-am aranjat!

- Chiar vroiam să te rog să facem un tur al noii tale locuinţe.

Lotria porni înainte, deschizându-i drumul. Vizita dură puţin, deoarece casa era destul de mică, dar Raul fu impresionat de nota personală care era prezentă la tot pasul. Făcând comparaţie cu garsoniera ei din Bucureşti, bărbatul se bucură de progresul pe care îl constata. Mobilierul puţin la număr era completat de ghivece cu plante sau tot felul de aranjamente din plante uscate.

- Dacă mai ai nevoie de mobilier poţi cumpăra, îi spuse el când reveniră la uşa de la intrare.

- Deocamdată nu am nevoie de nimic, spuse ea repede.

- Dar...? Pentru că e clar că există un dar, nu o menajă Raul deloc.

- Am vrut să spun, ripostă ea imediat, că pentru cele unsprezece luni care mi-au mai rămas să locuiesc aici, casa are tot ce-i trebuie, dar, accentuă ea, dacă o să-mi permiţi să locuiesc şi după desfacerea căsătoriei aici, atunci mă voi gândi la unele îmbunătăţiri.

- Stii foarte bine că poţi locui aici cât vei dori, preciză Raul pe un ton

sec. Miguel mi-a povestit că deja ai o serie de pacienți din sat, ca și de la fermele vecine.

Un zâmbet fugar îi arcui buzele fragede, în timp ce un licăr de mândrie îi lumina verdele întunecat al ochilor.

- Lângă laborator am amenajat, cu ajutorul băieților și al lui Miguel, mici boxe și cuști pentru animalele mai mici. Acum sunt toate ocupate.

- Mi-a spus Miguel, dar n-am avut timp să le vizitez, Lo...

Numele ei rămase plutind în aerul cald când de undeva din bucătărie se repezi spre Raul o pisică roșcată uriașă, care agita amenințător un sfert de coadă. Motanul scoase un sunet ofensat și cu ochi aprigi, de un verde crud, se agăță cu ghearele de pantalonii bărbatului.

- Au, strigă el, în timp ce încerca fără succes să scape de atacul ciudatei feline.

Lotria se aplecă repede, ascunzându-și cu grijă zâmbetul amuzat și luă pisica în brațe.

- Roșcatule, fii cuminte, îl admonestă ea, în timp ce motanul i se cuibărea în brațe plin de mulțumire.

- Ăsta de unde a mai apărut?

- Nu știu al cui este, dar acum vreo trei săptămâni a apărut la ușa laboratorului tocmai când închideam. Avea coada sfârtecată. La început, când vroiam să pun mâna pe el, se retrăgea, am stat puțin de vorbă și i-am explicat că trebuie să-i tratez coada, și într-un târziu m-a lăsat să-l iau în brațe. Din nefericire, nu i-am putut salva coada. L-am anesteziat când l-am operat, apoi l-am pus într-o cușcă. Am făcut greșeala să încui ușa. A doua zi era foarte supărat pe mine, așa că a plecat și două zile nu l-am mai văzut. într-o noapte, când încă mai dormeam la castel, m-am trezit cu el în cameră. M-a privit fix cu ochii lui verzi, apoi a sărit în pat și s-a așezat lângă picioarele mele. De atunci, vine și pleacă după cum are poftă, dar seara, oricât de târziu, își face apariția, mănâncă, apoi se cuibărește la picioarele mele și adoarme. Când m-am mutat aici a venit imediat, și de atunci conviețuim amândoi.

- Este pentru prima dată când te văd zâmbind cu adevărat, așa că îi sunt

recunoscător acestui afurisit roşcat că ți-a ținut companie, chiar dacă mi-a stricat pantalonii şi o parte din pielea piciorului.

Lotria mustăci poznaş.

- Cred că a fost puțin gelos.

- Ei, atunci îl iert, dădu Raul din mână cu un gest larg, pentru că şi eu sunt gelos pe el.

Chiar dacă tonul era glumeț, o notă aparte o făcu pe tânăra femeie să-l privească circumspect. Inima îi sălta de bucurie la gândul că el ar putea fi gelos. Alungă însă repede această idee nebunească şi întrebă pe un ton neutru:

- Cât vei sta?

- Numai până mâine.

Tristețea care îi împăienjeni ochii, estompând strălucirea smaraldelor din privire, îl bucură teribil de mult pe Raul.

- Ai venit numai în control? replică ea acid.

- Nu, trebuie să fiu mâine seară la Sevilla, şi am plecat cu maşina special pentru a trece pe aici să văd ce mai faci.

Se studiară în tăcere, cântărind adevărul din spusele fiecăruia.

Lotria avu o tresărire când realiză ce sentimente are pentru Raul. îl iubea, pur şi simplu îl iubea pe acest bărbat arogant şi atât de sigur pe el încât o intimida doar cu o privire. închise ochii pentru a împiedica această descoperire să erupă prin ferestrele sufletului.

- Ce s-a întâmplat? îl auzi ea ca prin ceață. Lo, nu ți-e bine? insistă Raul când nu primi nici un răspuns.

Chinuită de proaspăta descoperire, tânăra nu putu decât să nege printr-o mişcare lentă a capului. Ținea în continuare ochii închişi, speriată că el ar putea afla ceea ce tocmai descoperise.

Când îi simți mâinile pe umeri, un fior de plăcere o străbătu ca o lavă fierbinte.

- Sagrada Madre de Dios! Vocea lui alarmată o făcu să-şi revină

suficient pentru a arbora o expresie impasibilă.

- Nu am nimic Raul, şopti ea.

Numele lui ieşise de pe buzele ei ca o mângâiere.

- Cum se face că un nimic te-a făcut palidă ca frunzele toamnei?

- Ce poetic, zâmbi ea bizar.

Raul o scutură uşor.

- Hei! Ce se întâmplă?

- Am avut o revelație, spuse ea amar.

- Si?

- Este ceva care mă priveşte numai pe mine, continuă ea pe acelaşi ton. Dacă stau să mă gândesc, cred că dacă ai afla despre ce este vorba te-ai enerva teribil.

- Poate ar fi mai bine să mă laşi pe mine să hotărăsc, o momi el cu o voce blândă.

- Nu, şopti ea, în timp ce încerca să scape de sub mâinile lui.

- Lo, am crezut că suntem prieteni!

- Te rog, Raul, nu mai insista, este ceva foarte personal.

- Va afecta în vreun fel relația noastră?

Lotria se simțea vulnerabilă cum nu se mai simțise niciodată. Iar ultima lui întrebare o nelinişti şi mai mult. Era ca şi cum îi citea gândurile.

Cu un mare efort, îi susținu privirea când îi răspunse:

- Nu, Raul, nu va afecta cu nimic relația noastră!

Bărbatul îi cercetă atent chipul, iar în secunda următoare se aplecă şi o sărută amețitor. Buzele lui, posesive la început, deveniră tandre, de o pasiune covârşitoare.

Era atât de bine în cercul de fier al brațelor lui... atât de liniştitor şi în acelaşi timp atât de incitant. Lotria savură cu o plăcere dureroasă sărutul care îi golise plămânii de aer, şi totuşi nu dorea să-i pună capăt. Ambrozia acelui sărut o va păstra multă vreme în amintire şi în terminațiile nervoase ale buzelor.

Raul îi acordă un scurt răgaz când îi părăsi gura, pentru a depune mici peceți fierbinți pe pleoapele închise. Un braț o strânse mai aproape de trupul lui tare ca piatra, în timp ce palma dreaptă tatona cu blândețe trupul arcuit al tinerei femei de la ceafă la talie.

Lotria simțea că îi ia foc trupul, iar capul i se golise de orice gând coerent.

Trecuse bariera care delimita gândirea de simțuri. Valul de senzualitate o purta pe crestele lui pufoase, plin de promisiuni amețitoare.

în acele clipe magice, era o sclavă supusă virilității bărbatului. Sărutările care cădeau pe chipul ei ca o ploaie de vară, o făceau să strălucească de pasiune. Degetele i se încâlciseră în părul lui negru ca nişte liane.

- Hai să uităm de pactul nostru, îi şopti el cu glasul voalat de pasiune.

Nu ar fi putut spune nimic mai nepotrivit. Lotria se smulse din brațele calde, cu răsuflarea întretăiată a omului care făcea un mare efort.

Uimit, el o privea cu neîncredere.

- Nu se poate, suflă ea şuierător.

- Ce nu se poate?

- Să trecem peste înțelegerea noastră!

- Trebuie să recunoşti că datele problemei s-au schimbat substanțial, zâmbi el.

- Nimic nu s-a schimbat, spuse ea cu o falsă siguranță.

Raul ridică mâna şi o mângâie uşor pe cap. Orice conotație sexuală dispăruse, era o mângâiere prietenească.

- Totul s-a schimbat, mi bella pequeña. Chiar dacă nu vrei să recunoşti, există o puternică atracție între noi.

Lotria îl privi sfidătoare.

- Pe ce se bazează atracția de care pomeneşti?

Luat prin surprindere de atacul ei, Raul răspunse după o clipă de

gândire:

- Pe dorință!

-Aha! strigă ea, făcând un pas înapoi. Crezi că o să cad pe spate că ai catadicsit să mă doreşti? Află că eu nu te doresc, şi chiar dacă-ți sunt datoare, nu-ți voi plăti în natură datoria.

- Devii vulgară, o întrerupse el cu buzele strânse amenințător.

- Uite ce este, răsuflă ea poticnit, nu voi fi niciodată jucăria ta, nu vreau să fiu amanta ținută ascunsă.

- Deocamdată eşti nevasta mea.

- Numai pe o bucată de hârtie, îl înfruntă ea ironic.

-Asta se poate remedia foarte simplu, şuieră el amenințător. Ce aveau în plus bărbații care au trecut prin patul tău?

Cuvintele lui o paralizară pur şi simplu. Nu apucă să riposteze în nici un fel, pentru că dintr-un pas, el spulberă distanța care îi despărțea, o prinse strâns în brațe şi porni un asediu voluptuos asupra buzelor şi simțurilor ei.

Ultimul ei gând a fost un protest la întrebarea lui absurdă.

Fără a-i da posibilitatea să-şi revină din asaltul lui înflăcărat, Raul o trase spre canapeaua din living. O culcă uşor ca pe o fragilă comoară, şi o mângâie până nu mai rămase nimic rațional în frumosul ei cap.

Dacă ar fi întrebat-o cineva cum zburaseră hainele de pe ea sau de pe el, n-ar fi putut da vreun detaliu. Cert este că pielea ei catifelată era încântată de senzațiile pe care i le producea atingerea trupului aspru al bărbatului. Pierdută într-o lume iluzorie provocată de beția simțurilor, acceptă cu o supunere blândă mângâierile lui, pe care i le înapoia cu infinită tandrețe.

Lipsa ei de experiență era compensată de iubirea profundă pe care o simțea pentru cel care îi era soț. Fugise de bărbați, pe care îi considerase mereu duşmani. Acum, toate acele gânduri dispăruseră, înlocuite de o plăcere intensă care făcea din ea o ființă dornică de iubire.

Când îi luă în stăpânire pe rând, câte un sân, crezu că moare de atâta plăcere. Se arcuia ca o salcie spre gura lui fierbinte, dorind mai mult, fără a

ști însă ce însemna acel mai mult.

Erau doar un bărbat și o femeie, prinși în dansul etern al dragostei.

O posedă blând, așteptând șocat ca trupul ei să se acomodeze cu pătrunderea lui bruscă.

Gemu mulțumit când ea se destinse după durerea simțită la pierderea virginității. Se retrase ușor, dar picioarele ei lungi se strânseră spasmodic în jurul lui.

- Ușurel, mi amada! îi șopti el cu pasiune. Lasă-mă să te învăț.

Si ea l-a lăsat, nu numai să o învețe, ci să o poarte pe culmile necunoscute ale voluptății și ale împlinirii.

A fost o călătorie lungă și agitată, dar plină de trăiri la intensități nebănuite.

Zguduiți de plăcerea finală, au rămas strâns îmbrățișați până ce undele succesive ale împlinirii s-au estompat.

Lotria își ascunse chipul îmbujorat la pieptul lui musculos. Pelicula subțire de transpirație care le acoperea trupurile deveni dintr-o dată rece.

- Lo, încercă el să-i ridice capul. Te rog, nu fi supărată!

O clipă, nu se întâmplă nimic, apoi tânăra începu să ridice sfios capul.

Raul nu mai văzuse ochi mai frumoși. Te pierdeai în intensitatea lor verde ca într-o junglă, iar iubirea necondiționată care strălucea în profunzimea lor îl încântă peste măsură.

- Oh, iubito, deci nu ești supărată, concluzionă el liniștit.

O licărire vicleană se aprinse în meandrele verzi.

- Dacă știam că este atât de bine, nu așteptam până la vârsta asta.

Bărbatul se încruntă amenințător.

- Să nu spui asta nici în glumă. Tonul lui aspru o făcu să se întrebe ce greșise.

- Raul, se foi ea în brațele care o strângeau posesiv, ce vom face acum?

El ridică ironic dintr-o sprânceană.

- Acum, cred că te voi duce în dormitor și vom repeta lecția predată pe canapea, până voi fi sigur că nu uiți nici un amănunt.

Lotria lovi uşor cu pumnul pieptul musculos.

- Nu te preface că nu înțelegi!

- Despre lucruri serioase nu pot discuta când îți simt trupul gol lipit de al meu.

- Dar...

- Nici un dar, acum vreau să-mi concentrez toată atenția asupra trupului minunatei mele soții.

Ultimele lui cuvinte, ca şi tonul duios cu care le rostise, o făcură pe Lotria să înflorească de fericire.

Cu un gest fluid, el se ridică în picioare, apoi se apleacă şi o luă în brațe. Ajuns în dormitor, o puse cu grijă pe pat şi după ce o privi câteva clipe, se întinse lângă ea.

O sărută mărunt până ajunse la ureche şi-i şopti:

- Bine că a dispărut afurisitul de motan, acum eşti numai a mea.

Tonul lui posesiv o făcu să tresară, dar orice idee negativă care o încercase dispăru, ştearsă de sărutările lui experte.

Capitolul 11

Lotria se trezi încet, cu o plăcută senzaţie de împlinire. Se întinse leneş, fără a conştientiza timpul. Plutea încă în zona aceea atemporală dintre somn şi realitate. întinse un braţ în căutarea celui care acum îi era soţ cu adevărat. Pipăi şi nu găsi decât perna rece. Deschise brusc ochii, trează pe de-a-ntregul. Se ridică în capul oaselor, trăgându-şi cearşaful peste trupul gol. Cu ochii mari ca ai unui copil surprins, cercetă camera. Era singură. Realitatea năvăli brutal în mintea amorţită.

„La ce te aşteptai?“, îi strigă raţiunea, iar ea lăsă capul în jos, plină de vinovăţie. Era sfâşiată între iubirea nemărginită pe care o simţea pentru Raul şi raţiune. Se obişnuise aşa de mult să se considere un nimeni încât acest lucru devenise o certitudine.

Tresări, auzind uşa de la intrare deschizându-se cu zgomot. îşi trase cearşaful peste cap, un gest copilăresc consideră ea, dar nu-şi pusese ordine în gândurile prea multe şi prea contradictorii pentru a se putea confrunta cu Raul. Era convinsă că intrase, deoarece îi recunoscu mersul sigur şi apăsat. îl auzi când pătrunse în dormitor, dar nu făcu nici o mişcare, aşteptând cu inima bătându-i haotic în urechi. El aşeză ceva greu pe masă şi se apropie de pat.

- Lo, şopti el în timp ce trăgea încet de cearşaf pentru a-i dezveli capul.

Când simţi că ţine la rândul ei de cearşaf, începu să râdă şi se trânti lângă ea.

- Mi pichon, de ce te ascunzi? spuse el când reuşi să se oprească din râs.

Cu un gest brusc, Lotria ieşi de sub cearşaf, având totuşi grijă să fie acoperită până sub bărbie.

- Nu sunt porumbiţa ta, se strâmbă ea.

Raul se aplecă mai mult şi o sărută pe vârful nasului.

- Ba da, scumpa mea, ai fost un porumbel călător, dar acum ai devenit

porumbiţa mea de casă.

Chiar dacă tonul era vesel, Raul o prinse în braţe şi o sărută profund, lăsând-o fără suflare.

- Ti-am adus masa de prânz, o anunţă el între două sărutări. Asta ca s-o împiedic pe Maria să vadă ce-i cu tine de nu te-ai ridicat din pat până la această oră.

Amuzamentul lui evident o făcu să se facă roşie de ruşine la gândul că Maria ar putea veni şi să-i găsească făcând dragoste.

- Eşti adorabilă când roşeşti aşa, îi spuse el cu tandreţe.

în timp ce el aşeza masa, Lotria făcu un duş rapid. O cam dureau câţiva muşchi pe ici pe colo, dar nu ar fi recunoscut pentru nimic în lume.

Când intră în living, Raul se ridică de pe scaunul pe care stătea şi deschise larg braţele spre care tânăra femeie se avântă fericită. Sărutarea înfocată ameninţa să-i arunce în pat, dar Raul reuşi să se desprindă de buzele ei senzuale, cu evidentă părere de rău.

-Dacă nu ne aşezăm la masă în clipa asta, vom rămâne nemâncaţi.

- Si ce dacă, se alintă Lotria, ne vom mânca zilele unul altuia.

Raul împietri o clipă, în timp ce un muşchi i se zbătea spasmodic în obraz. O îndepărtă brusc, cuprins de furie.

-Asta intenţionezi să faci? Să-mi mănânci zilele?

- Tu nu ştii de glumă? încercă ea să-l readucă la o stare mai plăcută.

- Parcă tu erai cea care nu ştia de glumă!

- Da, asta era replica ta de obicei, acum tu eşti cel obtuz.

- Obtuz! strigă el nemulţumit, acum sunt şi obtuz?

-Ascultă, Raul, n-am spus acele cuvinte cu vreo intenţie, şi dacă îţi aminteşti, m-am referit la amândoi, aşa că te rog, nu face o dramă din nimic.

Mai potolit, bărbatul se aşeză de cealaltă parte a mesei:

- Bine, spuse el politicos, cred că-ți datorez nişte scuze.

Nu mai spuse nimic, iar Lotria deduse că altceva nu va mai căpăta, aşa că se aşeză şi ea la masă.

Mâncară în tăcere. Ea strânse farfuriile şi le spălă în mica ei bucătărie.

- Ai nevoie de o maşină de spălat vasele, spuse Raul la un moment dat, rezemat de canatul uşii.

- Sunt o persoană singură, iar majoritatea meselor le servesc la castel, aşa că n-am nevoie de maşină pentru vase, mi-ar ocupa prea mult loc şi nu aş folosi-o.

- Lo, lasă-le încolo de vase, hai să discutăm.

Lotria lăsă ultima farfurie la scurs şi se întoarse spre Raul:

- Ai dreptate, trebuie să discutăm. îl privi cu ochii ei mari şi verzi, cu o onestitate supărătoare.

Revenirǎ în living şi se aşezară pe canapea.

- Vreau să ştiu ce reprezintă pentru tine această zi, îl întrebă ea scurt.

Raul zâmbi, cu un aer puțin arogant.

- O zi minunată şi împlinirea unei dorințe.

Mărturisirea lui îi omorî, rapid şi eficient, orice speranță. Chiar dacă simțea că inima va refuza să-i mai bată, Lotria se mobiliză pentru a nu-l lăsa să-i descopere nefericirea şi marea putere pe care o avea asupra ei de a-i face rău. Respiră adânc, înainte de a vorbi.

- Una din clauzele mele a fost încălcată, cred că cinstit ar fi să renunți şi tu la una.

- Si care ar fi aceea? ridică Raul o sprânceană.

- Ar trebui să recunoşti căsătoria noastră în fața rudelor tale, rosti ea cu greu.

- Nu se poate, răspunse el laconic. Nu acum.

- De ce?

- întrebarea ta este îndreptățită dar, din păcate, nu pot să-ți răspund.

- Trebuie să accept pentru că așa vrei tu? Furia care începuse să-i clocotească în vene se făcu simțită şi în vocea ei.

Raul o privi impasibil câteva clipe, apoi prin ochii lui trecu ceva care semăna a părere de rău, care nu făcu decât să sporească furia tinerei femei.

- Lo, începu el...

- Nu, strigă ea sărind în picioare, nu am nevoie de mila ta. Pleacă, mi-ai făcut destul rău.

- Rău, o ironiză el, credeam că ți-am produs plăcere!

Nu numai că nu catadicsi să plece, dar pentru a o sfida, își puse ostentativ un picior peste celălalt, cu un gest de mare senior.

- Nu vrei să pleci, bine, atunci, voi pleca eu, spuse ea sufocată de furie, dar înainte, vreau să-ți mulțumesc că m-ai făcut să-mi înving teama de bărbați. Recunosc că am participat cu plăcere, dar n-o să te las să mă mai atingi vreodată. Eşti un om foarte crud. Am şi eu dreptul la vise şi la speranțe, ca orice om, chiar dacă nu sunt de condiția ta socială. Am un trecut obscur, iar viitorul îmi este incert. Te-ai gândit vreo clipă că pentru mine virginitatea reprezenta singura zestre pe care o puteam dărui soțului meu?

- Dar sunt soțul tău! o întrerupse el.

- Lasă-mă să termin ce am de spus, se încruntă ea. Prin soțul meu, înțeleg acea persoană care mă va iubi suficient de mult pentru a nu-i păsa că sunt un copil găsit, un suflet aruncat pradă apelor, care au fost mai milostive cu mine decât proprii mei părinți. Stii ce-mi doream foarte mult, întinse ea un deget acuzator spre el, nu, n-ai de unde să ştii, şopti, dintr-o dată foarte obosită. își trecu cu un gest nervos degetele prin buclele rebele. îmi doream ca după noaptea nunții mele să mă trezesc într-o cameră plină cu flori. Nu aş fi dorit nimic altceva decât flori. Atunci aş fi ştiut că ofranda mea a fost pe placul lui. Tu ai făcut imposibil şi acest umil vis. Consider că acum nu-ți mai sunt datoare cu nimic. Oi fi tu proprietarul acareturilor de pe aici, dar

al meu nu eşti.

îi întoarse spatele şi părăsi în fugă casa. Trecu pe la improvizatul ei spital, schimbă câteva cuvinte cu Miguel, apoi porni spre munte. Cutreieră potecile cele mai abrupte până nu mai putu respira de oboseală. Epuizată, se aşeză pe o stâncă. Privi un timp cum soarele cobora uşor spre asfințit.

- Of, Doamne, îşi ridică ea privirea înrourată spre înaltul cerului, de ce oare nu-mi este nimic îngăduit? De ce a trebuit să mă îndrăgostesc de un bărbat care nu mă va iubi niciodată?

Lacrimile zăgăzuite prea mult timp se revărsară într-un potop de mici diamante lichide. După ce îşi plânse nefericirea până nu mai avu lacrimi, se simți puțin mai bine.

- Iartă-mă, Doamne, că mă plâng mereu, ştiu că undeva sunt oameni mai amărâți decât mine, de care trebuie să Te ocupi. Problema mea nu este tragică, dar mă doare foarte tare, şi eu numai cu Tine pot vorbi cu adevărat.

Cu dosul palmei, îşi şterse câteva lacrimi care îi atârnau de genele lungi. Se ridică în picioare, se întoarse să pornească la vale şi se împiedică de motanul roşcat care se lungise pe potecă, nu departe de locul unde stătuse ea.

- Roşcatule, ce faci aici? zâmbi ea trist.

Motanul, deranjat din somnul său, o privi ciudat, apoi se întoarse şi porni la vale. Cu moralul puțin ridicat, Lotria îl urmă. La un moment dat, nori negri acoperiră cerul care se însera. Tânăra privi spre vale şi i se păru că nu mai recunoaşte nimic. Speriată, îl strigă pe motan, care apăru imediat din spatele unui tufiş.

- Trebuie să ne grăbim, prietene, şi dacă ştii vreo scurtătură, este cazul să mi-o arăți.

Motanul scoase un mieunat prelung şi, agitându-şi ciotul de coadă, porni repede la vale.

Ajunseră în dreptul grajdurilor o dată cu primele picături de ploaie.

Lotria intră pe uşa deschisă cu gândul de a face o vizită favoritei sale, Fay. Scărpină mânza între urechi când realiză că nu era singura care se adăpostise de ploaie în grajd. Câteva boxe mai încolo, discutau doi bărbați. Recunoscu imediat cele două voci, care erau ale lui Raul şi Miguel. Cu inima strânsă, ascultă conversația celor doi.

- Până acum, spunea Miguel, mai mulți săteni m-au informat că doi străini dau târcoale fermei.

- Să le atragi atenția oamenilor să fie foarte atenți.

- Am făcut-o deja.

- Nu vreau ca lucrurile astea să ajungă la urechea Lotriei, spuse Raul autoritar.

- Am înțeles, stăpâne.

- Si te rog să fii cu ochii pe ea, nu vreau să pățească ceva.

Lotria se lăsase jos pe paiele pe care dormea Fay, fiindcă picioarele nu o mai susțineau. Era îngrozită. Deci, îi dăduse de urmă şi aici. Tonul protector cu care spusese Raul ultimele cuvinte, erau ca un balsam peste inima ei rănită. Tulburată, rămase mult timp în boxă, după plecarea celor doi. Ploaia de afară îi amintea de o altă ploaie, cea din ultima zi a lunii martie, care copleşise oraşul Bucureşti, dar şi pe ea. Totul era ca un deja vu. Aceleaşi vechi spaime, aceleaşi întrebări fără răspuns.

Nu ştia de cât timp era în boxă când îl auzi pe Miguel că o strigă. Se ridică sprijinindu-se de scândurile care despărțeau boxele, şi trebui să-şi încerce glasul de câteva ori înainte de a reuşi să scoată un sunet articulat.

- Sunt aici, reuşi ea să spună.

Miguel intră agitat în boxă.

- Ce faci aici? o privi el îngrijorat.

- Stau de vorbă cu Fay, spuse ea cu un calm aparent.

- Te-am căutat peste tot, unde ai fost toată după-amiaza?

- Sus pe munte, veni laconic răspunsul.

- înseamnă că te-ai întors înainte să înceapă ploaia!

- Da, dar am avut puțină treabă în laborator, apoi în drum spre casă am intrat să văd ce mai face prietena mea Fay.

Bărbatul îi scrută atent trăsăturile crispate.

- Nu te simți bine, Lo?

- Ba da, sunt bine, numai că sunt cam obosită.

- Atunci, hai să mănânci, după care te vei culca. Trebuie să-i anunț şi pe ceilalți că te-am găsit.

- Cred că voi merge direct la culcare, spuse ea moale.

- Nu se poate, se încruntă Miguel, Maria nu te-a văzut astăzi toată ziua.

- O să ne vedem mâine.

Miguel recunoscu îndărătnicia din tonul ei, aşa că nu mai insistă.

- Bine, o să te conduc până la căsuță.

De data aceasta, Lotria trebui să accepte că nu avea de ales. Parcurseră drumul în tăcere, fiecare cu gândurile lui.

- Eşti sigură că totul este în regulă? se interesă Miguel când ajunseră în fața uşii.

- Da, Miguel, totul este bine, răspunse Lotria fără a se întoarce spre bărbatul care rămăsese pironit locului.

Masca ei crăpase în prea multe locuri şi nu putea să-l privească pe administrator fără ca acesta să nu-şi dea seama cât era de tulburată.

- Noapte bună, mai spuse ea înainte de a închide uşa în urma ei.

Se rezemă cu spatele de lemnul tare şi lucios al uşii, care era pentru ea în acel moment bariera care o despărțea de lume, dar în primul rând şi de urmăritori. Deschise ochii, uimită; de ce se gândise prima dată la Raul, şi abia apoi la urmăritori? Câteva clipe rămase privind în gol, buimacă. în cele din urmă, privirea i se lumină înțelegând. îl iubea atât de mult încât

dispariția lui din viața ei însemna o moarte lentă şi dureroasă. Dacă ar fi fost prinsă de țiganul Mădălin, ar fi găsit o cale să-şi pună capăt zilelor, ceea ce însemna o moarte rapidă. Tristă de concluziile trase, se îndreptă spre baie. Făcu un duş fierbinte, apoi se strecură în pat. Cu toate că trupul îi era obosit, mintea frământată de gânduri nu o lăsă să adoarmă. La un moment dat, auzi un zgomot în hol. Hotărâtă să nu fie o pradă uşoară, coborî repede din pat, puse mâna pe un scaun, se aşeză lângă uşă şi ridică scaunul deasupra capului, gata să lovească. Clanța se mişcă, apoi uşa se deschise fără zgomot.

- Lo! se auzi o voce cunoscută.

Cu un oftat scurt, Lotria lăsă arma improvizată să cadă cu o bufnitură pe parchet. Spaima dispăru, lăsând loc furiei să se reverse.

- Ce cauți aici? strigă ea.

- Pe tine, veni calm răspunsul.

- Cum ai intrat? Sunt sigură că am încuiat uşa.

- Am o cheie de rezervă, cu care am deschis.

- Cât oi fi tu de proprietar, strigă ea agitată, nu ai nici un drept să intri aici.

- Acest drept mi-l dă hârtia cu antetul primăriei, semnată de amândoi atunci când ne-am căsătorit, replică el calm.

- Hârtia aceea nu are nici o valoare, este un fals, replică ea acid.

- Lo, întinse Raul mâna spre ea, vreau să discutăm câteva minute. Lăsă să-i cadă mâna pe lângă corp când ea se feri ostentativ.

- Despre ce? ridică ea bărbia, sfidător.

- Nu vreau să plec şi să te las supărată.

- Foarte bine, poți pleca liniştit, nu sunt supărată. îi întoarse spatele, se sui în pat şi îşi trase cearşaful până sub bărbie.

Raul îi urmări mişcările îngândurat.

- Ascultă, Lo, n-am timp pentru certuri copilăreşti. în primul rând,

vreau să-mi promiți că nu vei mai părăsi ferma de una singură, cum ai făcut azi.

Privirea lui întunecată o țintuia ca un vârf de săgeată. Lotria recunoscu, dincolo de autoritatea din vocea lui, grija pentru siguranța ei şi dintr-o dată, furia i se potoli. îi pusese pe toți pe jar, îi luase de la munca lor, făcându-i să piardă timpul în căutarea ei. Stia că nu putea aduce argumente în favoarea ei fără a-i dezvălui sentimentele profunde pe care le nutrea pentru el. Faptul că era acolo, la doar câțiva paşi de ea, o tulbura profund. Se refugiase în pat pentru că picioarele i se transformaseră în gelatină în apropierea lui.

Chiar aşa încruntat, era foarte chipeş, remarcă ea cu strângere de inimă. Un val de căldură i se răspândi prin trupul tensionat.

Parcă ghicindu-i gândurile, Raul veni şi se aşeză pe pat. Cu degetele lui lungi, îi mângâie chipul îmbujorat. O privea intens, cu o expresie ciudată, ca şi cum ar fi vrut să-şi întipărească foarte bine trăsăturile ei delicate.

- Eşti atât de frumoasă... şopti el cu glaj blajin, dar plin de pasiune. Nu ştiu cum ai reuşit să te strecori prin straturile de gheață care îmi învelesc inima şi să te instalezi acolo.

Lotria asculta tirada lui cu o exaltare nebunească. Speranțele renăşteau precum pasărea Phoenix din propria-i cenuşă. Uită toate promisiunile pe care şi le făcuse, uită gândurile negre, uită totul în afară de bărbatul pe care-l iubea.

Cu palmele căuş, el se aplecă şi-i cuprinse obrajii. Buzele ei erau umede şi fremătau în aşteptarea sărutului iminent.

Chiar dacă nu era dispusă să recunoască, tânjea de când se despărțiseră după sărutările lui posesive.

- Aş vrea, îi şopti el între două sărutări, să nu mai plec de lângă tine.

- Atunci, nu pleca!

Raul o prinse de umeri şi o depărtă uşor.

- Nu se poate, mi amada! Trebuie să plec, chiar... Raul se opri, conştient

că spusese prea mult.

- Continuă, îl incită ea, ce vroiai să spui?

- Nimic, se scutură el de transa în care căzuse. Nimic, repetă cu mai multă tărie.

- Se întâmplă ceva, spuse Lotria sacadat, vreau să ştiu ce.

- Nu trebuie să ştii nimic! replică Raul abrupt.

- Adică, trebuie să fiu fericită că nu ştiu?

- Dacă pui aşa problema, da.

- Se pare că există şi pe la voi zicala aceea care spune că ferice de cel sărac cu duhul.

Bărbatul se ridică în picioare şi se depărtă câțiva paşi de pat.

- Lo, nu vreau ca din cauza celor întâmplate dimineață să nu mai ai încredere în mine. Am prea multe pe cap în acest moment ca să am răbdarea necesară pentru a te face să înțelegi. Vreau să reții doar atât, acțiunile mele nu au nici o legătură cu persoana ta. Am o problemă mult mai complexă care mă priveşte pe mine şi numai pe mine. în faza actuală, este mai bine să nu cunoşti detalii, ele te-ar pune în pericol. Acum trebuie să plec, nu ştiu când voi reveni, dar sper ca până atunci să-mi rezolv problemele şi să putem discuta mai mult despre noi.

Acel „noi“ spus pe un ton deosebit de blând, umplu sufletul tinerei femei de fericire. îşi ridică privirea plină de încredere şi recunoştinţă spre chipul iubit.

- Te voi aştepta, spuse ea cu calm. Vei pleca acum sau mâine dimineață?

- Acum.

- De ce?

- Au apărut câteva probleme care necesită prezența mea.

Distanța pe care Raul o pusese între el şi pat dispăru într-o clipă. O luă în brațe şi o sărută pătimaş până ce rămaseră fără suflu.

- Să ai grijă de tine, îi suflă el pe obraz.

- Si tu de tine, îl mângâie ea cu tandrețe.

Raul o mai sărută o dată, apoi se smulse de lângă ea şi dispăru pe uşă.

Lotria stătu cu urechile ciulite până când zgomotul făcut de motorul maşinii lui Raul dispăru în noapte.

Adormi în câteva minute.

Capitolul 12

începând de a doua zi, pentru Lotria timpul căpătă o altă dimensiune. Orele erau mult mai lungi şi se transformau în zile mult prea greu. Săptămâna echivala cu luna, în această nouă dimensiune. Trecură astfel trei săptămâni de la plecarea lui Raul. în prima săptămână, Lotria cerceta suspicioasă fiecare mişcare, dar nu reuşi să descopere dacă era urmărită, aşa că până la urmă ajunse să creadă că Miguel se înşelase şi că nimeni nu dădea târcoale castelului. Cu toate acestea, indiferent unde se afla, cineva de la fermă îşi făcea de lucru prin preajma ei.

Serile avea timp să se gândească la Raul şi la sentimentele ei. Acum ştia ce este iubirea şi mai ştia că avea să poarte povara acestor sentimente toată viaţa, indiferent ce cale întortocheată va alege soarta ei să urmeze.

De multe ori o prindea miezul nopţii pe verandă, privind stelele. Era uimită să constate că lucruri pe care nu le agrease la început la Raul, acum făceau parte din farmecul lui. Astfel, aroganţa lui se transformă în siguranţă de sine, duritatea deveni privilegiul omului hotărât, şi lista putea continua.

O dată cu trecerea timpului, Lotria îşi făcea tot mai mulţi prieteni, mai ales printre copiii din sat. Aceştia se obişnuiseră să-i aducă tot felul de animale rănite. De multe ori, când animalul nu putea fi transportat, se trezea cu câte un copil care o trăgea de mână până la locul accidentului. încetul cu încetul, le câştigă încrederea, părul ei cu reflexe arămii constituind un punct de atracţie pentru ochişorii lor negri.

îi însoţi pe copii în plimbările lor prin pădure, apoi în escapade mai lungi în munţi, ca în cele din urmă să fie cooptată în echipa de fotbal.

Astfel, de două ori pe săptămână, marţea şi sâmbăta, se întâlneau pe un platou aflat cam la jumătatea distanţei dintre fermă şi sat. Aici, improvizau două porţi ale căror buturi erau marcate cu pietre, iar terenul avea o tuşă imaginară. Lotria făcea parte din echipa celor mai mici, pentru a echilibra cumva dezavantajul vârstei. Se bucura de această joacă, de vreme ce nu apucase să se joace în copilărie. Striga, se tăvălea prin iarbă, primea cu

stoicism faulturile adversarilor şi alerga printre ei ca o mică tornadă.
***

Raul conducea relaxat spre Castillo de Penon. Cu toate că dorea să se bucure de călătorie, se trezi de mai multe ori că maşina alerga cu peste o sută douăzeci de kilometri pe oră. Atunci, ridica piciorul de pe accelerație şi zâmbea. Lucrase mult în aceste ultime trei săptămâni, dar gândul la roşcata micuță care purta numele Lo, nu-i făcuse viața uşoară. Recunoscuse cu greu că nu se purtase prea frumos cu ea, iar faptul că fusese primul ei iubit îi făcuse mare plăcere, chiar dacă îl luase prin surprindere.

Era obosit şi hotărât să se odihnească în brațele soției sale în noaptea următoare. „Soție", un cuvânt pe care refuzase să-l pronunțe ani la rând, acum îi venea în mod firesc şi fără efort pe buze.

Privi în oglinda retrovizoare, un reflex căpătat în ultimele săptămâni, când amenințările cu moartea la adresa lui şi a familiei sale se îndesiseră. Situația în care se afla îl făcu să înțeleagă mai bine sentimentele Lotriei față de urmăritul ei. Ea măcar cunoştea chipul celui care o urmărea, pe când el nu avea acest avantaj. Poliția se dovedise neputincioasă în prinderea celor care îi amenințau viața, aşa că angajase gărzi de corp pentru toți membrii familiei sale. Cu toate că el era cel vizat, refuzase să fie păzit douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, în schimb devenise mult mai atent la ce se întâmpla în jurul său.

Pe şoseaua îngustă nu se vedea nici un alt automobil până hăt departe. Nu mai circula cu maşina sa, ci se obişnuise ca, printr-un prieten, să închirieze maşini pentru câteva zile. Le schimba foarte des, tocmai pentru a nu fi o țintă prea uşoară.

Ceasul arăta ora şaptesprezece şi zece minute când traversă satul, înscriindu-se pe şoseaua spre castel.

După o curbă, observă pe un tăpşan câțiva copii care jucau fotbal. Tocmai îşi îndrepta privirea spre drum, când observă o coadă roşcată care se învolbura de sub o şepcuță albă. Opri brusc, uitând să mai semnalizeze.

Coborî din maşină şi privi atent spre grupul de copii. Strigătele lor erau un adevărat infern auditiv, iar printre ei, ţipând la fel de tare, era Lotria. Nu-i venea să creadă că ceea ce vedea era real. îşi puse mâna streaşină la ochi pentru a vedea mai bine, dar făptura măruntă, cu şapca trasă pe frunte, cu pantaloni scurţi care îi scoteau în evidenţă picioarele perfect proporţionate, continua să fugă după minge. Mut de uimire şi de indignare, privea de câteva minute jocul când unul din băieţi îi puse piedică şi se întinse cât era de lungă în iarba bătută bine de picioarele lor pline de energie. Raul nu putea să-şi smulgă privirea de la fesele ei rotunde ca două jumătăţi de mere. Când se întoarse pe spate înjurând, mai multe mânuţe se agitară s-o ajute. Raul simţi că explodează. Tocmai pornea cu pas întins spre locul accidentului, când o voce bărbătească spuse:

- Nu vă faceţi griji, n-a păţit nimic.

Raul se întoarse brusc spre cel ce-i vorbise. îl recunoscu imediat pe adjunctul lui Miguel.

- Bună Gines, salută Raul. Ce faci aici?

- O supraveghez pe domnişoara doctor.

- Foarte bine, dar nu înţeleg de ce joacă fotbal cu copiii! Cum de o lasă Miguel să facă una ca asta?

Gines îşi dezveli dinţii albi şi o parte din gingie într-un zâmbet larg.

- Credeţi că poate cineva să-i impună ceva senoritei Lotria, stăpâne? Si apoi, nu face nimic rău, copiii o îndrăgesc mult, iar scene ca cea de adineaori se întâmplă în toate jocurile. Când se amestecă aşa printre copii, nu se deosebeşte de ei. Eu mă mir cum de are atâta răbdare cu ei, şi cum preferă să se joace cu ei în loc să se plimbe cu vreun bărbat, că pretendenţi sunt slavă Domnului, dar ea nici nu-i observă.

Cuvintele bărbatului îl făcură pe Raul să vadă roşu în faţa ochilor.

- Eu plec spre castel, du-te şi spune-i că o aştept în cel mai scurt timp acolo, porunci Raul pe un ton furios, suindu-se în maşină şi demarând în

trombă.

Gines privi în urma maşinii si se gândi că nu ar schimba locul cu Lotria pentru nimic în lume. Cu paşi mari, bărbatul se îndreptă spre locul de joacă al copiilor.

- Señorita Lotria, strigă el, señor Raul De Hita vă aşteaptă la castel cât mai repede.

Lotria se opri brusc când îl auzi pe Gines vorbindu-i.

- Când a venit? reuşi să întrebe în timp ce inima îi sărea din piept nu numai de alergarea după minge, cât mai ales de emoția întâlnirii cu cel pe care îl iubea mai mult decât orice.

-Acum câteva minute, răspunse liniştit rândaşul.

-A trecut cu maşina?

-Da.

-Am văzut o maşină, dar nu era maşina lui.

-Era cu altă maşină.

-Bine, Gines, mulțumesc.

Se întoarse apoi spre copiii care se opriseră din joc şi o priveau.

-Gata pe ziua de azi, îl anunță ea veselă. Trebuie să mă întorc la castel, ne vedem marțea viitoare. Fără a mai asculta protestele lor, o rupse la fugă spre fermă.

Alergă până trecu de poarta domeniului, apoi îşi impuse să meargă încet pentru a-şi putea trage sufletul, după goana nebună pe care o trăsese. întoarcerea lui Raul o umplea de bucurie. înainte de a ajunge la castel îl întâlni pe Miguel.

-Lo, îi strigă el, patronul te aşteaptă în bibliotecă!

- Mulțumesc, Miguel, îşi flutură ea mâna spre administrator, urcând din nou din două în două, treptele de la intrare.

Ajunse într-o clipă în fața bibliotecii, când o trimiditate bruscă o făcu să se oprească. îşi retrase mâna de pe clanță, ca şi cum ar fi atins un şarpe

veninos. Privirea îi căzu pe tenişii prăfuiţi şi pe genunchii juliţi. Nu putea să apară aşa în faţa lui! Era transpirată şi într-o ţinută total nepotrivită. Cu o mişcare nervoasă, îşi smulse şapca de pe cap, o îndesă în buzunarul de la spate al pantalonilor, după care desfăcu elasticul care-i ţinea părul strâns în coadă de cal.

- Uff! dădu ea din picior, tot nu este bine.

Se întoarse pe călcâie să plece, când uşa se deschise, iar Raul o întrebă supărat:

- Pleci undeva?

Apariţia lui bruscă, precum şi tonul său ironic, o făcură să icnească, deloc elegant.

Fără să se întoarcă, respiră adânc înainte de a răspunde:

- Mă duceam să mă schimb. Glasul, un pic cam piţigăiat, îi trădă tulburarea.

Raul o prinse de mână şi o întoarse spre el.

- Este adevărat că ţinuta ta este cam şocantă, dar cred că ar trebui să mă obişnuiesc cu nonconformismul tău; făcu o pauză, privind cu interes amuzat roşeaţa care colora obrajii şi gâtul tinerei femei.

- Trecând peste asta, continuă el în timp ce o trăgea de mână în bibliotecă, vreau să ştiu ce naiba făceai printre copiii aceia?

- Jucam fotbal, veni scurt răspunsul.

- Asta am observat şi singur, mă interesa ce era în capul tău când făceai un astfel de lucru?

Lotria făcuse nişte ochi mari, în care plutea stupoarea. îşi trase cu un gest brusc mâna şi se propti bine pe picioare.

- Nu cred că înţeleg ce vrei să spui!

Raul lăsă la o parte orice insinuare şi strigă:

- Nu-ţi permit să-mi faci numele de râs!

Lotria îl privea buimacă.

- Numele tău?

- Normal, continuă el să ridice tonul, doar nu pe al tău!

- Dar ce-am făcut?

Cu un gest frustrat, Raul îşi trecu degetele răsfirate prin păr.

- Nu-ţi permit să te mai amesteci cu derbedeii satului, spuse el răspicat.

Lotria simţi valul de furie care urca în ea ca un tsunami.

- Nu există nici o clauză în contractul nostru care să-mi interzică să joc fotbal cu copiii, ripostă ea pe un ton scăzut. Cât despre nume, glasul începu să-i urce o dată cu furia, nu-ţi făceam de ruşine ilustrul nume la care ţii atât de mult, deoarece nimeni nu ştie că sunt Lotria De Hita; cei care mă cunosc ştiu că mă numesc Lotria Cotescu.

- Dar locuieşti la castel şi atâta timp cât vei lucra pentru mine, vei avea obligaţia să te comporţi adecvat poziţiei tale sociale, ripostă el aprig.

- Poziţie socială, strigă ea, uiţi că eu nu aparţin înaltei societăţi? Eu aparţin apelor şi pentru mine ierarhia socială nu există. Acei copii îmi sunt mai dragi decât vei reuşi tu să-mi fii vreodată. Da, mă joc cu ei şi mă simt bine, şi poţi de pe acum să mă dai afară, pentru că mă voi juca în continuare şi nu înţeleg de ce să-mi fie ruşine pentru asta!

Minciuna îi arse pur şi simplu buzele, dar consideră că atitudinea lui despotică merită o astfel de lovitură.

Ultimele cuvinte abia le mai putut rosti, atât de tare o sufocase furia. Mai adăugă, totuşi:

- Eşti un snob scorţos.

- Mai bine aşa decât un vagabond, aşa cum arăţi tu acum, nu renunţă el.

-Auzi, ai venit până aici numai pentru plăcerea de a te certa cu mine şi a mă jigni?

Vorbele ei au fost ca un duş rece pentru Raul, iar atunci când vorbi,

tonul său era deja potolit.

- Nu, de fapt, am venit să mă odihnesc vreo două zile.

- Atunci, fă bine şi odihneşte-te în castelul tău de mare senior şi lasă-ne nouă plebeilor bucuriile simple ale unui joc. Prefer să mă duc la mine şi să nu te mai văd cât vei binevoi să stai printre noi.

Acestea fiind spuse, se întoarse şi părăsi încăperea. îl auzi strigând-o, dar nu se întoarse. O ținu tot într-o fugă până la căsuța ei. Se dezbrăcă din mers şi se opri direct sub duş.

- Să-l ia naiba, să-l ia naiba, repeta ea cu obidă. Se întoarce după trei săptămâni ca să se certe cu mine. Auzi, n-am voie să mă joc cu copiii!

Nu avea de unde să ştie că nu atât jocul de fotbal declanşase furia soțului ei, cât gelozia din sângele lui maur la comentariul nevinovat al lui Gines, despre bărbați.

Se freca aproape cu duşmănie cu buretele mare de baie, numai pentru a-şi depăşi starea anxioasă. Duşul nu o linişti prea mult, aşa că astupă scurgerea la cadă şi turnă din belşug spumant, apoi se aşeză în apa fierbinte. Opri apa numai când îi ajunse sub bărbie. Zăcu aşa aproape o oră. Când îşi luă prosopul să se şteargă, era deja calmă. înfăşurată în halatul de baie, intră în dormitor pentru a se îmbrăca.

închise uşa şi rămase trăsnită. Raul stătea întins în patul ei. Cum nu mişca, se apropie tiptil, suspectându-l de prefăcătorie. Ajunsă în imediata lui apropiere, Lotria constată că dormea profund. Toată supărarea îi trecu ca prin farmec. Chiar şi în somn, cuta dintre sprâncene nu i se destinsese.

Abia acum îi observă Lotria cearcănele vineții umbrite de genele lungi şi negre. „A mai slăbit“, constată ea în gând. Cu gesturi grijulii, îi dădu jos pantofii şi-l acoperi cu cuvertura, după care îşi luă câteva haine şi părăsi dormitorul.

Cum îi era foame, plecă să-i facă o vizită Mariei la bucătărie. O găsi

mestecând de zor într-o oală din care te lua de nas un miros apetisant.

- Este gata cina?

- în câteva minute, răspunse bucătăreasa.

- Deocamdată voi mânca numai eu, anunță Lotria cu falsă inocență.

- Cred că şi domnului Raul îi este foame, zâmbi larg Maria.

- Se poate, dar se pare că-i este mai mult somn decât foame.

Maria se opri din mestecat şi o privi curioasă.

- După ce am tras o ceartă în bibliotecă, am intrat să fac un duş, care s-a transformat într-o baie mai lungă, iar atunci când am intrat în dormitor, stăpânul nostru al tuturor dormea buştean la mine în pat.

Femeia mai vârstnică o privi cu neîncredere.

- Mă păcăleşti?

- Deloc, dacă vrei să te convingi singură, te invit la mine, dar acum mor de foame.

Fără a mai aştepta ca Maria să termine mâncarea, luă un codru de pâine, scoase miezul, apoi îndesă între coji o bucată de brânză şi câteva felii de salam. Luă o roşie din care muşcă apoi cu poftă, ca din măr.

Maria îi aruncă o privire mustrătoare, apoi chicoti încet.

- Vai de sufletul celui care te va lua de nevastă! spuse ea destul de tare pentru a fi auzită.

Lotria nu se aruncă asupra subiectului, ci preferă să mănânce în linişte.

- Mă întreb de ce oare domnul Raul a venit să se culce în patul tău când aici avea o mulțime de paturi la dispoziție?

Lotria simți imediat capcana, aşa că mestecă îndelung ceea ce muşcase şi ridică nepăsătoare din umeri înainte de a răspunde.

- {tiu şi eu, poate avea să-mi comunice ceva urgent şi din cauză că ne-am certat, a uitat.

- Posibil, acceptă Maria, dar eu cred că s-a îndrăgostit de tine.

Lotria se înecă imediat cu dumicatul care se încăpățâna să-i rămână în gât. Tuşi câteva minute bune până îşi reveni.

- Doamne, Maria, şopti ea, cum ți-a venit o asemenea idee?

- Simplu, te priveşte uneori ca pe o altă minune a lumii şi apoi ai observat ce posesiv este cu tine?

- Este aşa numai pentru că este patronul meu şi ştie că sunt departe de țara mea.

Motivația era atât de subțire încât tinerei femei îi era ruşine că o spusese. Maria îi aruncă o privire malițioasă.

- Tu chiar crezi ce spui? Scumpa mea copilă, ascultă-mă bine, bărbatul care doarme în patul tău este îndrăgostit lulea de făptura ta micuță.

Cu toate că dorea din tot sufletul ca spusele Mariei să fie adevărate, Lotria era conştientă că nu era aşa. Zâmbi trist înainte de a spune, resemnată:

- Visezi cu ochii deschişi Maria, nu s-a născut încă femeia care să pună stăpânire pe inima lui Raul De Hita.

Femeia mai vârstnică se întoarse la oala care fierbea, spunând:

- Este adevărat că este unul din cei mai râvniți burlaci spanioli şi sunt sigură că o mulțime de femei şi-ar vinde sufletul diavolului pentru a-i intra în grații, dar el este pierdut pentru ele pentru că, de acum, este al tău.

Maria se întoarse brusc spre Lotria, cu lingura ridicată amenințător:

- Ai grijă să nu-i faci viața un iad numai pentru că ai aflat de la mine că te iubeşte, că, vezi, agită ea lingura, te croiesc de nu te vezi.

- Nu va fi nevoie să-ți pui amenințarea în practică, dar, Maria, aş vrea să ştiu, dacă el mi-ar face viața un iad, i-ai aplica şi lui aceeaşi pedeapsă?

Maria o privi descumpănită.

- Păi, cred că nu, veni după un timp răspunsul. Mă vezi alergându-mi stăpânul cu polonicul?

Pentru o clipă, Lotria îşi imagină scena, o privi fix pe Maria şi izbucniră

amândouă în râs. Când se potoliră, Maria spuse pe un ton meditativ:

- De când ai venit la noi, este pentru prima dată când te văd râzând cu adevărat.

Lotria preferă să muşte din sandvişul său decât să comenteze.

Maria luă oala de pe foc, gustă conținutul, murmurând:

- Bucătarul se satură gustând; apoi, mai tare, întrebă: şi acum, tu unde ai să dormi?

- Pe canapeaua din living.

- Eu zic să iei ceva de mâncare de aici pentru cazul în care şeful s-ar trezi peste noapte şi să te duci la culcare.

Fără a mai aştepta aprobarea sau dezaprobarea tinerei, bucătăreasa luă un coş în care începu să pună de toate. Când îl umplu bine, i-l întinse Lotriei.

îşi urară noapte bună şi se despărțiră.

Mergând în noapte, Lotria se gândea cu jind la cele spuse de trupeşa bucătăreasă. Dacă Raul ținea la ea, de ce nu puteau sta în acelaşi loc fără să se certe după câteva minute? Nu, scutură ea din cap, un bărbat important ca Raul De Hita nu se putea îndrăgosti de o persoană aşa de insipidă ca ea.

Era adevărat că îi acorda oarecare atenție, admise ea, în timp ce închidea uşa în urma sa, dar asta numai pentru că era pentru el o jucărie nouă.

Făcu o strâmbătură nostimă când acest gând persistă. Când se va plictisi, va găsi o modalitate să scape de ea, poate la fel cum procedase cu acea Carmen de care pomenise Mateo la Bucureşti.

Lăsă coşul pe masa din bucătărie, apoi îşi aranjă canapeaua pentru noapte.

Adormi destul de greu, după ce se răsuci mult timp de pe o parte pe alta.

Capitolul 13

Deschise brusc ochii, speriată. Cineva se mişca silenţios prin casa cufundată în linişte întunecată a nopţii. Lotria stătu câteva clipe nemişcată, încercând să descopere poziţia intrusului. Privi în jurul ei şi nu văzu pe nimeni, asta după ce se obişnui cu întunericul din cameră. Se rostogoli pe covor, pentru a putea cerceta şi alte zone. Rămase uimită când observă lumină în bucătărie. Se ridică încet. Trează acum de-a binelea, tânăra se gândi că numai Raul putea da iama prin bucătăria ei la acea oră neobişnuită din noapte. O bucurie celestă o cuprinse în mantia ei fermecată. Ceva mai presus de voinţa ei o împingea spre geana de lumină. Mintea nu putea accepta atracţia pe care o simţea spre acea lumină, dar picioarele ei se mişcară cu lipăituri blânde pe podelele din lemn.

Rămase în uşa deschisă a bucătăriei, privind cu toată dragostea din lume la bărbatul aşezat cu spatele la ea. Numai faptul că putea să-l admire în voie era o mare fericire pentru ea.

Ca într-o imagine filmată cu încetinitorul, Raul se întoarse spre ea când se aştepta mai puţin. Lăsă paharul cu lapte pe masă şi se ridică în picioare, cu un zâmbet fericit.

- îţi este si ţie foame, rosti el, când ajunse lângă ea.

Sufocată sub povara imensei sale iubiri, Lotria nu putu decât să nege cu o mişcare abia perceptibilă a capului.

Câteva clipe se priviră intens, surprinşi fiecare să descopere în privirea celuilalt propriile lui sentimente.

Raul întinse braţul şi cuprinse talia tinerei femei, în timp ce gura lui culegea de pe buze oftatul de plăcere. Ploaia de sărutări care căzu pe chipul ei o făcu să uite orice gând întunecat şi să se abandoneze în braţele lui, cu bucuria regăsirii.

- Mi bella pequeña, murmură Raul în timp ce, cu ea în braţe, porni spre dormitor.

O aşeză pe pat cu cea mai mare grijă, ca pe o comoară nepreţuită, în timp ce se lăsa în genunchi lângă pat. Lotria, cu braţele în jurul gâtului lui, încercă să-l tragă la ea, dar el se opuse.

- Lasă-mă să te privesc, îi ceru el cu glasul răguşit de pasiune. Eşti atât de frumoasă! Ca un mic bibelou de porţelan. Cu gesturi blânde, îi scoase tricoul în care se culcase, apoi o întinse la loc pe perne. Flăcările care ardeau în ochii lui de onix îi făceau sângele să-i clocotească prin vene. Cu o voluptate necunoscută, se lăsă pradă mângâierilor lui măiestre. Fiecare centimetru din trupul ei cunoscu o atenţie deosebită până ce deveni o adevărată torţă a pasiunii.

Când nu mai putu suporta sublima tortură a buzelor lui, îl trase peste trupul ei fierbinte. S-au iubit cu frenezie şi cu sălbăticia aşteptării îndelungate. împlinirea veni cumva prea repede, lăsându-i storşi de vlagă, dar satisfăcuţi.

în parfumul nopţii de vară, împărtăşiră experienţa primei băi făcute împreună, care se sfârşi cu un act de dragoste blând şi lung.

Adormiră spre dimineaţă, atât de strâns îmbrăţişaţi încât nu puteai desluşi unde se termină unul şi unde începe celălalt.

Glasuri neliniştite şi bătăi puternice în uşă îi treziră câteva ore mai târziu.

Raul îşi trase grăbit pantalonii, în timp ce Lotria făcea eforturi mari să se dezmeticească.

- Ce se întâmplă? bâigui ea.

- Nu ştiu, dar voi afla, stai liniştită. Mă voi întoarce imediat.

După ce el ieşi, încheindu-şi din mers cămaşa cam mototolită, Lotria se refugie în baie. Se spălă repede cu apă rece pe faţă şi se îmbrăcă rapid. Auzea glasuri agitate, dar nu înţelegea nici un cuvânt. După fericirea deplină pe care o simţise în braţele lui Raul, o teamă sălcie îi amăra gâtul şi gura. Tocmai ieşea precipitat din dormitor când Raul se întorcea. Chipul lui întunecat îi strânse inima de spaimă.

- Ce este? Calmul cu care rosti întrebarea o surprinse şi pe ea.

- Un accident, răspunse el laconic.

- Este cineva rănit?

- Din fericire, nu.

Zgomotul cu care ea expiră îl făcu pe Raul să zâmbească.

-Vino aici, mi amor, o trase el în cercul brațelor lui protectoare.

Tânăra se strânse lângă trupul lui viril cu o încredere oarbă. Raul îi sărută creştetul capului şi o mângâie cu blândețe. Mii de fluturi începură să-şi agite aripile fragile în stomacul ei, când întrebă şoptit:

- Unde a avut loc accidentul?

Raul privi câteva clipe fereastra înainte de a-şi întoarce privirea spre ochii ei verzi.

- în dormitorul meu de la castel.

- Cum? sări Lotria, speriată. Cum adică în dormitorul tău?

- Nu se ştie cum, o parte din tavan a ajuns în pat, încercă Raul să glumească, dar fără succes.

- Si dacă dormeai acolo, ce se întâmpla? îşi înfipse ea degetele în materialul moale al cămăşii.

- Probabil... acum erai văduvă!

Lotria îl lovi cu pumnul în piept în timp ce striga:

- Nu glumi, cu aşa ceva nu se glumeşte!

Pentru a o împiedica să-l mai lovească Raul o strânse mai tare în cercul de oțel al brațelor, sărutându-i fruntea.

- în noaptea asta, mi-ai salvat viața, micuță vrăjitoare, spuse el apăsat. Dacă nu adormeam în patul tău, acum nu aş mai fi treaz, viu şi nevătămat.

O sărută. Un sărut tandru de mulțumire, fără nici o altă conotație.

- Oare țiganul Mădălin să mă fi urmărit până aici? şopti ea pierit.

- Nu, Lo, în nici un caz să nu te gândeşti la aşa ceva.

- Tu nu ştii cât poate fi de rău acest om!

Pentru o clipă, Lotriei i se păru că citeşte pe chipul lui o expresie

încurcată de jenă, care dispăru cât ai clipi când îi zâmbi. Totul durase atât de puțin, încât fu convinsă că i se păruse. O coborî pe podea, lăsând-o să alunece pe trupul lui de granit într-o mişcare teribil de excitantă.

-Micuța mea Lo, îi şopti el, va trebui să discutăm serios înainte de plecarea mea, duminică seara, dar nu acum; am puțină treabă şi va trebui să ne despărțim câteva ore.

- Ce contează câteva ore în comparație cu câteva săptămâni? atacă Lotria pe un ton plin de obidă.

-Lo...

Tânăra ridică o mână cu palma deschisă într-un gest împăciuitor, care spre uimirea ei avu efect. Raul se opri şi aşteptă ca ea să continue.

- Ai dreptate, trebuie să discutăm serios, în primul rând câteva din clauzele atotputernicului contract care ne guvernează viețile.

Cu un gest tandru, Raul îi aşeză după ureche o şuviță arămie care îi căzuse peste ochi.

-Vom discuta mai multe, promise el, dar acum trebuie să te las, micuță vrăjitoare.

Se aplecă şi depuse un sărut pe vârful nasului ei, după care dispăru rapid.

Lotria făcu o incursiune prin bucătărie, unde ciuguli câte ceva din coşul pregătit de Maria, apoi părăsi în grabă casa.

Trecu rapid pe la Fay, în vizita pe care o făcea iepei în fiecare dimineață.

-Astăzi sunt foarte grăbită, scumpa mea prietenă, îi oferi Lotria un morcov, promit ca mâine să stau mai mult.

Cu toate că se grăbi cât putu, trecu mai mult de o oră până reuşi să-şi termine toate treburile.

Porni grăbită spre castel, ca să afle ce se mai întâmplase. Intră în bucătărie, surprinsă că Maria nu era acolo. Urcă scările câte două o dată spre dormitorul lui Raul. Deschise uşa şi rămase şocată în fața imaginii de

coşmar care i se înfăţişă.

Cam un metru pătrat de tavan era prăvălit în patul impozant. Unul din stâlpii patului era rupt ca un biet beţişor şi nu-ţi trebuia prea multă imaginaţie ca să-ţi închipui ce ar fi păţit omul care ar fi dormit în acel pat când se întâmplase nenorocirea.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Lotria se aventură mai aproape de locul tragediei. Privirea îi fu atrasă de marginile mult prea perfecte ale tavanului căzut. Observă atentă gaura din tavan şi constată că evident cineva tăiase pur şi simplu bucata de tavan ca pe un carton presat.

- Cum a putut face cineva acest lucru fără a fi auzit? se întrebă ea cu glas pierit. Alte zeci de întrebări porniră să-i muncească mintea înfierbântată.

Timp de câteva minute bune făcu tot felul de scenarii despre felul cum procedase criminalul, pentru că numai un criminal putea face aşa ceva.

Faptul că viaţa lui Raul era ameninţată din cauza ei, o făcu să se hotărască rapid. Trebuia să plece înainte ca bărbatul pe care îl iubea să păţească ceva. Părăsi dormitorul distrus şi porni în căutarea lui Raul. Intră în bucătărie, unde dădu peste Maria.

- Unde ai fost? o întrebă imperativ tânăra.

- Să dau o declaraţie poliţiştilor.

- Si Raul?

- în aripa de nord, cu cei doi poliţişti.

- De ce acolo?

- Se pare că intrusul pe acolo a intrat.

- Da, partea aceea din castel nu este deloc frecventată.

- Of, este aşa de ciudat, se lamentă Maria. Cineva a locuit pur şi simplu în castel şi noi habar n-am avut. Sunt în serviciu de treizeci şi opt de ani şi nu mi-a fost frică niciodată, dar cred că de acum n-o să mai ies afară după lăsatul întunericului.

Lotria o îmbrăţişă pe Maria într-un elan de încurajare şi compasiune.

- Sunt sigură că Raul va rezolva problema, şopti ea pe un ton ezitant.

- Oh, da, sigur că o va rezolva, aprobă energic din cap Maria. Să-l fi văzut ce calm vorbea cu poliţiştii, ca şi cum nu pe el îl viza criminalul.

Păi chiar este adevărat, se gândi Lotria, eu sunt cea vânată, însă cu glas tare spuse:

- Este un om foarte curajos!

- Pe tine nu te-au chemat să dai declaraţie?

- Nu, Maria, de altfel, nu pot spune că ştiu ceva, declară Lotria în timp ce-şi încrucişa degetele la spate. Fiind străină, poate nu consideră necesar să-mi ia vreo declaraţie, mai ales că nu a fost nimeni rănit.

Maria clătină sceptică din cap, dar nu mai spuse nimic.

- Eu mă întorc la pacienţii mei; dacă întreabă cineva de mine, sunt la laborator.

- Bine, dar te rog să ai grijă, mai bine ar trebui să te încui în baraca aceea, pentru că nu eşti atentă la ce se întâmplă în jurul tău când munceşti. îmi este frică să te ştiu singură acolo!

- Maria, stai liniştită, cine ar vrea să facă rău câtorva animale bolnave?

- Parcă eu ştiu, dar nu vezi că lumea e plină de nebuni?

Lotria o aprobă cu o mişcare scurtă a capului, apoi ieşi repede din bucătărie. Tâmplele îi pulsau dureros. Dacă o chemau poliţiştii, ce le putea spune, şi mai ales ce se va întâmpla dacă-i cereau paşaportul? Se mai linişti, spunându-şi că va avea Raul grijă să-i ţină departe de ea, avea şi el tot interesul.

Spaime cunoscute o asaltară din nou. La fiecare zece - cincisprezece paşi privea cercetător peste umăr. Vechile obiceiuri nu se pierd prea uşor, îşi spuse ea cu tristeţe. Nu întâlni pe nimeni în drumul spre laborator. Ciudat, îşi spuse, crispată, parcă toată lumea se hotărâse să se ascundă. Numai zgomotul făcut de animale în grajd era ceva familiar.

Intră în laborator şi trase zăvorul după ea. Privi cuştile cu animale şi

răsuflă uşurată. Nu era nimeni ascuns acolo. Se aşeză la microscop să studieze câteva lamele. Munca o făcu să uite de toate şi de toți mai bine de două ore. Când termină ce-şi propusese să facă, se ridică de la masa de lucru şi îşi întinse trupul amorțit. Cu paşi lenți, se apropie de fereastră.

Ziua era minunată, soarele râdea vesel pe cerul fără nori. Nu putea să nu se gândească ce plăcut ar fi petrecut ziua cu Raul dacă nu intervenea această întâmplare nefericită. Sau poate că s-ar fi certat cu el, aşa cum se întâmpla de cele mai multe ori; oricum, orice era mai bine decât tensiunea în care se afla.

Observă la o cotitură a drumului maşina poliției, care pleca.

-Măcar stau liniştită că nu mă interoghează şi pe mine, şopti ea. Raul pe unde o fi acum?

Ca răspuns la întrebarea ei, îl văzu, împreună cu Miguel şi încă un bărbat, discutând aprins pe aleea care ducea la laborator. Se opriră, după care Miguel şi bărbatul necunoscut o cotiră la dreapta, în timp ce Raul porni spre grajduri.

Lotria mai stătu câteva minute la fereastră, după care se hotărî să plece în căutarea soțului său.

încuie uşa în urma ei şi o luă spre aleea pe care plecase Raul. Nu făcu mai mult de cinci paşi când reperă lângă trunchiul unui copac un bărbat îmbrăcat în negru, care evident se ascundea. Sprintenă, sări de pe alee în primul tufiş, aşteptând cu inima cât un purice ca străinul să se mişte. Printre ramurile dese, îl observă în voie. Bărbatul nu se grăbea, cercetând zona cu multă atenție. La un moment dat, se întoarse cu totul spre tufişul în care se ascunsese Lotria. Privi atât de insistent, încât tânăra femeie crezu că fusese descoperită. Cu toate că era speriată, reuşi să-i rețină trăsăturile.

Bărbatul avea o înălțime de peste un metru şaptezeci şi cinci, slab, cu trăsături specific spaniole, ten măsliniu, osatură puternică şi o încleştare răutăcioasă a buzelor. Cu toate că nu-i distingea culoarea ochilor, Lotria era convinsă că erau închişi la culoare. Abia când privirea individului se mută

în altă parte, Lotria îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia şi inspiră adânc.

Când fu convins că nu este urmărit, bărbatul se mişcă spre cel mai apropiat copac, târându-şi puţin piciorul stâng. Lotria făcu acelaşi lucru, strecurându-se în urma lui. Aproape o jumătate de oră avansară foarte încet spre grajduri. Mai aveau, bărbatul vreo patruzeci de metri, iar Lotria cam cincizeci şi cinci de metri până la primul grajd, când apăru Raul.

Se opri în uşa grajdului, cercetând atent împrejurimile. Nu observă nimic care să-i atragă atenţia, aşa că porni înapoi pe aleea pe care venise, urmând să treacă prin dreptul celui care-l urmărea.

După încordarea bruscă a intrusului, Lotria trase concluzia că-l va ataca pe Raul, bănuială care deveni certitudine când observă în mâna ticălosului o spadă scurtă, sau poate un cuţit mai lung, nu ştia sigur, dar era evident o armă.

Uită de toate temerile în timp ce fiecare mişcare îi era guvernată de un singur gând coerent. Trebuia să-l împiedice pe ticălos să-l atace pe cel mai important om din viaţa ei.

O furie crâncenă o împingea tot mai aproape de criminal.

Mai avea doar trei-patru paşi când acesta se pregăti de atac. Cu puterea disperării, se ridică în picioare şi începu să alerge, făcu o bătaie pe ambele picioare şi se propulsă ca un acrobat în spatele inamicului. I se agăţă cu ambele braţe de gât, strângând cu toată puterea în timp ce urla cât putea de tare:

- Fugi, Raul, fugi!

Raul, care depăşise locul unde erau cei doi ascunşi, se întoarse uimit de urletele Lotriei, care nu-şi dădu seama că, sub efectul şocului, vorbea româneşte.

De pe buzele lui îngheţate se desprinse un:

- Lo? disperat.

Tânăra femeie îl încolăcise pe atacator nu numai cu braţele, dar şi cu picioarele, ţinându-se cu toate puterile pentru a nu fi aruncată jos.

Văzând că nu scapă de mica furie care îi căzuse în spate, banditul lovi scurt cu spada în coapsa ei care, din cauza durerii, slăbi strânsoarea şi fu aruncată la pământ.

-Viperă, şuieră atacatorul, mori, şi ridică spada ţintindu-i inima pentru a înfige lama ameninţătoare.

Si şi-ar fi atins scopul dacă un ghem de blană roşcată nu i-ar fi aterizat drept în cap, cu toate ghearele de la cele patru lăbuţe înfigându-i-se adânc în carne. Lovitura căzu însă implacabilă asupra trupului căzut în iarbă al tinerei femei, chiar dacă reuşise să se mişte puţin. Prin pâcla durerii, Lotria reuşi să vadă cum următoarea lovitură a ticălosului decapită pur şi simplu motanul, înainte să cadă sub asaltul în trombă al lui Raul.

- Nuuuu, horcăi ea în timp ce gura i se umplea cu sânge.

Cu ochii larg deschişi, fixă cerul de un albastru străveziu. Simţea cum durerea rămâne undeva în urma ei, în timp ce o negură, ciudată pentru acea oră a zilei, o învăluia ca pe un cocon.

Oare Raul se salvase?

Acest gând o făcu să se opună senzaţiei de leşin şi să privească spre locul încăierării. Un oftat de mulţumire îi scăpă de pe buze, însoţit de un nou val de sânge, când alături de Raul îl observă pe Miguel şi pe alţi câţiva lucrători.

Este bine, trăieşte, se linişti ea, când un alt gând o frământă. Ce păcat că nu apucase să-i spună cât de mult îl iubea.

Simţi cum cineva o ridică în braţe, în timp ce o voce îndepărtată îi spunea ceva. Oare ce? în ce limbă îi vorbea omul acela? Dar asta nu mai conta. Zâmbi celui ce-şi dădea toată silinţa să comunice cu ea pentru a nu părea nepoliticoasă că nu-i răspunde.

Apoi, negura o înghiţi, uitând astfel de durere.

După ce-l dăduse pe atacator pe mâna oamenilor de la fermă, Raul se repezise disperat spre Lotria. Pentru prima oară în viaţa lui avu o zenzaţie

acută de leşin la vederea trupului mic zăcând într-o baltă de sânge. Ochii ei mai priveau cu o sclipire opacă undeva departe. Buzele i se mişcară în timp ce sângele îi curgea într-un pârâiaş insistent pe la colţul gurii.

- O salvare, chemaţi repede o salvare, strigă Raul, sau mai bine o duc eu cu maşina la spital, vom ajunge mai repede. Aduceţi-mi maşina mai aproape, porunci sacadat, în timp ce strângea trupul Lotriei în braţe. Iubito, nu mă părăsi. Te iubesc. Eşti soţia mea şi vei fi întotdeauna. Te iubesc, te rog, dă-mi posibilitatea să ţi-o dovedesc.

Un zâmbet lumină o fracţiune de secundă chipul tinerei femei, ca apoi trăsăturile să-i rămână împietrite sub paloarea care-şi pusese pecetea pe fiecare centimetru de piele.

Cu trupul inert al tinerei soţii în braţe, Raul urcă pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce Miguel spunea ferm:

- Voi conduce eu. Am chemat deja poliţia, care va avea grijă de ticălos.

- Mergi cât poţi de repede, Miguel.

- Ce face?

- Nu ştiu decât că mai are puls.

Parcurseră drumul până la spitalul din Jerez de la Frontera în cea mai adâncă tăcere.

Capitolul 14

Durerea era încă prezentă, dar Lotria nu înțelegea de ce. După moarte, se spune că nu mai simți nici o durere, se gândi ea. Atunci, de ce-i era aşa de greu să respire, în timp ce durerea o împungea în diferite părți ale corpului? Să respire? Tresări. înseamnă că încă trăia. încercă să-şi deschidă ochii, dar pleoapele îi erau parcă din plumb şi oricât încercă, nu reuşi să le clintească nici măcar puțin.

Lăsă ochii în pace, concentrându-se asupra vocilor care şuşoteau în jurul ei.

- De ce nu-şi revine, doctore? recunoscu ea cu greu glasul lui Raul.

-A pierdut mult sânge, domnule De Hita.

-Acum două ore m-ați asigurat că în cel mult o oră îşi va reveni.

-Este adevărat, acceptă calm medicul, am făcut o estimare care s-a dovedit puțin eronată.

- Si dacă şi celelalte estimări ale dumneavoastră se dovedesc eronate, nu este mai bine să o mutăm într-un spital din Madrid?

- Domnule, în tonul doctorului se simțea clar supărarea, dacă vreți să o mutați la alt spital nu aveți decât, o veți face pe propria răspundere şi fără acordul meu. în acest moment, pacienta este netransportabilă. Va trebui să vă asumați toate riscurile pe care le incumbă această deplasare. Nu uitați că are plămânul perforat. Operația a reuşit, dar nu estimez, accentuă el, prea multe şanse de supraviețuire în cazul efectuării, chiar şi în cele mai bune condiții, a celei mai mici deplasări a bolnavei.

Cu un gest nervos, Raul îşi trecu degetele de la ambele mâini prin păr.

- Vă înțeleg nervozitatea, continuă medicul, dar priviți cum i se mişcă globii oculari sub pleoape. încearcă să deschidă ochii, dar este greu pentru ea. Poate în acest moment ne aude, vedeți cum i se mişcă degetele. Luați-i palma şi încercați să-i vorbiți.

- Lo, iubito, dacă mă auzi, strânge-mă de mână.

Degetele fetei se strânseră uşor pe mâna lui caldă.

- Mulțumesc, Doamne, mulțumesc!

Lotria simți câteva picături calde căzându-i pe braț. Ascultând atentă glasul întretăiat cu care Raul, după ce mulțumise bunului Dumnezeu, îi mulțumea acum doctorului, îi trecu prin minte că plânge. Aşa ceva este imposibil medită ea. Nu putea să-l lase să sufere din pricina ei. Cu un imens efort, reuşi să deschidă puțin ochii, în timp ce degetele îi bâjbâiau după atingerea lui caldă.

Prin mica fantă deschisă spre lumea înconjurătoare, Lotria recunoscu cu greu chipul lui Raul. Dispăruse mândria, autoritatea, cinismul şi ironia, rămăsese doar o tristețe deznădăjduită care smulse bolnavei un geamăt de protest.

Din ochii lui negri continuau să cadă lacrimi, mici diamante care se spărgeau pe brațul ei acoperit cu tot felul de tuburi.

Lotria încercă să articuleze câteva cuvinte, dar i se mişcară doar buzele, gâtul uscat de la anestezie refuza să lase vreun sunet să scape. După mai multe încercări, reuşi să spună hârşit:

- Nu plânge!

Cu un gest brusc, Raul îşi şterse ochii cu mâneca cămăşii şi zâmbi tandru.

- Sunt lacrimi de bucurie, iubito!

- Mă doare...

- Cum? Unde? Doctore, strigă el impacientat după chirurgul care se retrăsese la fereastra rezervei.

Lotria reuşi cu chiu cu vai să-l strângă uşor de degete pentru a-i capta atenția.

- ... inima să te văd aşa.

Medicul se apropie de pat, dar observând că incidentul se rezolvase, părăsi camera în tăcere.

- Pe mine mă doare mai tare când te văd în starea asta.

- Sunt bine, şopti Lotria, vreau numai să dorm puțin.

- Dormi iubito, eu te voi veghea.

Pleoapele tinerei femei se închiseră cu regret, în timp ce inima plină de tandrețea acelui „iubito“, fremătă de iubire.

Următoarea trezire se produse a doua zi dimineață, când soarele desena pe pereți umbre vesele.

Chiar dacă durerea era prezentă, acum era ceva mai suportabilă. Ochii i se deschiseră destul de uşor şi se fixară, ca atraşi de un magnet, asupra lui Raul, care aşezat într-un fotoliu, dormea cu capul rezemat de tetiera acestuia în timp ce-i strângea protector degetele reci.

Arăta obosit şi trist. Vru să-şi tragă mâna pentru a-l mângâia, dar el se trezi. Se ridică imediat, privind-o intens.

- Ti-e rău?

- Nu, cred că am obosit să dorm, zâmbi Lotria, mândră de jocul de cuvinte.

Raul se aplecă şi o sărută delicat pe buze.

- Zâmbetul tău este ca un curcubeu după ploaie, mi amor.

Lotria era atât de emoționată de dragostea pe care o citea în privirea lui, încât uită să mai respire. Scoase un lung şuierat când plămânul rănit se împotrivi presiunii.

- Raul, spuse ea şoptit, vreau să ştii că am încălcat pactul nostru şi îmi pare rău dacă te supăr...

- Lo, oricum nu poate fi mai rău decât cele întâmplate.

- Atunci când mi-am pierdut cunoştința, am promis că dacă îmi voi reveni am să-ți spun că... te iubesc.

Ochii ei mari, de un verde intens, pândeau atenți reacția lui. La început, declarația ei aduse un val de uimire pe chipul lui, înlocuită imediat de o mare bucurie.

- Adevărat, mi pichon?

- Te iubesc atât de mult încât când mă gândesc la sfârşitul anului nostru de căsătorie simt că mor câte puțin.

- A, nu, te rog, să nu mai aud de moarte că mă trec toți fiorii. îmi ajunge spaima prin care am trecut ieri, aşa că fie-ți milă şi nu mai folosi astfel de cuvinte. Si pentru a înlătura orice posibilă neînțelegere, află că am reziliat acel contract.

Lotria nu putu decât să-l privească uimită.

- Da, ochi verzi, şi eu te iubesc, cred că din seara acea ploioasă la Bucureşti, când m-am împiedicat de tine. Am şi eu un secret pe care trebuie să ți-l spun.

- Spune, îl încurajă blând Lotria.

- Căsătoria noastră la Bucureşti nu era obligatorie, deoarece am reuşit să dau de cel care te cumpărase şi să-i restitui datoria pe care o aveai la el.

- Doamne, asta a fost înainte de nuntă, când ai venit cu falca învinețită!

- Da, isteața mea soție, dar nu te supăra pe mine că nu ți-am spus. Pe vremea aceea erai atât de rece şi de distantă cu mine, încât mă temeam că, spunându-ți adevărul, nu mai veneai în Spania, ori eram în stare de orice pentru a te păstra lângă mine.

- Mai sunt multe aspecte pe care trebuie să le lămurim, dar acum vreau să ştiu cine era omul acela care vroia să-ți facă rău.

- Un fost coleg de coridă, un toreador care a rămas infirm în urma unui accident. Stiam că mă invidiază pentru reuşitele mele, dar nu ştiam că el este autorul scrisorilor care mă amenințau cu dreptatea divină. S-a afiliat unei grupări extremiste pentru protecția animalelor şi sub stindardul lor a pus la cale tot felul de atentate. Pentru a-mi proteja familia, am venit în România şi aşa te-am cunoscut...

- Adică, îl întrerupse Lotria, încă de atunci îți era viața în pericol?

- Da, de asta am şi preferat să nu ştie nimeni de căsătoria noastră; doream să fii în afara pericolului.

îi aruncă o privire poznaşă înainte de a continua:

- Toată familia abia aşteaptă să te cunoască.

- Adevărat? se îmbujorară obrajii palizi ai Lotriei.

Raul îi fură un sărut scurt, după care continuă zâmbind:

- Regret că am fost de multe ori nesuferit, dar nu puteam să-ți spun totul de la început, nu credeai în dragostea la prima vedere şi probabil m-ai fi considerat nebun de legat.

Lotria, încă amorțită, nu putea să se bucure deplin de cele ce i se întâmplau.

- Când le-ai vorbit părinților tăi despre mine? dădu ea glas întrebării care o obseda cel mai mult.

- în prima zi când i-am reîntâlnit, după ce te-am lăsat la Castillo de Penon.

- Aha, zâmbi ea fericită.

- Acum, sunt cu toții pe culoarele spitalului, aşteptând să te poată cunoaşte. Mama şi tata au intrat câteva minute aseară, după ce ai ieşit din operație.

- Si? suflă ea cu o umbră de luciditate.

- Au spus că eşti foarte frumoasă şi curajoasă...

Restul cuvintelor se pierdură în abisurile molcome ale somnului.

- Dormi, iubito, eu sunt aici pentru ca nimic să nu te tulbure. îi mângâie părul răsfirat pe perna albă, cu deosebită tandrețe.

După trei ore, când începu să se trezească, Lotria simți un miros suav de flori. Inspiră adânc pentru a recunoaşte mirosul, dar nu reuşi, aşa că deschise ochii.

Nu mai recunoscu decât aparatele la care era conectată şi mobilierul.

Zeci de vaze pline cu flori umpluseră camera. Trandafiri, crini, orhidee, buchete cu aranjamente superbe din flori de câmp, ocupau fiecare locşor care înainte fusese gol.

Ochii ei înregistrară totul cu uimire. Raul era tot acolo, privind-o cu toată dragostea din lume.

- Nu am uitat fantezia ta cu florile; am să ți-o împlinesc, într-o zi din luna noastră de miere. Deocamdată, sper că te vei bucura de aceste buchete. Numai unul este de la mine, acela, indică el un imens buchet de trandafiri de mai multe culori. Restul sunt de la noile tale rude, care aşteaptă răbdătoare să li se permită să intre aici.

Pentru o clipă, prin ochii rănitei trecu o expresie de panică.

- Stai liniştită, se trase Raul mai aproape, am aranjat cu doctorul să-i țină la distanță până vei fi pregătită să-i întâlneşti. Până atunci, vom profita cât mai mult de această izolare impusă.

Se aşeză cu grijă pe pat, strecurându-şi un braț sub gâtul delicat al tinerei sale soții.

- Vreau să ştii că pentru mine eşti fiica răzvrătită a Zânei Apelor, alungată pe pământ pentru dragostea nețărmurită ce-mi porți. Voi avea grijă să nu te apropii prea mult de ape, pentru ca mama şi tatăl tău să nu se răzgândească şi să te ia înapoi. De acolo, din undele cristaline ale apelor, sunt convins că veghează asupra ta. Cea mai bună dovadă a teoriei mele este apariția misterioasă a motanului roşcat care şi-a sacrificat viața salvându-te. A fost probabil un spiriduş care a luat forma unui motan pentru a fi lângă tine şi a te apăra. Când misiunea lui a luat sfârşit, a părăsit trupul motanului şi s-a întors la mama ta. Vezi, totul poate fi privit şi din alt punct de vedere, care mie îmi place mult mai mult. Nu este bine să priveşti în urmă cu tristețe, iar tot ce ți-ai dorit de la părinții tăi ar trebui să dăruieşti copiilor noştri. Vom fi astfel un cuplu fericit.

Lacrimi de fericire se rostogoleau pe obrajii traşi ai Lotriei. Cu ochii minţii, revedea motanul care o apărase de Raul, o condusese de pe vârful muntelui până la castel şi-l atacase vitejeşte pe criminal, salvându-i viaţa. O astfel de poveste era minunată.

- Nu plânge, dragostea vieţii mele, îi tamponă Raul faţa cu un şerveţel de hârtie, după care adăugă poznaş: doctorul a spus că pot să te sărut cât vreau, dacă nu te supără plămânul.

Un surâs cu adevărat fericit lumină chipul Lotriei.

- Sărută-mă până am să încep să mă vait.

Si el o sărută, conştient de calităţile excepţionale ale fiinţei din braţele sale. îşi descoperise, după ani lungi de căutări, jumătatea râvnită. Atunci, în noaptea ploioasă de martie, nu ştiuse că ursita îl împiedicase să treacă nepăsător mai departe.

Sfârşit